

Truyện Ngắn.

Huyền Trang Bất Bối

Mục lục

Hóa Ra Cô Ấy Là Người Con Gái Anh Từng Yêu.
Em Thấy Anh Ngủ Với Cô Ấy
Có Anh Đây, Không Cần Tô Ra Mạnh Mẽ.
Trên Đời Này, Có Một Điều. Đàn Ông Trên Đời Này Đều Như Nhau.
Không Có Đàn Ông Tốt Một Đời, Chỉ Có Đàn Ông Tốt Một Thời.
Có Một Số Đau Đớn,, Giấu Ở Trong Lòng. Để Lâu Hóa Ly Rượu Tự Minh Trút Say.
Anh Đi Đêm Cũng Được. Anh Đừng Ôm Người Khác Ngủ Là Được.
Anh Bỏ Lỡ Rồi, Anh Bỏ Lỡ Em Rồi, Thực Sự Bỏ Lỡ Rồi.
Anh Là Người Đàn Ông Tốt, Tốt Đến Mức Thực Hiện Lời Nói Dối Của Chính Mình.
Đồ Tốt Thì Không Dùng Chung Mà Đàn Ông Tốt Không Đàn Cho Thiên Hạ.
Hiếu Phụ Nữ Khi Không Có Gì, Thấu Đàn Ông Khi Có Tất Cả.
Hóa Ra, Em Đã Từng Có Thể Yêu Một Người Bằng Tất Cả Nồng Nổi Và Nhiệt Huyết.
Vì Anh Xuất Hiện, Thanh Xuân Của Em Mới Trở Nên Hoàn Mỹ.
Muốn Đàn Ông Yêu Mình, Tốt Nhất Đừng Để Họ Biết Mình Yêu Họ Hoặc Đừng Nên.
Anh Là Người Em Đã Học Bằng Cuốn Sách Hạnh Phúc Cũng Là Bi Thương Nhất.
Anh Yêu Cô Ấy Nhiều Đến Mức Rồi Xa Em Xem?
Anh Không Sợ Bắn, Nhưng Tôi Sợ.
Xin Lỗi, Em Yêu Anh.
Tình Yêu Không Phân Biệt Địa Vị Giàu Sang Hay Tướng Mạo.Với Em, Yêu Chính Là Yêu
Yêu
Tình Yêu Của Em Đối Với Anh Có Lẽ Chính Là Cho Đến Khi Trái Tim Em Đã Bị
Đâm.
Em Yêu Anh, Rất Yêu Anh, Yêu Đến Mức Có Thể Thanh Thành Nói Lời Từ Biệt.
Anh Yêu Em , Cô Gái Đi Qua Nhiều Đồ Vỡ.
Bỏ Lỡ Một Lần, Là Bỏ Lỡ Cả Đời.
Cho Em Một Ngày Cuối Cùng.
Trọn Đời Trọn Kiếp
Anh Vẫn Yêu Cô Ấy.
Anh Ngủ Với Cô Ta Chưa?
Không Phải Truyện >< Hay Nên Cop Qua Thôi.
Nghiệt Duyên [Phụ Nữ Vạn Người Mê]
Chất Lượng Hay Ré Tiền [Phụ Nữ Vạn Người Mê]
Xin Lỗi, Em Yêu Anh. [Phụ Nữ Vạn Người Mê]
Hạnh Phúc Muộn Màng.[Phụ Nữ Vạn Người Mê]
Đây Tơ Hồng.[Phụ Nữ Vạn Người Mê]

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Hóa Ra Cô Ấy Là Người Con Gái Anh Từng Yêu.

"Hoá ra, cô ấy là người con gái anh từng yêu".

Tác giả:Huyền Trang Bất Hối.

Cô nằm trên ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập nhịp nhàng. Lồng ngực của anh rất rắn chắc, trên bụng từng múi cuộn cuộn như từng lớp sóng. Hai người đều không mặc quần áo, anh đặt tay trên lưng cô nhẹ nhàng mơn trớn.

"Anh". Cô gọi

"Hửm". Anh đáp bằng giọng mũi.

Cô vẽ vòng tròn trên bụng anh, nũng nịu hỏi. "Trước đây người phụ nữ anh từng yêu là người thế nào?".

Bản tính vốn vồ của phụ nữ chính là tò mò, cô thực sự thắc mắc là người phụ nữ thế nào mới có thể giữ được anh hai năm ròng rã. Anh khẽ cười, trầm giọng đả. "Phụ nữ đúng là phụ nữ, luôn muốn biết quá khứ của đàn ông rồi lại từ làm mình đau lòng".

Cô oán giận dấm nhẹ vào ngực anh. "Mặc kệ, em muốn biết, em sẽ không giận dỗi gì đâu". Cô tò mò phát điên rồi.

Anh dướn người về sau dựa lưng vào giường, với tay lấy bao thuốc thuận thực đưa liên miệng. Làn khói trắng tan biến trên không. "Em thực sự tò

mò?". Cô gật đầu.

Anh rít một hơi thuốc:"Cô ấy là một cô gái tốt". Cô nhận thấy giọng nói của anh khi nhắc đến cô ta trở nên dịu dàng có khi ngay cả anh cũng không biết.

Lồng ngực nổi nên sự khó chịu không tên, cô chưa từng gặp người phụ nữ kia, chưa từng nhìn thấy diện mạo của cô ta thế nào. Nhưng khi anh nói cô ta là người con gái tốt khiến cô rất bức bối. Nhưng cô chỉ im lặng, không bày tỏ sự khó chịu của bản thân. Cô là người thông minh, cô sẽ không để anh chán ghét cô. Tốt thì sao chứ, cô cũng đã cướp được anh từ tay cô ta. Ngày cô đến bên anh, cô biết anh đã có bạn gái. Nhưng vì cô thích anh từ lần gặp đầu tiên nên cô đã cố gắng cướp anh về tay mình. Cuối cùng, cô thắng, cô ta thua.

"Tốt hơn em sao?". "Cô ấy là người con gái tốt nhất trên đời". "Anh dám nói thế". Cô cao giọng hờn dỗi. "Là em muốn anh nói sự thật". Anh không để tâm đến sự giận giữ của cô, trong đầu xuất hiện tiếng cười lạnh lạnh ngày ấy. ... Anh lão đảo mở cửa nhà, thân hình cao lớn chập choạng đi vào phòng ngủ. Anh thả mình lên chiếc giường ấm áp, hơi rượu nồng nặc bốc lên. Cô lau mái tóc ướt nhẹ, trên người mặc chiếc váy lụa đen từ nhà tắm bước ra. Nhìn người đàn ông nằm sấp trên giường, cô mệt mỏi thở dài. Cô bước lại gần. Dùng tay đẩy anh sang một bên. Đột nhiên cánh tay bị anh nắm chặt. Cô nghe thấy anh thì thầm, cô nghiêng người ghé tai muốn nghe anh nói. Anh nói rất khẽ, nếu không nghe kỹ hẳn sẽ không nghe ra.

"Anh xin lỗi". Anh nói khàn khàn nói.

Cô không hiểu, thấp giọng hỏi lại. "Tại sao anh xin lỗi?".

"Anh sai rồi". Cô nhú mày, sự lo lắng không tên nổi lên như vũ bão.
"Anh sai ở đâu?".

Cô hỏi. Rất lâu sau anh mới đáp trong cơn mơ màng. "Ân Ân, anh sai rồi".

Cô như bị một tiếng sét đánh xuống trước mặt, Ân Ân? là cô ta. Cô biết cô ta tên là Ân Ân. Một năm nay, cô cho rằng anh đã thực sự quên đi quá khứ mà ở cạnh cô. Nhưng sao lúc này, anh lại nhắc đến cô ta? Tại sao? Cô lục lọi trong túi quần anh lấy ra chiếc điện thoại, nhanh chóng vào phần cuộc gọi, nhìn thấy ba mươi cuộc gọi đi đến một dãy số lạ không tên. Cô như bị chết đứng, cô run rẩy vào mục tin nhắn, từng tin nhắn nối tiếp nhau đập vào mắt cô. Cô nhắm mắt, cố gắng bình tĩnh, hít thở một hơi sâu, đọc từng dòng :

"Anh đây". "Tại sao em không nghe máy?". "Em vẫn giận anh, phải không?". "Anh biết anh không nên gọi cho em, không nên nhắn tin cho em, nhưng anh thật sự không thể kiềm chế nổi. Anh rất nhớ em". "Ân Ân, một năm nay, em sống tốt chứ?". "Một năm qua anh sống rất tốt, chỉ có điều vẫn còn nhớ em rất nhiều". Anh nhắn tin cho cô ta rất nhiều, mãi đến khi cô kéo xuống dưới mới thấy một dòng tin nhắn đáp lại của cô ta. "Anh đang say, trở về nhà đi, cẩn thận".

Cô ta chỉ nhắn vắn vắn vài chữ ngắn ngủi nhưng lại hàm chứa rất nhiều ý nghĩa. Anh lại tiếp tục nhắn cho cô ta rất nhiều nhưng đối phương không trả lời. Anh chỉ tự mình đọc thoại. Cô bấm xóa toàn bộ tin nhắn và lịch sử cuộc gọi, cô biết sáng hôm sau anh dậy anh sẽ không nhớ gì hết. Đặt điện thoại vào đầu giường, cô ngồi xuống nhìn anh. Người đàn ông này cô rất yêu thương, nhưng cô chỉ giữ được cơ thể anh, còn trái tim anh, đã đặt ở trên người cô ta mất rồi. Nhưng cô biết làm sao đây, cho dù ích kỷ, cô cũng không buông tay.

Đôi tay trắng nõn vuốt ve gò má anh, cô dịu dàng hỏi anh. "Nói đi, người con gái anh yêu, tên là gì?". Cô hỏi anh, như lại hỏi chính mình.

Bất ngờ người đàn ông trên giường khẽ mấp má môi, âm thanh nhỏ vang tới tai cô như một mũi tên đâm sâu vào lồng ngực. "Ân Ân, anh yêu em". ... Hai tháng sau anh và cô quyết định đi đến hôn nhân. Cô rất vui, nhưng cũng rất đau đớn. Vì trong mắt anh, cô nhìn thấy hình ảnh của người phụ nữ khác. Hôm nay anh cùng cô đi chọn váy cưới, cô chọn một cửa hàng khá có tiếng lúc này. Cửa hàng được trang trí theo phong cách hoàng gia, từng thiết kế đều lộng lẫy toát lên vẻ sang trọng. Cô khoác tay anh ngồi xem các mẫu áo cưới qua ảnh, nhân viên đang tư vấn cho cô.

Đột nhiên nhân viên lên tiếng. "Giám đốc của em về rồi, vậy để chị ấy tư vấn cho hai anh chị nhé". Cô không quan tâm lắm chỉ tiện gật đầu. Một lúc sau một cô gái mặc bộ quần áo ôm sát đen tuyền, trên tay cầm chiếc ví chanel số lượng có hạn. Mái tóc buộc cao, trang sức trên người đều phù hợp với trang phục. Cô gái ấy đi đôi guốc cao hơn 15 phút, đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm cười với cô. "Xin chào".

Cô gật đầu, lịch sự đáp: "Xin chào".

Đột nhiên cô có cảm giác không được bình thường, quay đầu nhìn anh ngồi bên cạnh, đôi mắt đã mở to, sáng rực như gặp được thứ mình yêu thích. Cô hiểu, cô hiểu, chỉ cần nhìn đôi mắt anh cô đã hiểu. Hóa ra, cô ấy là người con gái anh từng yêu. Cô chưa từng nghĩ, hóa ra người con gái anh từng yêu sâu đậm lại là một người con gái có phong cách đến thế. Cô gái này ỏi đường nét đều gợi cảm, mỗi đường nét đều xinh đẹp. Cô tự nhận bản thân không bằng, sự ghen tị dấy lên trong ngực.

"Anh". Cô gọi.

"Có chuyện gì?". Anh đáp.

"Em không thích cửa hàng này nữa. chúng ta đi thôi". Nói xong cô đứng dậy cầm túi sách quay đi. Anh nhìn cô quay đi, rồi lại nhìn người con gái trước mặt. Anh khẽ gật đầu rồi nói: "Anh đi trước".

Cô không đáp, nhìn hai người trước mắt từ từ rời đi, đằng sau mắt kính đen, đôi mắt đã lấp đầy sương mù. Không ai nhìn thấy, bàn tay cô đã siết chặt đến mức nào.

Khi trở về nhà, cô và anh đã cãi nhau một trận rất lớn. Cô đã tát anh một cái rất đau và nói: "Anh không yêu tôi, anh yêu con đi kia, đúng không?".

Khi ấy anh đã tức giận đẩy cô xuống giường và chỉ vào mặt cô hét lớn. "Tôi và cô khi ấy đã sai lầm, tôi và cô có nhớ nhớp bao nhiêu thì cô cũng không có quyền nói cô ấy như thế".

Khi ấy cô đã bật khóc rất lớn, gào lên với anh. "Vậy nếu cô ta xảy ra chuyện, anh có dám chết vì cô ta không?". Khi ấy cô chỉ buột miệng nói thế, không ngờ anh thực sự đáp lại. "Dám, bởi cô ấy đáng được như vậy". Nói xong anh quay lưng bỏ đi, để lại cô một mình trong căn nhà trống vắng.

Cô nhớ lại lần đầu mình đến đây, căn nhà tràn ngập mùi tinh dầu hương hoa dịu nhẹ. Rèm cửa màu kem, mọi đồ vật đều là đồ đôi, căn nhà ngăn nắp, nhìn qua là biết có bàn tay của phụ nữ. Trên tủ lạnh có dán rất nhiều tờ giấy ghi chú của cô ta để lại. Mỗi nơi, mỗi góc đều có hình ảnh cô ta. Cô đã ném toàn bộ những thứ cô ta từng dùng, ngay cả chăn ga hay rèm của cô đều đã đổi toàn bộ. Nhưng tại sao chứ, tại sao lại không thể xóa hình ảnh cô ta trong lòng anh mặc dù cô đã cố gắng hết sức.

Chuông điện thoại kêu vang. Cô mệt mỏi bấm nghe. "Alo?". "Cô có phải người nhà của anh..., hiện tại anh ấy đang bị tai nạn trên đường...". Cô tắt điện thoại, sự lo lắng tràn ngập, nhưng cô cố chấp vứt điện thoại sang một bên.

Anh không yêu cô, sống chết của anh có liên quan gì đến cô?. Một lúc sau, không nhận được cô thay quần áo đến địa chỉ vừa rồi. Đập vào mắt cô

là một đám đông nhưng lại vô cùng yên tĩnh, mọi người vây quanh xem nhưng không ai lên tiếng.

Cô khó hiểu chen vào trong ánh mắt bức bối của mọi người. Cô nhìn thấy anh đang được một cô gái ôm vào lòng, người đang ôm anh không ai khác chính là cô ta. Cô ta hôm nay mặc chiếc váy đen ôm sát, mái tóc buộc cao, cô ta ôm chặt lấy cơ thể anh. Cô nhìn thấy trên môi anh nở nụ cười hạnh phúc cô chưa từng thấy.

Cô nghe thấy, mọi người đều nghe thấy cuộc đối thoại của hai người họ.

"Tại sao em lại đến, anh còn tưởng em sẽ không đến". Nằm trong lòng cô, anh khẽ thì thào.

Cô nhìn người đàn ông trong ngực, nén nhịn nước mắt. "Đồ ngốc, sao có thể thế chứ, sao em có thể không đến".

Cho dù cô có đang ở đất nước khác cô cũng sẽ lập tức bay về chứ đừng nói cô và anh chỉ cách nhau một vài con phố.

"Em giận anh lắm, đúng không". "Phải, em rất giận". Cô nói thật lòng mình. "Vậy nếu hôm nay anh chết, em có đau lòng không?". Anh rất muốn nghe cô trả lời.

Rất lâu sau cô đáp. "Đau, sẽ rất đau lòng". Cô sẽ đau lòng, sẽ rất đau lòng. Sao cô có thể không đau lòng được chứ, nếu anh chết đi, cô sẽ đau đến mức sống không bằng chết.

"Một năm qua, em sống tốt chứ?". Cô gạt vài sợi tóc trước trán anh ra, dịu dàng đáp. "Không tốt, không có anh sao em sống tốt được".

Nhìn sự u buồn giấu kỹ trong mắt cô, anh thở dài. "Anh sai rồi".

Đột nhiên một giọt nước rơi xuống má anh, anh ngẩng đầu nhìn cô. Cô đang khóc, nước mắt như mưa từng giọt rơi xuống. Anh run run nâng tay gạt đi nước mắt cô. Anh luôn sợ nước mắt cô, mỗi lần cô khóc anh đều khó xử. Nhưng anh lại là người khiến cô khóc nhiều nhất.

"Nín đi, Ân Ân ngoan, nín đi". Cô càng khóc lớn hơn, cao giọng quát. "Anh là đồ tồi, anh đã phụ em, tại sao lại sống không tốt. Anh đã lựa chọn rời bỏ em, tại sao lại không hạnh phúc. Anh có biết em đã sợ hãi thế nào khi nhận được điện thoại của anh không, anh có biết em đã nghĩ nếu như em không còn được nhìn thấy anh em sẽ sống ra sao hay không. Anh không biết, anh mãi mãi không biết, em đã phải nén nhịn bao nhiêu, em đã phải cắn răng chịu đựng bao nhiêu". "Em nhớ anh, nhớ mà không dám gọi cho anh. Em nhớ anh, nhưng không thể chạy đi tìm anh. Em chỉ có thể tìm một góc rồi ngồi khóc, đến khi ra đường em vẫn phải là em. Anh không biết sao, anh không biết yêu anh khiến em đau đớn bao nhiêu ư?". Cô chỉ tay vào trái tim mình, ghen ngào nói. "Ở đây, đau lắm anh anh biết không?".

Cô đứng nhìn anh và cô ta, trong lòng đau đến tê tâm phế liệt, hóa ra, một năm qua cô vẫn chỉ là kẻ ngoài cuộc. Cho dù hai người họ không ở cạnh nhau, nhưng trái tim hai người họ vẫn luôn hướng về nhau, cho dù cô có làm cách nào cũng không thể chen chân vào được. Hóa ra, cô sai lầm rồi. Trên đời này thực sự có loại tình yêu sâu đến tận xương tủy, sâu đậm đến mức không ai có thể lay chuyển mặc dù cả hai đã ly biệt. Bọn họ, yêu nhau nhiều đến thế. Cho dù là yêu trong im lặng, yêu trong mộng, họ cũng không giảm bớt tình yêu dành cho đối phương. Hóa ra, một năm qua, trong cuộc tình này, cô luôn là kẻ thừa. Cuộc tình này, không có chỗ cho cô bước vào. ... Sau hôm ấy, anh được đưa cấp cứu, tình trạng nguy kịch đã qua. Cô nhìn anh ngồi trên giường bệnh.

Cô nói. "Em bỏ cuộc rồi, anh và cô ấy có thể trở lại bên nhau rồi".

Anh lắc đầu cười nhạt. Cô không hiểu chuyện gì, mãi mới nghe anh nói. "Cô ấy yêu anh, anh cũng yêu cô ấy. Nhưng tình yêu này đã định là lỡ rồi.

Cho dù cả hai còn yêu nhau nhưng cũng không thể nắm tay đi đến cuối con đường. Anh và cô ấy cho dù yêu nhau cũng không thể trở lại, không phải anh hay cô ấy yêu không đủ nhiều, chẳng qua là duyên mỏng chữ không phải tình không sâu. Yêu thương bao nhiêu cũng không thể phủ nhận, anh đã bỏ lỡ cô ấy một lần chính là bỏ lỡ một đời". "Thật sự anh rất yêu cô ấy Đó là một sự trừng phạt đối với em Nói rằng anh không nhớ cô ấy Là đang thương hại em sao?".

Hoàn.

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Em Thấy Anh Ngủ Với Cô Ấy

Em nhìn thấy, anh ngủ với cô ấy.

Tác giả: Huyen Trang Bất Hối.

Cô đứng sát vào cánh cửa, lắng nghe tiếng rên ãy dục vọng trầm thấp vang lên. Lồng ngực như đang có một trận co thắt. Tiếng kêu càng lúc càng lớn, cô có thể tưởng tượng đợng bên trong là một mảnh hoan ái mãnh liệt nhường nào.

Cô nâng tay, chậm rãi mở cửa. Nhìn qua khe hở, cô nhìn thấy bóng lưng cao lớn của chồng mình che đi thân hình mỏng manh như sương mai của cô gái. Mái tóc vàng lấp ló đủ để cô đoán người kia là một cô gái xinh đẹp.

Đôi tay siết chặt hiện lên gân xanh, đôi mắt to tròn bốc lên một tầng nước. Cô quay lưng bước đi như chưa từng nhìn thấy chuyện gì. Nhìn từ phía sau, bóng lưng gầy của cô càng thêm cô tịch.

"Mẹ, tại sao mẹ khóc".

Cô dắt tay con trai đi trên đường, ánh đèn rọi xuống khiến khuôn mặt xinh đẹp càng thêm thê lương.

"Mẹ không khóc, chỉ là hạt bụi rơi vào mắt thôi". Cô dịu dàng đáp.

Cậu bĩu môi gật đầu.

"Mọi lần mẹ đón con chúng ta đều đi về nhà, sao lần này lại không về hả mẹ".

"Hôm nay bố con đang có việc ở nhà, mẹ con mình sẽ về muộn một chút nhé".

"Dạ".

Cô nghiêng đầu cố gắng che đi giọt lệ đang vương vãi trên gò má. Cô cam tâm tình nguyện coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô có thể vì con trai cô mà chịu đựng đau đớn. Cô muốn con trai có một cuộc sống đầy đủ cha mẹ. Muốn con có thể lớn lên một cách hoàn toàn không chút khiếm khuyết.

Con trai, mẹ có thể vì con mà chống chọi với mưa bão. Chỉ mong con có một cuộc đời an nhiên, vui vẻ. Với mẹ bấy nhiêu là đủ.

.....

Năm năm sau.

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc, trên giường bệnh người phụ nữ trung niên mặc bộ quần áo bệnh nhân. Gương mặt nhợt nhạt cũng không giấu đi được vẻ thanh lệ, nồng nàn quyến rũ của người phụ nữ từng trải.

Bên cạnh cậu thanh niên khoảng chừng 15 tuổi nắm chặt lấy tay người phụ nữ, khuôn mặt tuấn tú vương một mảng u sầu dày đặc.

"Mẹ, mẹ nhất định sẽ ổn thôi".

Cô nhìn con trai mình đã dần trưởng thành, đôi môi nhếch lên nụ cười mãn nguyện.

"Có thể nhìn thấy con trưởng thành với mẹ đã đủ lắm rồi".

"Mẹ không được nói thế, con nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền để nuôi mẹ".

Cô lắc đầu: "Con trai ngọc, mẹ chỉ cần con sống hạnh phúc là đủ".

Cậu òa khóc, gào lên: "Con không cần hạnh phúc, con chỉ cần có mẹ, chỉ có mẹ là đủ rồi. Con trai bất hiếu không chăm sóc tốt cho mẹ, là con không ngoan. Huhu",

Cô nâng tay lau đi nước mắt của con trai, dịu dàng nói.

"Đừng khóc, con mãi là con trai ngoan của mẹ".

"Nghe mẹ nói, sau này con nhất định phải làm một người đàn ông tốt. Không được phụ người yêu mình. Thanh xuân của người phụ nữ rất ngắn, đừng làm lỡ dở thanh xuân của họ. Con phải nhớ, không có nhiều người phụ nữ có thể chờ đợi người đàn ông của mình trở lại. Càng không có ai có thể nhẫn nhịn chờ người đàn ông mình yêu trưởng thành".

Cậu gật đầu lia lại: "Con hứa với mẹ".

Cô nhìn con trai, kiếp này đối với cô như vậy là quá đủ. Không còn gì để cô phải nuối tiếc. Đôi mắt chậm rãi khép lại, cơn buồn ập đến, cô chìm vào giấc ngủ.

Tiếng khóc vang vọng hành lang, tiếng gào thét đến kinh người. Đột nhiên cánh cửa bật mở. Người đàn ông trung niên bước vào, rất lâu mới có thể đi đến bên cạnh giường. Hắn nhìn người phụ nữ an tĩnh nằm trên giường. Năm tháng cũng không làm phai nhạt nhan sắc của cô. Nhiều năm nay hắn đã bỏ mặc không để ý đến cô, ngay cả mái tóc cô dài hay ngắn hắn cũng không biết.

Lúc hắn nhận được điện thoại nói rằng cô đã nhập viện vì bệnh ung thư máu. Thời gian phát bệnh đã là hai năm trước. Lúc đấy không biết cảm giác

của hắn là gì. Có bao nhiêu là hối hận, quyến luyến hay bất lực?

Cậu nhìn bố, nổi căm hận phủ đầy mi mắt. Nhớ tới lời mẹ dặn, sau này không được một lời oan trách bố. Cậu nhin xuống, vì muốn mẹ ra đi thanh thản. Cậu lấy trong túi ra một phong thư, đập mạnh xuống giường.

"Mẹ gửi cho ông".

Hắn chậm chậm mở lá thư, run run đọc từng chữ trên giấy.

"Anh có nhớ trước đây em đã từng nói gì không. Yêu là một trò chơi mạo hiểm nhưng lại đầy hoa lệ. Muốn có một thứ gì đó, thì hiển nhiên phải đánh cược bằng một thứ khác. Muốn có trái tim của một người, chẳng phải chúng ta cần dùng niềm tin để đặt cược hay sao. Em đã dùng toàn bộ niềm tin mình có đặt ở nơi anh, nhưng cuối cùng anh lại chính là người dẫm nát nó. Chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian, có lẽ do chúng ta yêu nhau không đủ mới dẫn đến bước đường ngày hôm nay. Em xin lỗi vì đã không buông tay để anh được tự do sớm hơn, em muốn con có được một gia đình yên ấm. Mặc dù chỉ là bề nổi còn bên trong thối nát cũng không sao. Nếu em ra đi, anh đừng tự trách mình, em chưa một lần giận anh. Chúng ta gặp nhau ở quãng thời gian đẹp nhất, tuổi thanh xuân của em có thể gặp được anh đối với em là mãi nguyện. Nhưng anh biết không, chúng ta gặp nhau đúng thời điểm nhưng đã sai người.

Em đã từng nghĩ rằng, nếu thời gian trở lại liệu em có còn chọn anh. Em vẫn sẽ chọn anh. Mặc dù anh làm em đau đến phát điên. Em nhìn thấy anh ngủ với cô ấy, nhưng em tha thứ cho anh. Chỉ vì em yêu. Hứa với em đi, nếu có kiếp sau, chúng ta vẫn sẽ là vợ chồng. Hứa với em đi, kiếp sau đừng để em phải chờ đợi anh nữa. Em sợ em không đủ can đảm ở mãi một vị trí. Lại càng sợ chúng ta đi một đoạn đường dài mà vẫn không thể thấy nhau".

...

"Thân thể có đi trệch hướng cũng không đáng sợ, đáng sợ là tâm đã động và lòng đã thay đổi".

HOÀN.

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Có Anh Đây, Không Cần Tỏ Ra Mạnh Mẽ.

Tác giả: Huyen Trang Bất Hối.

Quán trà nằm trên một con phố sầm uất, sự cổ kính mang theo nét u buồn nhàn nhạt. Quán trà không mang hơi hướng hiện đại, ngược lại mộc mạc một cách giản dị. Những chiếc ghế gỗ đơn giản được đặt bên thành cửa sổ. Bên trong ấm áp xua tan đi cái lạnh ngày đông bên ngoài.

Cô nhắm một ngụm trà, hơi ấm trôi xuống yết hầu. Bao năm rồi vị trà nơi đây vẫn vậy, không chút thay đổi theo thời gian.

Từ trong góc, chiếc loa vang lên âm thanh dịu êm, giọng ca nữ trầm buồn du dương cất tiếng hát.

"Run run đôi vai em đau ngày nào bước đi

Tin yêu em trao cho anh mất đi sao đành

Nghe bao yêu thương lâu nay dạn lòng cố quên

Giờ lại thiết tha."

Lời ca như dòng chảy quá khứ trôi dạt vào trái tim cô. Lồng ngực như có một thứ gì đó ngẹn lại khiến cô cảm thấy khó thở.

Bài hát này đi liền với tuổi trẻ của cô, là bài hát gắn liền với cô suốt những tháng năm thanh xuân cuồng nhiệt.

Cô và người ấy, đã cùng nhau nghe bài hát này đến si mê.

Một góc quán trà, người đàn ông mặc sơ mi trắng, quần bò ôm sát lộ ra đôi chân dài. Mái tóc được cắt tỉa tỉ mỉ. Anh khép mi mắt, như đang suy tư, như đang nhớ lại. Bài hát này, với anh, rất quen thuộc.

"Cho anh hôn đôi mi em ướt bao đêm rồi

Cho anh ôm bao cô đơn thắt tim em gãy

Cho anh yêu em hơn xưa, ngày buồn đã qua

Lại có nhau."

Cô uống ngụm trà cuối cùng, cầm chiếc áo lông màu trắng mặc vào. Mái tóc đen tuyền xõa xuống như suối. Cô rất đẹp, nét đẹp sang trọng, thanh tao. Cô đến quầy tính tiền, rút chiếc ví trong túi sách lên ra một tờ tiền mệnh giá lớn.

Ông chủ cười hiền hòa nhìn cô.

"Cô không có tiền lẻ à".

Cô cười, lắc đầu, nhẹ giọng đáp.

"Dạ không".

Đột nhiên đằng sau vang lên giọng nói của nam, rất trầm và có chút khàn.

"Có phải em không?".

Bàn tay cầm ví của cô có chút run rẩy, một động lực vô hình nào ngăn cản cô không thể quay đầu.

Người đàn ông phía sau tiếp tục lên tiếng, giọng nói có chút sùng sờ đến sợ hãi.

"Là em, đúng không?".

Một phút sau cô mới chậm rãi quay lưng, đối mặt với khuôn mặt người đàn ông với cô gần như khắc cốt ghi tâm.

Người đàn ông nhìn cô, niềm vui mừng như vỡ òa.

"Anh biết là em". Phải, anh biết là cô, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ khiến anh nhận ra. Là cô.

Cô cố gắng mỉm cười thật tươi, gật đầu với anh.

"Lâu rồi không gặp, anh khỏe chứ".

Anh nhìn cô, rất lâu sau mới đáp.

"Anh ổn, còn em?".

"Cũng như anh, em ổn".

"Em, hạnh phúc chứ".

Cô giấu tay đằng sau túi sách, không để cho anh thấy bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi mặc cho trời mùa đông lạnh lẽo.

"Em hạnh phúc". Cô nói rất nhẹ nhàng, ngữ khí khiến anh không chút nghi ngờ.

Cô và anh không rời đi ngược lại cùng nhau ngồi vào bàn cô mới ngồi khi này.

Anh gọi cho cô một ly sữa nóng. Cô không từ chối, nhiều năm như vậy, anh vẫn nhớ đến sở thích của cô.

Anh nhìn cô, thời gian không khiến nhan sắc của cô phôi pha ngược lại thời gian khiến cô càng thêm đậm thắm, sự nồng nàn của người phụ nữ từng trải.

Cô rất đẹp, luôn đẹp như vậy.

"Anh nghe nói, em đã kết hôn". Anh hỏi.

Cô gật đầu, cười thản nhiên.

"Phải rồi".

"Càng trưởng thành anh càng nhớ ngày ấy, anh mãi không thể tìm lại cảm giác vui vẻ như lúc xưa". Anh nói với cô, giọng nói có chút tư vị buồn bã.

Cô không đáp, im lặng nghe.

Anh ngậm ngừng hồi lâu, trầm giọng nói.

"Ngày ấy, chúng ta còn quá trẻ, tình yêu còn quá nồng nôi".

Cô cười cười, không biết đáp thế nào.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, mãi lâu sau mới nghe thấy cô nói.

"Em luôn không tin câu nói, cảnh còn người mất. Lúc trước chúng ta cùng nhau đến đây với danh phận là người yêu, sau này gặp lại cùng nhau ngồi một bàn lại với danh phận là bạn cũ. Cuộc đời đúng là không ai nói trước được điều gì phải không?". Nói xong cô uống một ngụm sữa nhỏ, mùi vị ngọt thấm xuống đầu lưỡi nóng bỏng khiến cô muốn rơi lệ.

"Ngày ấy là anh nồng nôi, là anh sai khi đánh mất em".

Cô lắc đầu: "Anh không sai, chỉ là khi ấy chúng ta còn quá trẻ để hiểu sự quan trọng của đối phương".

Anh gật đầu: "Anh không tìm được người phụ nữ thứ hai giống em".

Nhìn cô, lưu luyến nói tạm biệt. Hai người chào nhau rồi đi hai con đường riêng biệt, ngã ba đường, anh rẽ phải, cô rẽ trái. Không một lần nhìn lại.

Cô trở về nhà, ngồi trước bàn làm việc nhìn bức ảnh trên mặt bàn, cô gái trong ảnh ông chặt lấy cổ người đàn ông, đôi môi mỉm cười hạnh phúc. Cô với tay úp bức ảnh xuống, nhắm chặt mắt, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Lục dưới ngăn bàn có một quyển nhật ký phủ một lớp bụi mỏng, cô dùng khăn giấy lau sạch rồi chậm rãi lật ra.

Dòng chữ viết nhanh dần dần hiện diện trước mắt.

"Thành phố này, hoa lệ và rực rỡ quá, đến mức em không nhìn ra sự cảm dỗ và nguy hiểm của nó.

Tình yêu của anh, dịu dàng và ấm áp quá, khiến em không thể nhìn ra sự đau đớn và lừa dối phía sau".

Cô lấy chút, chậm rãi viết xuống trang cuối cùng của nhật ký.

"Hoa tàn rồi, cánh hoa hóa tro bụi. Yêu thương lỡ rồi, quá khứ hóa hư vô".

Thời gian không khiến ta lãng quên đi một người, mà nó chỉ khiến ta trở nên giỏi giang khi giấu người ấy vào trong tim thật sâu không ai thấy.

Nhiều năm trước còn ngây thơ, cô có thể chạy đến trước mặt anh và nói "em nhớ anh". Vài năm sau trưởng thành, nỗi nhớ lại được giấu ở trong

lòng, không thể bật ra khỏi miệng. Âm ỉ ở trong tim, dần dần trở thành nỗi buồn không tên. Đau đến thấu tận tâm can.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên. Cô hít một hơi sâu lấy điện thoại trong túi sách. Bấm nghe

"Vợ à, anh đây". Giọng nói ấm áp từ đầu giây bên kia vang lên.

Cô giật mình, cô thực sự đã quên mất bản thân đã là phụ nữ có gia đình. Bên cạnh cô đã có một người đàn ông tuyệt vời. Anh bao dung cô, yêu thương cô bằng tất cả những gì có thể. Anh bao dung tất cả những tổn thương quá khứ của cô. Cô biết bản thân không nên vì quá khứ mà đau đớn, cô không nên đau lòng.

"Em đây". Cô nén nước mắt, nhẹ giọng nói.

Đầu giây bên kia im lặng một hồi, người đàn ông ôn nhu nói.

"Có anh đây, không cần tỏ ra mạnh mẽ như vậy".

Cô mím môi, không nhin được bật khóc.

"Chồng à, em rất khó chịu".

Anh thở dài, dịu dàng an ủi.

"Ở nhà ngoan, anh sẽ lập tức trở về. Được không?".

Cô gật đầu, đáp: "Dạ".

Anh là người đàn ông luôn xuất hiện khi cô cần. Là người luôn ở bên mỗi khi cô mệt mỏi. Anh dịu dàng, ân cần mỗi khi cô đơn nhất. Anh dùng tình yêu của mình bao bọc lấy cô.

Cô không nên nhớ lại quá khứ, không nên lật lại quá khứ. Bởi bên cạnh cô lúc này có một người đàn ông tuyệt vời hơn ai hết.

Anh vội vàng trở về nhà, mở cửa phòng làm việc nhìn cô đang thấy thất thần rơi lệ trên mặt bàn. Anh chậm rãi bước đến, vòng tay ôm chặt cô. Để mặc cô khóc trong lòng mình.

"Anh ở đây rồi, không cần cố gắng mạnh mẽ".

Trong cuộc đời này, bạn nhất định sẽ gặp hai người đàn ông. Một người khiến bạn đau đến tận cùng, cũng khiến bạn yêu đến mức quên cả tôn nghiêm của chính mình.

Một người sẽ xuất hiện khi bạn tổn thương. Dịu dàng xoa dịu nỗi đau của bạn, mặc cho tịn yêu của bạn không còn được nồng nhiệt như với người trước đó. Nhưng họ vẫn ở bên bạn, dùng tình yêu của chính mình ôm lấy trái tim lạnh giá của bạn.

Là người sẽ không bỏ mặc bạn mà ra đi.

Là người cho dù bầu trời có sập cũng sẽ vì bạn chống đỡ.

Là người yêu bạn, yêu cả tổn thương của bạn.

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Trên Đời Này, Có Một Điều. Đàn Ông Trên Đời Này Đều Như Nhau.

Truyện Ngắn: "Trên đời này, có một điều mà em không muốn nói nhất. Có lẽ chính là anh và đàn ông trên đời này đều như nhau".

Tiếng bánh xe kéo rít trên mặt đường, chiếc xe đen tuyền đỗ bên lòng đường bằng một tốc độ kinh người. Cánh cửa bật mở, cô gái trên xe lao nhanh xuống, chạy vội vàng lại đám đông ở vỉa hè bên kia đường.

Đôi mắt nhìn thấy chiếc xe bên đường đâm thẳng vào gốc cây thì nỗi sợ hãi càng thêm dâng đầy.

Cô vừa đi, miệng không ngừng lên tiếng: "Tránh ra, tránh ra, bị điếc hết rồi à, tránh ra". Khuôn mặt vừa hoảng sợ vừa lo lắng đến mức trắng bệch.

Cuối cùng trong tiếng hét của cô, đám đông đã dần tách ra, để lộ ra ở bên trong là cô gái mặc chiếc váy bó sát đỏ, máu từ trên trán ứa ra chảy xuống gò má nhưng vẫn không che đi được nét xinh đẹp, thanh tú nơi cô.

Nhìn bạn mình nằm trên mặt đất lạnh giá mà không ai giúp đỡ thì càng thêm tức giận, cô nhớ lại khoảnh khắc nhận được cuộc điện thoại của một người đàn ông gọi đến, cô không biết dùng đã đi tốc độ bao nhiêu để đến đây.

Nhanh chóng lao đến bên cạnh: "Mày làm sao thế này, mẹ kiếp".

Nó nhìn cô, chẳng nói chẳng rằng, cứ thế mà bật cười, cười đến mức khóe mi nước mắt không ngừng tuôn ra.

Cô vừa lo lắng vừa tức giận, ngời bệt xuống đất ôm nó vào lòng, thấp giọng như bất lực: "Được rồi, không sao rồi, tao ở đây rồi, mẹ kiếp mà làm tao điên mất".

Xung quanh là một đám đông xì xào, hai cô gái xinh đẹp không thua nhau, mỗi người một vẻ, đều là nét đẹp hiện đại đầy quyến rũ. Một người ôm lấy một người, giữa đám đông tạo nên một khung cảnh khó diễn tả thành lời.

...

Ngồi bên giường bệnh, nhìn bạn mình nằm yên tĩnh trên giường. Cô thở dài ra một hơi, đắp lại chăn cho nó rồi đi ra bên ngoài.

Cô mua một ly coffe, ngồi bên hành lang vắng người. Cố gắng thu lại cơn buồn ngủ của chính mình, đột nhiên tiếng bước chân tiến tới khiến cô ngẩng đầu nhìn lên.

Người đàn ông mặc chiếc quần bò, trên trên là chiếc áo phông đen đơn giản nhưng lại không thể phủ nhận người đàn ông này rất anh tuấn.

Anh ta tiến lại gần cô, lịch sự hỏi thăm: "Bạn cô ổn rồi chứ?".

Cô gật đầu đáp lại: "Đều đã ổn rồi, cảm ơn anh đã giúp tôi lái xe đưa bạn tôi vào viện".

Người đàn ông cười tao nhã: "Không có gì, nếu đã ổn rồi thì tôi đi trước".

"Được, cảm ơn anh".

Người đàn ông quay lưng rời đi, cô ngồi xuống ghế thì đột nhiên giọng nói trên đỉnh đầu lại vang lên.

"Cô cũng nên về nghỉ ngơi đi, nhìn cô không được khỏe cho lắm đâu".

Không đợi cô trả lời, anh ta đã rời đi. Nhìn bóng lưng dần dần khuất sau hành lang, lồng ngực bỗng nhiên đập dồn dập, giống như có điều gì vô tình đục khoét trái tim cô một cách vô hình.

...

Một tháng sau.

Cô bước vào quán ăn nhanh, nhìn xung quanh thấy ở bàn bên cửa sổ có người cô cần tìm thì đôi chân bước nhanh lại gần.

Hôm nay cô mặc một chiếc chân váy đen, bên trên là áo sơ mi hoa văn đầy tinh tế. Mái tóc buông dài sau lưng khiến cô vừa sang trọng, vừa dịu dàng.

"Đến lâu chưa". Cô ngồi xuống ghế đối diện nói.

"Lâu rồi". Bạn cô bĩu môi hờn trách.

Hôm nay cô có hẹn với nó ăn trưa, đến trễ có mười phút thôi mà đã thế. Cô bật cười.

Hai người cùng gọi đồ ăn, ăn quá phân nửa thì đột nhiên cô nhắc lại chuyện cũ.

"Tự nhiên nhớ lại hôm mà bị tai nạn, đúng là giết người mà". Nhớ lại hôm ấy cô vẫn không thôi tức giận.

Nó quay ngoắt ra lườm tôi, dậm chân nói: "Tao bảo mà đừng nhắc lại rồi mà, đấy là sai lầm, sai lầm của đời tao. Xóa nó ngay ra khỏi trí nhớ, không được nhớ lại".

Cô nhún vai: "Chẳng hiểu sao mà có thể vì một thằng đàn ông tồi mà điên cuồng đến thế nhỉ".

Bạn cô hứ một cái, nhìn cô như chẳng hiểu sự đời: "Mày cứ thử gặp đúng người đi rồi mày sẽ hiểu, tình yêu thì không có lý trí, chỉ có trái tim thôi".

Cô không đáp lại cái triết lý tình yêu của nó, tập trung ăn món ăn của chính mình. Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình, lồng ngực đập nhanh liên hồi.

Bạn cô ngó lên, thấy cô mãi không chịu nghe thì hỏi: "Là anh ta à".

"Ừ".

"Nghe đi".

"Thôi".

"Mày sợ à".

Cô không đáp. Mím môi không nói thành lời.

"Tao biết mày vẫn còn nhớ đến quá khứ, mày sợ sẽ lại tổn thương đúng không. Mày định sống trong quá khứ đến bao giờ. Nếu thật sự có cảm giác thì nên cho đối phương cơ hội, không phải lúc nào cũng có thể gặp được người khiến bản thân rung động đâu".

Cô còn đang ấp úng thì điện thoại đã bị nó lấy mất, nhìn nó nói một hồi với chiếc điện thoại mà cô cứng đờ sống lưng. Đến khi nó cúp máy đặt điện thoại về chỗ cũ thì cô mới kịp lên tiếng.

"Mày làm cái gì thế?". Cô hoảng hốt nhìn màn hình tối đen.

"Làm gì, tao chỉ đang giúp bạn mình thôi".

Mười lăm phút sau, một người đàn ông mặc một chiếc quần âu bên trên là áo sơ mi màu đen, mái tóc được vuốt kỹ càng bước vào bên trong thu hút

rất nhiều ánh nhìn của các cô gái. Người đàn ông bước lại bàn của hai người, lịch sự lên tiếng.

"Xin chào".

Cô ngại ngùng gật đầu: "Chào anh".

Hai người không kịp nói gì thì bạn cô đã lên tiếng: "Được rồi, em có việc rồi, hai người ở lại nói chuyện nhé, em đi trước".

Nói xong nó thản nhiên cầm túi sách đứng lên, trước khi đi còn rất có tâm đắc người đàn ông ngồi xuống ghế bên cạnh cô. Cô trừng mắt nhưng nó hoàn toàn không để ý mà vung vẩy rời đi.

Đến khi nhớ lại, cô cười đến đau đớn, hóa ra, cô từng có một tình yêu như thế. Hóa ra, có một người đàn ông đã đến bên cuộc đời cô một cách tình cờ như thế.

...

Hai tháng sau

Cô bước ra khỏi salon làm tóc. Anh bước xuống xe, ân cần mở cửa xe giúp cô ngồi vào trong.

Hai người đi trên đường, anh lên tiếng hỏi: "Em muốn ăn gì?".

Cô nghiêng đầu nhìn anh, dịu dàng đáp: "Tùy anh đấy".

Anh vừa bực vừa buồn cười: "Sao lần nào em cũng nói thế?".

Cô vô tội nói: "Vậy sao lần nào anh cũng hỏi thế?".

Hai người nhìn nhau đột nhiên bật cười, ánh mắt cả hai nhìn nhau đầy ấm áp và nồng nàn.

...

Những ngày đầu yêu anh, trong lòng cô còn vô vàn những suy nghĩ rối ren, còn trăm ngàn những sợ hãi không tên. Nhưng anh là người đàn ông ấm áp nhất cô từng gặp, anh dịu dàng, đôi cũng lại vô cùng ngang ngược. Sự chiếm hữu của anh không khiến cô khó chịu, ngược lại khiến cô càng thêm tin tưởng vào tình yêu của anh.

Cô yêu anh, yêu người đàn ông đến bên cạnh giúp cô quên đi quá khứ đầy tổn thương ấy. Cô yêu anh, yêu người đàn ông lúc nóng lúc lạnh. Lúc dịu dàng lúc lại xa cả một bầu trời.

Ban đầu, cô không tin trên đời này sẽ xuất hiện một người khiến cô yêu quên đi cả bản thân mình như thế nữa. Nhưng từ khi anh xuất hiện, cô hoàn toàn quên đi suy nghĩ ấy.

Hóa ra cuộc đời, gặp đúng người, đúng thời điểm chính là viên mãn.

Cuộc đời này, gặp được người khiến bản thân quên đi tổn thương, khiến bản thân có thể yêu thêm một lần nữa còn gì mong cầu hơn.

...

Một năm thắm thoát trôi qua, bên ngoài là cơn mưa rào tầm tã. Nằm trong vòng tay anh, cô ri rí kể chuyện cả ngày hôm nay cô đã làm gì, ăn gì, đi những đâu. Anh nằm lặng thinh nghe cô nói mà không lên tiếng.

Một lúc sau mãi không thấy anh trả lời cô ngẩng đầu nhìn anh đang bấm điện thoại, cô bật dậy gằn giọng.

"Từ này đến giờ anh có nghe em nói gì không thế?"

Anh giật mình nhìn cô: "Em nói gì thế?"

Cô lắc đầu phủi tay: "Thôi thôi, chẳng có gì đâu".

Cô nằm quay lưng lại phía anh, không nói không rằng, anh cũng không để tâm mà chăm chỉ nhìn vào màn hình điện thoại.

...

Thời gian trôi đi, có lẽ ai cũng sẽ đổi thay, con người hay vạn vật có lẽ đều bị thời gian mài mòn và thay đổi.

Cô đi làm về sớm, nấu cơm xong xuôi thì nằm dài trên ghế xem tivi và đếm kim đồng hồ chạy đến vòng thứ hai thì cánh cửa mở ra. Đồng hồ chỉ đến tám giờ tối, cô nhìn người đàn ông bước vào. Mím cười ngọt ngào, dang tay ra.

"Lại đây cho chị ôm một cái nào".

Anh không đáp, đặt áo lên ghế rồi rót một cốc nước lọc uống một hơi.

"Lại đây mau lên nào, ôm cái thôi nào".

Anh vẫn không đáp.

"Anh có nghe không đấy". Cô nhú mày.

Anh khó chịu lên tiếng: "Anh mệt". Nói xong đi thẳng vào phòng để lại cho cô là một bóng lưng lạnh lùng.

...

Anh không ra khỏi phòng ăn cơm, cô gầy bát cơm trong sự buồn bã. Gần đây anh không còn như trước, anh trở nên mất kiên nhẫn, hay cáu gắt. Không còn đùa giỡn vui vẻ với cô như trước. Mỗi câu nói chỉ được vài câu đầu, càng về sau càng không còn vui vẻ.

Cô không hiểu nổi sự thay đổi của anh, ban đầu cô có thể hiểu rằng do anh mệt mỏi về công việc nên thế. Nhưng tình trạng này đã kéo dài hai

tháng nay, cô không còn kiên nhẫn.

Dọn dẹp bát đũa, cô tắm xong đã là gần mười một giờ đêm. Cô vào phòng, anh nằm quay lưng về phía cô. Cô nhìn thấy anh đang bấm điện thoại và nhắn tin, nghe thấy tiếng bước chân cô anh lập tức tắt máy.

Cô lên tiếng: "Anh chát với ai thế?".

Anh khó chịu nói: "Với bạn, em đừng lúc nào cũng hỏi như thế".

"Lúc nào cũng hỏi, lúc nào cũng hỏi, sao anh không nghĩ là tại sao em phải hỏi như thế. Sao anh không nghĩ vì sao, vì sao cơ chứ?". Cô tức đến hét lên, sự bình tĩnh đều không giữ được.

Anh bật dậy, chỉ tay vào mặt cô: "Tôi nói chuyện với ai là việc của tôi, em không có quyền xen vào hay quản lý. Em rõ chưa".

Cô bật cười, gật đầu, nước mắt lã đãi: "Được, không liên quan đến em".

...

Một tuần sau.

Mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Cô vẫn ân cần như thế, vẫn làm mọi việc mình vẫn thường làm. Vẫn chăm sóc dịu dàng. Chỉ là, cô không còn ồn ào, không còn cười nhiều như trước. Cô cũng không còn hỏi anh ở đâu, với ai hay làm gì.

Cô đã từng hỏi bản thân, tại sao lại không thông minh, không khôn ngoan mà dừng lại ở ngay khoảnh khắc cao trào nhất, yêu thương mãnh liệt nhất, khi ấy đối với nhau chỉ có những kỷ niệm đẹp. Không có đổi thay, không có đau khổ, cũng không len lỏi vào là những lừa dối.

Phụ nữ càng tĩnh lặng bao nhiêu, càng bình thản đối mặt với mọi chuyện bao nhiêu, trong lòng càng đau đớn bấy nhiêu.

...

Anh ngồi đối diện cô, hai người ăn cơm mà không ai lên tiếng. Cô chăm chỉ với việc ăn cơm của mình, còn anh chăm chỉ nhìn chiếc điện thoại.

Đột nhiên anh lên tiếng: "Dạo này em sao thế, có gì à?".

Cô lắc đầu: "Em thì làm sao được chứ". Nụ cười nhạt vương vãi nơi khóe môi.

Anh không hỏi thêm, vừa ăn vừa bấm điện thoại. Không ai biết được, bàn tay dưới bàn đã siết chặt đến trắng bệch, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay nổi đau nhức cô không được rời lệ lúc này.

...

Có lẽ, trên đời này, thứ chúng ta không thể tin tưởng được có lẽ chính là lời hứa một đời.

Thứ trên đời này không thể nghe có lẽ chính là lời nói của đàn ông.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, gió mùa thu hiu hắt thổi nhẹ nhàng, một đẹp đẹp trời để đi dạo. Hoặc một ngày đẹp trời, để kết thúc.

Cô là một cô gái kiêu ngạo và có vài phần ngông cuồng, nhưng chỉ đối với người mình yêu, cô trở nên mềm yếu đến lạ thường.

Hôm nay cô mặc một chiếc quần baggy kết hợp cùng áo sơ mi trắng vừa thanh lịch, vừa sang trọng. Mái tóc buộc cao lộ ra khuôn mặt sắc nét. Cô là một cô gái đẹp, rất đẹp trong mắt nhiều người. Trên mỗi bước đi tỏa ra loại khí chất ngông nghênh khó nắm bắt.

Cô đi đến chỗ hẹn, đột nhiên chuông điện thoại vang lên. Cô nghe máy.

"Mày đi đến đâu rồi?".

"Mới gửi xe xong, vào đến nơi rồi đây".

Bạn cô đột nhiên hết hoảng. Nói gấp gáp.

"Thôi, đổi chỗ đi, tao không thích ngồi đây nữa".

"Sao thế". Cô vừa nói chân vẫn bước đi.

"Không sao cả, tự nhiên không thích".

Lúc này cô đã đứng bên ngoài quán, trong lòng như có một thứ gì đấy thúc đẩy cô đi vào bên trong. Đột nhiên bạn cô xông từ trong ra ngoài một cách vội vàng, kéo tay cô.

"Đi thôi, qua quán khác nhé".

Cô cảm thấy có điều khó hiểu, không chịu đi: "Sao phải thế, quán này mày kêu đồ uống rất ngon mà?".

Bạn cô vẫy tay: "Hết ngon rồi".

Hai người đứng giằng co nhau thì đột nhiên cánh cửa một lần nữa được mở ra. Hai người từ bên trong bước ra ngoài.

Cả hai người đều im bật, không ai nói lời nào.

Cô nhìn hai người ở đối diện, cảm thấy thật nực cười, lúc này, cô quên cả đau đớn. Chỉ cảm thấy nực cười.

Anh nhìn cô, bất ngờ đến mức không nói lên lời, đôi chân không thể bước đi thêm. Đôi tay nắm tay cô gái bên cạnh bỗng nhiệt buông ra.

Cô nhìn anh, nén sự khó thở trong cơ thể, cố gắng lên tiếng.

"Em có thể chấp nhận sự lạnh nhạt của anh, chấp nhận sự vô tâm của anh. Em có thể chấp nhận rằng anh bận rộn mà không để tâm đến anh, em

có thể chấp nhận vì anh còn mộng tưởng và tương lai. Còn nhiều điều quan trọng hơn tình yêu, em có thể chấp nhận chờ đợi. Nhưng em lại không chấp nhận nỗi việc anh phản bội em".

Cô nghiêng đầu, nhìn sang bên cạnh anh, lên tiếng: "Tôi biết cô".

Cô ta không đáp, cô lại nói: "Cô cũng biết tôi".

Anh từng dắt cô đi ăn cùng bạn bè, trong bữa ăn ấy, cô ta cũng có mặt. Cô ta biết sự hiện diện của cô, biết tình yêu này của anh và cô.

Cô vuốt lại mái tóc, mỉm cười như bậc bề trên dạy dỗ bề dưới.

"Phụ nữ chúng ta, hãy sống như một đóa hoa, rực rỡ nở rộ, đến khi chết cũng phải chết trong tình trạng đẹp đẽ nhất, rực rỡ nhất. Đừng lạng lẽ nở rộ, lạng lẽ tàn".

Cô tiến lên vài bước, nói khẽ vào tai cô ta: "Phụ nữ đều xứng đáng có được người đàn ông của riêng mình. Thứ cô cướp được, là thứ tôi vứt đi. Cô thử nghĩ xem, thứ cô cướp được, xứng đáng hay không".

Nhìn khuôn mặt người đàn ông cô yêu thương, cô thở dài, cười bất lực: "Trên đời này, có một điều mà em không muốn nói nhất. Có lẽ chính là anh và đàn ông trên đời này đều như nhau".

Nói xong cô quay người rời đi, bạn cô đi theo cô ở đằng sau mà không lên tiếng. Có lẽ nó hiểu, thứ cô cần nhất lúc này chính là sự yên tĩnh.

Cô không biết bản thân về đến nhà bằng cách nào, ngồi trên giường, mùi hương của anh vẫn còn thoang thoảng trong không khí. Lúc này, từng giọt nước mắt của cô mới bắt đầu rơi xuống.

Từng giọt, từng giọt cho đến khi như một cơn thủy triều ủa về. Bạn cô không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng ở cửa, nhìn cô gục mặt vào bàn tay òa

khóc.

Cô chưa từng mong anh phải hứa hẹn yêu cô một đời, chưa từng muốn anh phải ở bên cạnh cô mãi mãi. Chỉ mong anh nếu như hết yêu cô, hãy nói cho cô biết, cô sợ bản thân mình lắm tưởng sợ phải yêu một mình.

Cô chỉ mong có một tình yêu, nếu đã đến rồi, không cần thề hẹn, chỉ mong đừng đi.

Cuối cùng, cô thua rồi, thua trong chính tình yêu của mình.

Có những khoảng thời gian đã từng rất hạnh phúc bên nhau, có khoảng thời gian coi nhau là cả thế giới. Nhưng cuối cùng vẫn thua, thua hiện thực, thua cả thời gian, thua cả khoảng cách, cuối cùng là thua cả cảm dỗ.

Cô đã tưởng rằng bản thân đã ra khỏi vực sâu của quá khứ, nhưng biết đâu lại rơi xuống một tầng sâu hơn như thế. Cô không còn tìm thấy đường ra, tình yêu, biết sẽ đau khổ đến thế, cô nguyện không bắt đầu.

...

Hai năm sau.

Hai người ngồi coffe, vị trí ngồi sát cửa sổ nên nhìn ra được bên ngoài. Một bóng hình đã lâu không gặp lướt qua, lồng ngực vẫn đập mạnh như ngày hôm ấy.

Cô cúi đầu, uống một ngụm coffe đắng ngắt, cũng không biết từ khi nào cô lại trở nên thích uống coffe.

Bạn cô cũng nhìn thấy như cô, nó nói: "Vẫn còn nhớ sao?".

Cô không trả lời điều nó hỏi, cô chỉ nói.

"Tao hiểu, nếu một người yêu tao, họ sẽ không để tao phải chạy theo họ mà họ sẽ cố gắng đi chậm lại nhịp sống của họ để đồng hành cùng tao. Tao cũng không muốn chạy theo một người đàn ông, tao cần một người dắt tay tao trên đường đời".

Đến bây giờ, cô đã hiểu một điều những gì đi qua sẽ không thể trở lại, những gì của quá khứ chỉ nên nhớ lại chứ không nên tìm về. Những thứ chúng ta đã từng lựa chọn, từng sai, từng hối hận, tất cả đều đã đi qua rồi, đều không nên tiếc nuối.

Cô tin rằng.

Không sớm một bước, không muộn một bước, sẽ có lúc vạn trong hàng tỉ người. Cô sẽ gặp được một người thuộc về riêng cô.

...

Huyen Trang/ Bất Hối

Huyền Trang Bất Hối

Cốt Cách Phụ Nữ

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Không Có Đàn Ông Tốt Một Đời, Chỉ Có Đàn Ông Tốt Một Thời.

Truyện Ngắn: "Không có đàn ông tốt một đời, chỉ có đàn ông tốt một thời".

...

Bên ngoài trời mưa lớn, tiếng sấm như muốn rạch tan bầu trời. Cô nằm co người trên giường, ánh mắt nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài. Một tay áp điện thoại vào tai mỉm cười nói với đầu giây bên kia.

"Mưa to lắm, một lát ngủ anh nhớ đắp chăn ấm".

Giọng nói dịu dàng đáp lại: "Em lo cho mình trước đi".

Cô bật cười: "Haha, được rồi, em biết mà".

"Hôm nay anh hơi mệt, anh ngủ trước nhé".

Cô vội nói: "Anh mệt sao không nói sớm, vậy nghỉ ngơi sớm đi".

Hai người trao nụ hôn tạm biệt qua điện thoại. Cô đặt điện thoại sang bên cạnh, cầm tai nghe mở một bản nhạc để dễ dàng vào giấc ngủ.

...

Cô với tay lấy điện thoại trên đầu giường, đồng hồ đã là 8h sáng. Mọi ngày giờ này anh đã đánh thức cô dậy. Chắc anh còn ngủ, cô trở mình ra

khỏi giường, thay quần áo rồi đến cửa hàng.

Cô là quản lý của một showroom quần áo của thụy sĩ. Giờ giấc đến cửa hàng có thể nhỉnh hơn nhân viên bình thường.

Sắp xếp công việc một lượt, mọi thứ đều ổn, cô ngồi ở sofa đọc báo. Hôm nay thông tin không có gì mới, chỉ toàn ca sĩ, diễn viên sủng xính đi party. Tắt ipad, cô nhìn đồng hồ đã là mười hai giờ trưa. Điện thoại vẫn chưa xuất hiện một cuộc gọi nào của anh, cô bấm tin nhắn gửi đi.

"Anh còn ngủ à, dậy gọi cho em nhé".

Đúng lúc này có khách tiến vào, cô lập tức cất điện thoại rồi dùng một thái độ chuyên nghiệp nhất mỉm cười tiếp khách.

Bận rộn một ngày trời, vì khách ra vào nhiều đến mức cô không còn để ý được thời gian. Chớp mắt đã sáu giờ tối, cô dặn dò lại nhân viên một số việc rồi nói tạm biệt rời khỏi cửa hàng.

Ra khỏi cửa hàng, cô vươn vai, cả cơ thể nhức mỏi đến tê dại. Đột nhiên nhớ ra điều gì. Cô mở điện thoại trong túi sách, nhìn thấy có hai tin nhắn của anh, cô thở nhẹ một hơi. Bấm đọc.

"Anh dậy rồi, hôm qua mưa, trời mát nên anh ngủ không muốn dậy".

"Anh đi công việc, gọi em sau".

Hai tin nhắn được gửi cách đây ba mươi phút, tin đầu cách tin sau 10'. Cô cố gắng dọn dẹp sự trống trải của mình sang một bên. Bấm gọi cho anh. Nhưng rất lâu không ai bắt máy, cất điện thoại vào túi. Cô lê bước vẫy xe trở về nhà.

...

Hai ngày sau.

Anh hẹn cô đi xem phim, bộ phim mà cô đã mong đợi cả tháng nay.

Ngồi trong rạp, cô ôm một hộp bỏng ngô cỡ lớn, đôi mắt dán vào màn hình chiếu phim phía trước. Anh ngồi bên cạnh cô, tay không ngừng bấm điện thoại.

Cô nghiêng đầu hỏi: "Anh không xem à?".

Anh gật đầu dụi dàng: "Có chứ".

Cô không hỏi thêm mà tiếp tục chăm chú lên màn hình, nhưng thực tâm lúc này cô hoàn toàn không biết phía trước màn hình đang chiếu đến đoạn nào. Cô không giấu được sự khó chịu trong lòng, gần đây anh bận rộn nhiều việc không có thời gian dành cho cô, nhưng ngay cả lúc ở cạnh nhau, anh cũng không thể rời mắt khỏi điện thoại một chút hay sao?

"Em sao vậy?". Anh thắc mắc nhìn nước mắt lăn dài trên má cô.

Cô giật mình: "Sao là sao anh?".

"Sao em khóc?".

Cô đưa tay sờ lên má mình, hơi nước âm ỉm. Cô vội vàng lau đi, chỉ lên màn hình.

"Phim đoạn này cảm động, em thương cô gái trong phim".

Anh liếc qua màn hình rồi gật đầu, yêu chiều vuốt tóc cô.

"Đồ hâm".

Anh không biết, anh hoàn toàn không biết, trên màn hình đang chiếu cảnh giết người đẫm máu. Hoàn toàn không có một cô gái nào cả.

Bộ phim kết thúc anh cùng cô rời khỏi rạp chiếu phim, anh đi phía trước, cô đi phía sau, bước chân anh rất nhanh, chưa từng nhìn lại rốt cuộc cô còn theo kịp anh ở đằng sau hay không.

Cô nhìn bóng lưng anh mỗi lúc một xa, không nhìn được muốn khóc. Nhưng xung quanh rất đông, và bộ phim đã kết thúc, nếu lúc này khóc, cô sẽ chẳng còn lý do nào để biện minh.

Cô rất muốn, rất muốn quen thuộc với sự hờ hững gần đây của anh, rất muốn cho rằng do anh bận rộn nên lãng quên cô. Rất muốn nói rằng, là do anh quá mệt mỏi với công việc, cô không nên khiến anh thêm mệt mỏi và phiền phức. Nhưng càng lúc, cô làm không được. Cô lấy gì để tin anh, lấy gì để tin anh bây giờ? Lấy gì để cho rằng anh vẫn một lòng yêu cô?

...

Cô và anh gặp nhau thế nào nhỉ, chỉ đơn giản là anh là khách đến cửa hàng mua quần áo. Sau lần đầu gặp cô, anh qua lại rất thường xuyên. Tại cửa hàng anh là khách VVIP. Khi anh xin số để tiện cập nhật mẫu mới, với vai trò là quản lý và cần chăm sóc khách hàng, cô không thể từ chối.

Từ hôm ấy, anh nhắn tin và gọi cho cô rất nhiều. Anh là người đàn ông tinh tế và khéo léo. Rất nhanh, cô bị anh thu hút.

Rất nhanh, cô yêu anh.

...

Anh đưa cô về đến nhà, trao cho cô một phụ hôn sâu. Cô vòng tay ôm chặt lấy anh, tựa như anh cả là thế giới của cô. Cô sợ hãi, nếu một ngày đánh mất vòng ôm này, môi hôn này, cô sẽ đau đớn đến nhường nào.

Nếu một ngày, anh thay lòng, anh muốn rời xa. Cô sẽ tồn tại bằng cách nào đây.

Nghĩ đến đây cô càng thêm sợ hãi mà ôm chặt lấy anh. Thì thào

"Anh yêu em chứ?".

Anh gật đầu: "Yêu".

"Anh có lừa dối em không".

Anh cốc nhẹ lên đỉnh đầu cô, nói dứt khoát: "Sẽ không".

Cô tin anh, chỉ một lời này cũng đủ rồi, cô tin tưởng anh vô điều kiện.

Mà cô không hiểu, vĩnh viễn không hiểu. Người đàn ông yêu mình, sẽ không cần mình phải tự hỏi họ có yêu mình không. Hành động và thái độ của họ sẽ chứng minh tất cả.

Đôi khi lời hứa và lời nói không có giá trị bằng thái độ và hành động.

...

Tình yêu, thực sự rất kỳ lạ. Cô có thể vì nụ cười của anh mà vui vẻ cả ngày. Cũng có thể vì cái cau mày của anh mà suy tư hết một buổi.

Trước đây có người từng nói với cô. Đợi đến một ngày, cô sẽ gặp được một người, bòn rút hết tuổi thanh xuân của cô. Lấy hết đi mạnh mẽ và kiên cường của cô, lột sạch kiên trì và nhẫn nhục trong cô. Đối diện với người ấy, cô chỉ là một thân trần trụi, một người mong cầu được người ấy yêu thương mà không cầu gì hơn cả.

Cô khi ấy không tin, nhưng bây giờ, cô tin rồi, cô tin.

...

Một giờ sáng.

Tiếng chuông điện thoại khiến cô tỉnh giấc.

Cô khoách vội chiếc áo và bắt taxi. Đứng trước cửa club, cô day day trán bước vào. Những nơi thế này không phải xa lạ với cô, trước đây cô cũng từng đến, chỉ những khi buồn mới tìm đến bạn bè rồi đến đây tìm vui vẻ. Nhưng từ khi gặp anh, cô chưa từng đến những nơi thế này.

Vừa rời bạn cô gọi điện, nói rằng đã quá say, không thể tự trở về. Người yêu nó đã có người khác, nếu cô không đến, nó sẽ chết vì cô đơn.

Bạn cô, dĩ nhiên cô phải đến.

Trước mặt là một mảnh hỗn loạn, thứ âm nhạc pha trộn cùng những làn khói shisa khiến nơi đây càng thêm huyền ảo. Cô rất nhanh tìm được bàn của bạn cô, nó ngồi gục xuống mặt bàn, xung quanh là ba chai rượu lăn lóc.

Cô vỗ chán, lật đặt một hồi mới cùng nhân viên club khiêng nó ra ngoài. Đứng đợi taxi, đột nhiên một hình bóng quen thuộc đi ngang qua cô, đi cùng là một tốp cả nam lẫn nữ tầm sáu người.

Cô cảm nhận như hô hấp đang ngừng lại, giọng nói dịu dàng vừa rồi trong điện thoại nói với cô, anh ngủ sớm, anh mệt. Với người ở đây có phải chẳng là một?

Cô bật cười cay đắng, dìu bạn lên xe rồi trở về nhà.

...

Sáng hôm sau anh đến nhà cô rất sớm, cô mở cửa cho anh, nhìn bộ quần áo là lượt trên người anh. Tiện miệng hỏi.

"Anh đi đâu sớm mà mặc thế này".

"Không, anh vừa ở nhà qua thôi, không đi đâu cả".

Cô làm đồ ăn sáng đặt lên bàn cho anh, anh nằm nghiêng trên sofa, thấy cô lại gần thì vỗ vào bên cạnh. Cô ngoan ngoãn nằm xuống chui vào lòng

anh. Hít lấy hương thơm cô yêu thương.

"Đêm qua anh có đi đâu không?". Cô hỏi khẽ.

Cảm nhận được sống lưng cứng đờ của anh. Trong lòng như có hàng vạn mũi dao cứa vào.

"Không, sao em hỏi thế". Anh dịu dàng đáp.

"Em tiện miệng hỏi đùa, có gì đâu".

Anh ở nhà cô đến giờ cô đi làm anh mới rời đi. cả ngày ở cửa hàng tâm trạng cô đều bất ổn. Không tập trung làm việc, mọi người thấy cô khác mọi ngày thì ân cần hỏi han, cô đều nói cô ổn.

...

Cô ngồi trước gương, make up thật đẹp, cô cầm chổi phủ lại một lớp phấn. Đột nhiên cô nhìn thấy trong gương, một giọt nước mắt rơi xuống, từng giọt, từng giọt.

Cô cắn môi bật khóc, nhìn bản thân trong gương, hèn mọn đến đáng khinh. Cô hét lên một tiếng, gạt đổ mọi thứ trên bàn.

Cô không cho phép bản thân yếu đuối, anh đã muốn chơi, cô sẽ chơi với anh đến cùng. Lau đi lớp mascara bị nhòe, cô chải lại mái tóc dài ngang eo. Mặc một chiếc váy đỏ ôm sát lộ ra cặp mông căng tròn và bờ ngực đầy đặn.

Nhìn mình trong gương, cô mỉm cười, nhưng trái tim đã tan nát đến ngàn mảnh.

...

Cô mượn xe của bạn, cô bên ven đường nhà anh.

Bên tai là điện thoại, cô đang cùng anh nói chuyện.

"Cũng muộn rồi, anh ngủ đi".

"Ừ, em cũng ngủ sớm đi, dạo này công việc bận rộn, anh mệt quá".

"Anh cố gắng lên, nghỉ ngơi sớm đi".

Cúp điện thoại, ba mươi phút sau cô thấy người đàn ông của cô xuất hiện, anh lái xe đi đến một con phố xa lạ. Cô đi rất chậm đằng sau. Cô thấy anh đỗ lại ven đường, rất nhanh một cô gái xinh đẹp xuất hiện ngồi vào xe anh.

Đôi tay siết chặt vô lăng, cô nhin, không thể bật khóc lúc này.

Vẫn là quán bar ngày hôm qua, cô để anh và cô ta vào trước. Mười phút sau cô bước xuống xe, mỉm cười quyến rũ. Đôi mắt được trang điểm tỉ mỉ khiến cô càng thêm dụ hoặc, mỗi bước đi toát ra thứ khí chất kiêu ngạo.

Đưa cho nhân viên một tờ tiền: "Chỉ cho tôi bàn của hai người vừa rồi".

Nhân viên rất nhanh hiểu ý, cầm tờ tiền và kín đáo dắt cô vào chỉ cho cô bàn của bọn họ.

Cô nhìn một đám người tụ tập cùng nhau, những người kia cô không mấy xa lạ, bạn bè anh cô đã gặp nhiều lần. Cô cảm thấy nực cười, bọn họ đều biết nhau cả có bạn gái, rồi cùng nhau đi chơi gái.

Bạn bè, hóa ra có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu là như thế này hay sao?

Cô vẫy quản lý, đôi tay chỉ lên màn hình LED lớn trên sân khấu. Quản lý nhận tờ tiền mệnh giá lớn của cô, dẫn đo rất lâu. Nhưng may mắn quản lý là nữ, cô nói cho cô ta biết điều cô muốn làm, sự đồng cảm của phụ nữ trời dậy, đưa trả lại cho cô tờ tiền và nhận lời với sự nhờ cậy của cô.

Rất nhanh, trên màn hình LED hiện lên dòng chữ.

"Cầu cho hai người yêu nhau đến chết".

Cả club một mảnh huyên náo, không ít người tò mò mà lên tiếng thì thầm.

Cô bước về phía bàn của anh, từng bước, từng bước, đến khi cô đứng đối diện với anh. Nhìn khuôn mặt từ trắng sang xanh của anh mà cô muốn cười, cười trong nước mắt.

Nhìn sang cô gái bên cạnh anh, cô ta nhìn cô bằng ánh mắt không vui, sự ghen ghét hiện hữu rất rõ ràng.

Cô mỉm cười quyến rũ, nhìn hai người đối diện, trước mặt mọi người.

Cô lên tiếng.

"Cầu cho hai người yêu nhau đến chết".

Tiếng của cô không lớn, không nhỏ, nhưng lại vào đúng khoảnh khắc nhạc xuống, đủ cho những người xung quanh nghe rõ.

Cô gái bên cạnh anh gào lên, đôi tay như muốn xông tới tát cô.

"Cô là cái đéo gì mà nói như thế".

Cô nhướn miệng cười, bước lên tiến gần vào cô ta, nói rất nhỏ đủ cho hai người nghe rõ.

"Dựa vào việc tôi đến trước, cô đến sau. Dựa vào việc tôi là vai chính, cô là vai phụ. Còn dựa vào việc tôi xuất hiện ban ngày, cô vĩnh viễn chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm".

"Anh xin lỗi".

Cô không đáp. Quay lưng bước đi. Đôi tay bị anh nắm lại.

Anh nói: "Anh xin lỗi, cô ta chỉ là chơi bời, anh biết cái gì nặng cái gì nhẹ. Anh sẽ không vì cô ta mà đánh mất em, anh xin lỗi".

Đột nhiên cô quay phắt người lại, nhìn gương mặt đỏ ửng của cô gái, cô bật cười.

"Cô thấy chưa, đàn ông, đây chính là đàn ông. Nhớ rõ nhé, không có đàn ông tốt một đời, chỉ có đàn ông tốt một thời".

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nói chậm rãi.

"Tình cảm của tôi có thể dung nạp nhiều tổn thương, nhiều lần nói dối, nhưng tuyệt không dung nạp một lần phản bội. Anh đi đi".

Cô quay lưng kiêu ngạo rời đi, nhìn cô lúc này, vừa mạnh mẽ vừa tuyệt tình. Nhưng có bao nhiêu người hiểu, trái tim cô đang gào thét mãnh liệt nhường nào. Trái tim cô đang đổ máu đến cạn kiệt.

Cô đã phải dốc hết kiên cường của cả một đời người vào lúc này. Rời khỏi club, đôi tay vừa đặt lên tay nắm định mở cửa xe, đột nhiên cô ngồi gục xuống đất. Bật khóc nức nở.

Tại sao, tại sao cô muốn cùng anh đi hết một đường đời, mà anh chỉ muốn đi cùng cô một thời?

Anh coi cô như một con ngựa để lừa dối, coi cô như một con rối tùy cho anh điều khiển. Cô đau, rất đau, trái tim đau đến cùng kiệt.

Đến giây phút này cô mới hiểu rằng, có những hạnh phúc chỉ là do cô lầm tưởng. Lầm tưởng anh yêu cô, lầm tưởng sự quan tâm của anh chỉ dành riêng cô. Là cô lầm tưởng hạnh phúc này sẽ kéo dài vĩnh viễn. Là cô quá đề cao vị trí của mình trong lòng anh.

Nếu biết gặp gỡ là ly biệt, cô nguyện ngày ấy không gặp gỡ.

Nếu biết yêu là đưa khổ, cô nguyện không trao tim mình.

Nhưng muộn rồi, quá muộn rồi, tất cả đều lỡ làng rồi. Tình yêu của cô, thanh xuân của cô, tin yêu và tín ngưỡng của cô, đều lỡ làng rồi.

...

Đừng giữa ngã tư cuộc đời, anh rẽ trái, cô rẽ phải. Cả hai không còn đường quay đầu lại.

Có những người, ở bên ta một thời nhưng để lại nỗi đau một đời.

Có những người, chỉ hiện diện một thời, nhưng nỗi nhớ một đời.

Huyen Trang/ Bất Hối

....

Trích #Cốt_cách_phụ_nữ

#Huyền_Trang_Bất_Hối

Một cuốn sách của BẢO - Dẫn đường xu hướng

Ra mắt độc giả vào tháng 5

"Tặng cho các cô gái của tôi, tặng cho những người phụ nữ mạnh mẽ.

Tặng cho thành phố tôi yêu thương, thành phố tôi trở về sau sáu năm cách biệt.

Và sau cùng, tặng cho người đàn ông đã bao dung và nắm tay tôi trong suốt tháng ngày trưởng thành".

Hoàn.

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Có Một Số Đau Đớn,. Giấu Ở Trong Lòng. Để Lâu Hóa Ly Rượu Tự Mình Trút Say.

Truyện Ngắn: "Có một số đau đớn, dù muốn cô cũng không thể mở miệng. Chỉ đành giấu ở trong lòng. Để lâu hoá ly rượu, tự mình trút say".

...

Bên ngoài là tiếng xe cộ ồn ã, ánh đèn hoa lệ như muốn chiếu sáng tất cả. Thành phố này về đêm, đẹp đến điên dại. Trong xe vang lên bản nhạc trầm buồn, cô chống tay lên cửa sổ, nghiêng đầu tựa lên bàn tay mình.

Anh nhìn cô, mỉm cười dịu dàng: "Vẫn còn suy nghĩ sao".

Cô chỉ gật đầu nhẹ mà không đáp, đôi mắt như muốn trực trào rơi lệ.

Bàn tay to lớn của anh vuốt nhẹ mái tóc cô, xoa nhẹ đỉnh đầu.

"Không sao mà, em cứ đi đi, anh đợi".

"Em rất sợ". Cô nói như thì thầm, nhưng đủ để anh nghe rõ.

Anh biết, anh biết cô sợ điều gì, điều ấy ngay cả anh cũng rất sợ, nhưng anh không muốn cô biết rằng anh sợ hãi, anh muốn cô yên tâm đi học. Hai năm không phải là thời gian dài, cô còn trẻ, còn tương lai và mộng tưởng, chỉ cần hai năm để cô học thiết kế. Anh và cô sẽ có một kết thúc viên mãn.

Vậy có gì anh không vì cô mà cố gắng chờ đợi.

"Em sợ, người ta thường nói, muốn đạt được một thứ gì thì phải đánh đổi bằng một thứ khác. Không có gì là vẹn toàn, em không muốn đạt được điều này, rồi đánh mất ...". Nói đến đây cô ngừng lại, ngoảnh đầu ra cửa sổ.

Anh đỗ xe vào lòng đường, nghiêng người ôm chặt lấy cơ thể đang run lên của cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào cổ anh mà khóc nức lên. Cô gái bé nhỏ của anh, anh thương và yêu cô biết bao nhiêu, cho dù thời gian có dài nhường nào, chỉ cần cô còn muốn trở về, anh luôn đợi.

Cô ôm chặt lấy anh, như nguyện không thể cùng nhau hòa làm một. Cô yêu anh, yêu đến phát điên, nhưng cô không thể vì anh bỏ đi mộng tưởng, bỏ đi tương lai của bản thân. Cô phải đi, dù bất cứ giá nào cô đều phải đi, chỉ mong khi trở lại, anh vẫn ở vị trí này chờ đợi cô.

Tiếng nhạc thay đổi phá tan bầu không khí, giọng nữ pha chút nuối tiếc cất lên.

"Em quá ngốc

Biết rõ anh không phải người thích hợp

Biết rõ đây không phải duyên phận

Nhưng em vẫn bất chấp hết mình để yêu anh

Trong tình yêu có lẽ thế này là quá dại khờ

Có lẽ mãi mãi không có thứ gọi là vĩnh hằng

Nhưng em không muốn bỏ cuộc dù chỉ còn một chút hi vọng

Thà rằng ngốc nghếch cũng không muốn hối hận".

...

Ngày hôm sau anh qua nhà giúp cô dọn đồ đạc, anh xếp gọn quần áo vào valy một cách ngăn nắp, còn cô thì chạy khắp phòng vơ hết tất cả những món quà anh tặng nhét vào các chỗ còn trống có thể trong valy. Anh không thể ngăn cản đành ngậm ngùi ngồi nhìn. Một lúc sau, cô ôm một con gấu khá lớn đứng trước mặt anh. Nhìn anh bằng đôi mắt vô tội.

"Anh đừng đóng valy vội, còn sót rồi". Cô đưa con gấu lên trước mặt anh.

Anh nhìn con gấu to bằng cả người anh ở trước mặt, chỉ thiếu nước cốc cho cô một cái cho tỉnh. Nó to thế này, nhét vào đâu cho vừa.

"Em ngốc à, em chỉ đi có hai năm chứ không phải không trở về, mang đi nhiều thế để làm gì".

Cô trợn mắt nhìn anh, hàm ý anh mới là ngu ngốc.

"Thế lúc nhớ anh thì em ôm nó tạm, chứ nhìn qua face time thì có ôm được đâu. Lát lấy lọ nước hoa anh hay dùng cho em, em mang đi, hết mùi thì em xịt lên, thế là được".

Anh không thể cãi được cô, đành dăng lên lọ nước hoa của mình mà không một lời phản kháng trong ánh mắt hài lòng của cô.

...

Sân bay đông người nhộn nhịp, ở nơi đây diễn ra bao cuộc ly biệt rồi hội ngộ. Chúng kiến biết bao nhiêu mối tình duyên tan hợp ở nơi đây?

Cô kiễng chân hôn lên môi anh, mỉm cười: "Em đi đây".

Anh gật đầu, ôm cô thật chặt: "Sớm trở về, anh đợi".

"Chỉ mong sau khi trở về, anh vẫn là người ở đây đợi em".

"Nhất định là như thế".

Hôm nay cô mặc một chiếc váy đen dài đến đầu gối, phần cổ chữ V lộ ra khuôn ngực đầy đặn, chiếc dây chuyền mỏng khiến chiếc cổ càng thêm phần gợi cảm. Chiếc váy được thiết kế nát rách, thân hình mỏng manh lại chuẩn mực của cô khiến không ít người liếc nhìn.

Anh nhìn cô, gật đầu dụi dàng.

Không ai biết rằng, khi cô quay lưng, anh rơi nước mắt. Khi anh chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, lệ đã phủ đầy khuôn mặt xinh đẹp vừa rồi còn cố gắng gượng cười.

Cả hai đều không biết rằng, một lần ly biệt, là mãi mãi...

...

Đến hôm nay cô đã rời đi được ba tháng, ba tháng trôi qua, hàng ngày anh vẫn gọi cho cô đều đặn, những tin nhắn động viên an ủi chưa từng giảm bớt. Mỗi tối khi cô xong công việc, đều cùng anh trò chuyện đến khi cả hai không mở mắt nổi nữa cùng chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay cô rất mệt mỏi, ngay cả bước đi cũng chẳng còn đủ sức, ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Thành phố này xa lạ với cô đến mức, ba tháng trôi qua cô cũng không thể quen thuộc nổi.

Cô nhớ bố mẹ, đã quen ngày ngày ở nhà đều gặp gỡ, chỉ cần mở mắt dậy là có thể nhìn thấy. Trước đây, mọi việc đều có bố mẹ lo lắng, bây giờ tất cả mọi việc cô đều chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Cô không muốn khiến bố mẹ thất vọng.

Nhìn lên bầu trời đen kịt phía ngoài, cô lặng lẽ rơi lệ.

Ở giữa thành phố xa lạ, cô nhớ vòng tay của anh đến điên dại. Nhớ những lúc cùng anh đi trên các con phố. Nhớ nụ cười lúc vui, đôi mắt giận hờn khi giận. Nhớ lúc giận hờn không muốn gặp gỡ, nhưng chúng ta vẫn ở kề cận bên nhau, chung một thành phố, dưới một bầu trời. Cô nhớ anh, nhớ đến bật khóc giữa thành phố xa lạ này

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cái tên: "My Love" nhấp nháy trên màn hình khiến trái tim cô trở nên ấm áp.

Cô nghe máy, không lên tiếng, anh cũng im lặng.

Một lúc sau cô mới nói

"Hôm nay em rất mệt, cũng rất nhớ anh".

" Anh biết, hôm nay anh cũng rất mệt, và cũng nhớ em". Chỉ nghe tiếng thở không đều của cô là anh cũng đủ hiểu, cô đang khóc, và đang rất buồn.

"Em sẽ trở về, nhanh thôi".

"Anh biết, anh đợi em".

"Ở đây không cần phải làm việc quá sức, những việc không thể tự mình làm được thì thuê người làm, đồ đạc trong nhà hỏng thì đừng tự mình đụng tay vào, gọi bảo vệ dưới nhà là được. Anh không nghèo, nên em chỉ cần theo đuổi ước mơ của mình mà không cần quá sức, dù thế nào, anh vẫn đủ năng lực nuôi em".

"Em biết, cảm ơn anh".

...

Thấm thoát thời gian không chờ đợi bất kể điều gì, một năm trôi qua, cô và anh đã cách xa nhau được một năm. Nỗi nhớ ngày một đong đầy, cô chỉ mong thời gian trôi thật nhanh, ngày trở về sẽ không còn xa nữa.

Chỉ mong sau này khi nhắc về thanh xuân, cô hay anh, dù vui hay buồn đều không dùng đến hai từ hối hận.

Chỉ cầu sau này nếu có lỡ rời xa, ai hỏi cô về quá khứ, cô muốn mình đồng dạ đáp: "Đúng, tôi đã từng yêu rất nhiều".

Chỉ cầu một đời không oán, không hối.

Cô bấm điện thoại gọi cho anh, bây giờ là bảy giờ tối, cô mới xong công việc và trở về nhà.

Chuông đổ một hồi lâu mà không có hồi đáp, cô nhẫn tin cho anh.

"Anh đang bận à, rảnh gọi lại cho em nhé".

Hai hôm sau. Cô mới nhận được cuộc gọi của anh, anh nói, hai hôm nay anh có nhiều việc, bận rộn không kiểm tra điện thoại, anh nói xin lỗi rất nhiều. Cô không giận, ậm ừ cho qua, cho dấu đi sự bất an đang nhe nhói trong lồng ngực.

Cô tin anh.

...

Thời gian nhanh đến mức khi cô nhìn lại, cô không dám tin bản thân đã đi được một quãng đường dài đến thế. Chỉ còn vùn vện hai tháng nữa là đến ngày cô trở về, ngày cô được ôm chặt lấy hình bóng cô nhớ đến điên dại. Được chui trong lòng anh quên đi bão tố bên ngoài.

Cô đặt bản thiết kế xuống bàn, day day thái dương, mấy hôm nay cô liên tục bị đau đầu. Điện thoại trên bàn đột nhiên đổ chuông, cô bấm nghe máy.

"Mình đây".

"Sao rồi, vẫn tốt chứ?".

Cô mỉm cười: "Vẫn tốt, sắp hội ngộ rồi đấy".

Bạn cô ở đầu giây kia bật cười.

"Ờ, dạo này không có bạn rượu, nhanh về đi".

Hai người hàn huyên vài câu, đột nhiên đối phương im lặng, có phần ấp úng, cô hỏi.

"Sao thế?".

"Mày với người yêu thế nào, tốt không?".

Cô thành thật đáp.

"Vẫn tốt, dạo này anh ấy hơi bận rộn thôi. Sao thế?".

Bạn cô âm ừ: "Thế là được rồi, tao cúp đây, làm việc đi".

Nhìn màn hình đen kịt, cô khó hiểu nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Có những chuyện, dù nghi ngờ nhưng cũng không nên tìm hiểu quá rõ.

...

Còn ba ngày nữa là đến ngày trở về, vé máy bay đã đặt. Đồ đạc cũng đã chuẩn bị xong hết, chỉ còn đợi đến ngày là cô sẽ trở về ngay với thành phố mà cô nhớ nhung biết mấy.

Cả ngày hôm nay anh không gọi cho cô, lúc sáng cô gọi anh không nghe máy, chỉ nhắn tin lại cho cô hai tin nhắn là "anh bận". Cô cũng không làm phiền anh thêm.

Trên đường đi về chung cư, cô bấm điện thoại gửi tin nhắn cho anh.

"Em sắp về rồi".

"Anh vẫn đang bận à".

"Em rất nhớ anh".

...

Ngày hôm sau cô vẫn không nhận được tin nhắn trả lời nào, gọi cho anh thì anh tắt máy.

Nỗi lo lắng không tên nổi lên, cô gọi về cho bạn mình, hỏi rất nhiều người nhưng họ đều nói không biết anh ở đâu. Không ai nói cho cô biết điều gì đang diễn ra.

Cô đứng giữa đường, lồng ngực như bị bóp nẹt đến khó thở. Cô lập tức gọi cho hãng máy bay, đổi chuyến bay sớm nhất trong tối ngày hôm nay. Trở về nhà và lấy đồ đạc, cô di chuyển ra sân bay một cách nhanh nhất.

Nếu anh bình an là tốt. Hoặc xảy ra chuyện gì, nếu anh đang gặp bất trắc, cô nên ở bên anh lúc này.

Ngồi trên máy bay đợi khởi hành, cô nhắn tin cho anh.

"Em sắp về rồi".

"Anh có ổn không?".

"Em rất lo lắng".

"Anh đang ở đâu".

"Em đang ở trên máy bay".

"Chồng à, em rất sợ".

"Chồng, gọi cho em đi".

"Chồng, anh có thể ra sân bay đón em được không?"

Ở một góc máy bay, cô gái mặc bộ quần áo màu đen ôm mặt rơi lệ, xung quanh không ai biết điều gì diễn ra, chỉ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp rơi nước mắt cũng đủ cảm thông.

...

Cô ngồi trên taxi mà như ngồi trên đồng lửa, đôi tay siết chặt lấy nhau. Cô trở về nhà trong sự ngỡ ngàng và vui mừng của bố mẹ, cô hỏi bố mẹ dạo này có gặp anh không, họ nói mấy tháng nay rất ít khi anh qua nhà. Cô nói với bố mẹ cô ra ngoài một lát rồi trở về.

Cô lấy xe tự lái, ngồi trong xe, cô chưa biết định hình bản thân nên đi tìm anh ở đâu. Cô đến cửa hàng anh, hiện tại đã muộn, nhưng cửa hàng vẫn mở cửa, cô đi vào trong, nhân viên đều là người mới, cô hỏi.

"Cho chị hỏi có anh ... ở đây không?"

Nhân viên lắc đầu nhìn cô, hỏi lại cô.

"Chị là bạn của anh ... ạ?"

"Ừh, anh ấy đâu?". Cô sốt ruột hỏi nhanh.

"Anh ấy nằm viện được hai ngày rồi chị".

Trái tim cô như bị ai nện búa một phát mạnh, đau đến rơi lệ. Cố gắng giữ cho đôi chân đứng vững, nén nước mắt đang trực trào rơi xuống, cô hỏi.

"Tại sao, anh ấy bị làm sao?"

Nhân viên khó hiểu nhìn cô, nhưng vẫn trả lời.

"Tôi hôm trước anh ấy lái xe đưa bạn gái đi chơi, vô tình bị xe khác đâm phải, nhưng cũng không có gì đáng ngại, chắc ngày kia là anh ấy ra viện chị ạ".

Hai chữ bạn gái như mũi tên đâm mạnh vào lồng ngực cô, lúc này cô thực sự không thể đứng vững, ngã xuống mặt đất. Khuôn mặt trở nên trắng bệch, đôi môi hồng ngay đã không còn chút huyết sắc.

Người bạn gái của anh ở đây, vậy bạn gái kia là thế nào?

Nỗi sợ hãi của cô nay đã trở thành hiện thực?

Cô từng sợ hãi, nếu như đạt được một thứ này, phải đánh đổi bằng thứ khác. Thành công của cô, phải trả giá bằng người đàn ông cô yêu sao?

Cô bật cười cay đắng, mạnh mẽ đứng lên hỏi địa chỉ bệnh viện. Lịch sự mỉm cười rời đi.

Đứng trước cửa phòng bệnh của anh, cô đắn đo rất lâu mà không thể chạm đến tay nắm cửa.

Cánh cửa này mở ra, tình yêu này sẽ kết thúc.

Cánh cửa này không mở, tình yêu này cũng sẽ kết thúc.

Vậy có gì cô phải hèn nhát đến thế?

Cô hít một hơi sâu, mở cánh cửa trước mặt ra, bên trong là cảnh tượng cô cả đời muốn quên.

Anh đang nằm trên giường bệnh, cô gái kia ngồi bên cạnh, đang cúi người hôn lên môi anh. Một tay anh đặt lên eo cô ấy.

Như có cảm giác có người đang nhìn, anh nghiêng đầu nhìn ra phía cửa. Giây phút này tất cả như đóng băng, hai người trên giường đồng thời nhìn

về phía cô.

Anh như chết đứng mà không biết phải nói gì.

Cô chậm rãi bước vào, không đau khổ, không rơi lệ, trên môi vẫn là nụ cười quyến rũ thường thấy.

"Anh khỏe chứ?".

Anh không đáp, cô gái kia chờ anh ngồi dậy.

Cô nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh anh, cô hỏi.

"Cô có biết tôi không?".

"Tôi biết". Cô gái đáp kiêu ngạo.

"Cô quen anh ấy bao lâu?".

"Một năm".

Một năm, cô đi hai năm, anh lừa dối cô một năm.

Cô chưa kịp lên tiếng, cô gái kia đã nói tiếp.

"Cô còn trở về làm gì, anh ấy hiện tại là của tôi".

Cô bật cười, nụ cười của cô khiến anh sợ hãi.

"Đúng là tôi trở về rồi, cô cho rằng nếu tôi muốn cướp lại anh ấy, cô giành được với tôi sao?".

Cô kiêu ngạo nhìn xuống, đôi mắt như lưỡi dao có thể xé nát tất cả.

"Anh khỏe chứ?". Cô hỏi lại, lần này âm thanh đã trở nên lạnh lùng hơn.

Anh nhìn cô bối rối, đáp lại: "Anh khỏe".

Khỏe là tốt rồi, anh ổn là tốt rồi, cô thầm nhĩ trong lòng.

Trước khi rời đi, cô nói thêm.

"Tôi không tranh giành với cô, vì tôi biết nếu tôi tranh giành, cô không có năng lực tranh giành với tôi. Cuộc vui thì không dành cho hai người, hà cớ gì phải vì một người đàn ông mà hạ thấp mình, cho cô đấy, cô lấy được không".

Nói xong cô bật cười mà quay lưng rời đi.

Đến khi ra khỏi bệnh viện, cô mới như sụp đổ.

Thực sự giây phút vừa rồi cô rất muốn hỏi anh, rất muốn hỏi. "Em chưa từng quên đi hình dáng của anh, chưa từng quên đi nụ cười năm ấy, nhưng anh đã quên mất em rồi đúng không?".

Nhưng cô không thể cất thành lời, không thể được.

Đau rất đau, trái tim cô đau lắm, bao nhiêu cố gắng như vụn vỡ.

Thành công cô đạt được, cuối cùng lại đánh mất đi một thứ khác.

Cô từng không muốn biết rõ quá nhiều về những điều anh đang làm ở thành phố này, cô biết, anh sẽ có một vài sai lầm, nhưng vì cô rời đi nên cô sẽ chấp nhận nhắm mắt. Nhưng đến giây phút này, dù anh đã sai nhưng cũng chưa một câu xin lỗi cô. Cô thất vọng như muốn chết đi ngay khoảnh khắc này.

Có một số đau đớn, dù muốn cô cũng không thể mở miệng. Chỉ đành giấu ở trong lòng. Để lâu hoá ly rượu, tự mình trút say...

Anh từng là mộng tưởng của cô, từng là tín ngưỡng, là một báu vật để cô tôn thờ. Nhưng cuối cùng anh là người khiến cô thất vọng.

Tình yêu, khoảng cách là để thử thách, là để đối phương hiểu sự quan trọng của nhau. Nhưng đôi khi khoảng cách chính là một cách giết chết tình yêu một cách vô hình, giết chết một cách đau đớn mà không thấy máu.

Khi sự tin tưởng và kỳ vọng của bản thân khiến mình thất vọng, nó đau đớn đến nhường nào chứ?

Trời đổ mưa, mưa rơi khiến khuôn mặt cô đau rát, cô ngồi xuống bật khóc. Mặc kệ bao người qua lại nhìn bản thân như một kẻ điên.

Tình yêu của cô, sao lại đau đớn đến thế.

Cô từng sợ hãi nếu mình đi, sẽ dang dở tình yêu này, sẽ dang dở anh, dang dở cô. Cuối cùng, tất cả đã dang dở, tình yêu không trọn vẹn này, cô phải quên bằng cách nào đây.

"Em từng đứng trước thành phố xa lạ vì nhớ anh mà bật khóc. Em trở về thành phố em yêu thương biết mấy, nhưng vì anh thành phố này cũng trở nên xa lạ, và em lại bật khóc trước những gì quá đỗi thân quen".

Huyen Trang/Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Đi Đêm Cũng Được. Anh Đừng Ôm Người Khác Ngủ Là Được.

Truyện Ngắn: "Anh đi đêm cũng được, em ngủ một mình cũng được, anh đừng ôm người khác ngủ là được".

...

"Cút, cô là loại đàn bà lẳng lơ". Anh chỉ tay về phía cô, đôi mắt hằn lên tia máu đỏ rực, đôi môi ngọt ngào thường ngày phun ra những câu nói như giết chết tim gan.

Căn phòng là một đống hỗn độn, những mảnh thủy tinh đầy rẫy trên sàn nhà, cô ngồi trên sofa, chôn mặt vào bàn tay của chính mình, im lặng rơi lệ.

"Sao cô không lên tiếng, nó và cô có quan hệ gì".

Cô ngừng mặt dây, mỉm cười chua chát, khước mắt ửng hồng: "Em đã nói rằng em và nó chỉ là bạn, anh không tin, em giải thích có nghĩa lý gì".

"Loại đàn bà không có liêm xỉ như cô, còn không bằng cô ấy, cô ấy chưa từng khiến tôi thất vọng, là tôi nhìn nhầm người, tôi cho rằng cô là bước cuối cùng, nhưng tôi lầm rồi".

Cô bật cười, hai hàng lệ lăn dài xuống gò má, cô gật đầu.

"Có lẽ đúng là do anh nhìn nhầm rồi".

Anh buông những lời lẽ tựa như lưỡi dao sắc bén cứa vào tim cô không thương tiếc. Nói một hồi anh bỏ đi, để lại cô với mớ hỗn độn và cánh cửa lặng thinh.

Cô bật khóc, tựa đầu ra phía sau, một bàn tay đặt lên mắt, đôi môi cắn chặt rưng rức rơi lệ.

Tình yêu, niềm tin của anh dành cho cô chỉ đến thế thôi sao? Chỉ đơn giản là cô không bằng cô ta, chỉ dễ dàng cho rằng bản thân chọn lầm người, chọn sai người và cô cũng không phải bước cuối như anh vốn cho rằng là như thế.

Cô không đau đớn vì anh hiểu lầm, nhưng cô thất vọng vì anh dùng những lời lẽ xúc phạm đến cô, cuối cùng, hóa ra cô vẫn không bằng cô ta sau nhiều thời gian bên nhau đến vậy. Hóa ra, chỉ là vậy thôi.

Vài phút sau, chuông điện thoại vang lên.

"Alo".

"Ừh, tao đây".

"Lúc này tao thấy người yêu mày hình như rất tức giận, có chuyện gì không?".

"Không có gì đâu, chỉ là chút hiểu lầm thôi".

"Nếu cần tao có thể đến giải thích, mày không phải ngại tao đâu".

"Không cần, nếu anh ấy yêu tao, anh ấy sẽ tin tao, tao không níu giữ một người không tin tưởng tao ở bên cạnh".

...

Trưa hôm sau, anh trở về nhà, căn nhà thơm nức mùi thức ăn, anh vút áo khoác xuống sofa, đi vào bếp. Cô vẫn như mọi ngày, tấm lưng mỏng manh nhìn từ phía sau càng thêm gầy, cô mặc chiếc váy trắng hơi xòe, đeo chiếc tạp dề màu xanh, mái tóc buộc thấp hờ hững.

Anh bước tới, ôm lấy cô từ phía sau. Đôi tay cầm môi hơi khựng lại, cô vẫn tiếp tục công việc của mình. Anh chôn mặt vào cổ cô, thấp giọng ní non.

"Ngày hôm qua anh sai rồi, lúc tức giận anh không kiềm chế được cảm xúc, nói ra những lời không nên nói, anh xin lỗi". Hơi nóng phả vào cổ cô khiến cô run lên.

Cô không đáp, anh tiếp tục nói.

"Khi ấy là anh quá ghen tuông, trở về nhà mà không thấy em, lại nghe bạn anh nói gặp em đang đi cafe với người khác, anh mù quáng nên không kiềm chế được bản thân. Những lời hôm qua, xin em đừng để ý".

Cô im lặng rất lâu mới lên tiếng: "Anh tin em chứ?". Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, ngữ khí chậm rãi đến bình thản.

Anh đáp rất nhanh: "Tin, anh tin em".

Cô gật đầu, mỉm cười, từ phía sau anh không nhìn thấy hai hàng lệ rơi xuống: "Anh tin em là được rồi".

"Anh yêu em".

"Vâng".

...

Hai tháng sau.

Cô bưng ly cafe đặt xuống bàn, nhìn anh mệt mỏi tựa vào ghế, trong lòng cô đau đớn khôn nguôi. Cô đi vòng ra phía sau, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho anh. Không lên tiếng, hai người im lặng với nhau. Căn phòng thoáng thoảng mùi tinh dầu hương hoa nhè nhẹ.

Anh nắm lấy bàn tay cô trên cổ mình.

"Anh rất mệt đúng không". Cô dịu dàng hỏi.

Anh gật đầu.

Gần đây công việc của anh rất bận rộn, liên tục phải đi xã giao. Có khi đi đến hai ba giờ sáng mới trở về, nhìn khuôn mặt sẫm sẫm vì mệt mỏi của anh, cô không thể.

"Anh đi đêm cũng được, em ngủ một mình cũng được, anh đừng ôm người khác ngủ là được".

Anh đứng dậy kéo cô lại gần, dùng hai tay bế bổng cô lên, đặt một nụ hôn lên đôi môi hồng phấn ngọt ngào.

"Anh chỉ có thể ôm một mình em ngủ". Anh nói mờ ám, đôi mắt sáng rực nhìn xuống xương quai xanh của cô.

Cô bật cười khúc khích: "Anh xấu tính".

Màn đêm buông xuống, hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, nhịp nhàng hòa hợp một cách vô cùng ăn ý. Tiếng rên trầm đục phát ra từ miệng người phụ nữ khiến người đàn ông càng thêm điên cuồng dùng sức.

Từng giọt mồ hôi rơi xuống, mái tóc ướt đẫm một mảng.

"Nói đi, nói yêu anh". Anh nhìn cô từ trên xuống, như một con mồi chiếm đoạt được thứ mình khao khát.

Cô cắn môi, đôi tay bấu chặt lấy lưng anh, khe khẽ thốt lên.

"Em... yêu anh".

...

Cô tỉnh giấc đã là mười giờ sáng, bấm điện thoại thông báo cho nhân viên chiều cô sẽ ra cửa hàng.

Cô có năm cửa hàng bánh ngọt trong thành phố, các đầu bếp đều là những người nổi tiếng trên thế giới.

Công việc của cô khá là bận rộn nhưng luôn cố gắng dành thời gian cho anh nhiều nhất, để anh không bao giờ cảm thấy cô đơn. Khi anh cần cô luôn chạy đến bên cạnh dù trong bất kể tình huống nào.

Khi đi qua rất nhiều giông bão của tuổi trẻ, hiện tại cô chỉ cần một tình yêu không liên quan đến vật chất, không màng đến địa vị, chỉ đơn giản là cảm thấy phù hợp và bình yên khi ở cạnh nhau.

Nhìn sang vị trí bên cạnh đã trống không, anh đã đi từ sớm, cô thở dài, bước xuống giường để chuẩn bị một ngày mới.

...

Dọn dẹp nhà cửa một loạt, cô cầm một đồng quần áo ném vào máy giặt, đến chiếc áo khoác cuối cùng thì đột nhiên tay khựng lại. Phần túi áo bị đập vào thân máy giặt vang lên tiếng kêu nặng chịch, cô khó hiểu sờ vào túi bên trong áo khoác, là chiếc điện thoại kiểu dáng nhỏ gọn, đã tắt nguồn.

Cô không biết anh còn chiếc điện thoại này, cô bấm mở máy, màn hình hiện lên. Cô vào phần danh bạ, trống không. Rồi bấm vào cuộc gọi đi, chỉ có một con số đuôi 018 cô vào mục tin nhắn, từng chữ, từng chữ đâm vào tim cô một cách tàn nhẫn.

Cô run rẩy bấm từng tin nhắn. Từng lời ngọt ngào đến dịu dàng như lưỡi dao từng nhát cửa lên tim cô.

"Anh đến bây giờ đây, nhớ em".

"Em đang đợi anh đó".

"Nhanh thôi, ngoan nào".

"Nhớ anh lắm, anh yêu".

"Bé ngoan".

Cô run rẩy, đôi chân như không chịu được trọng lượng của cơ thể mà gục xuống mặt đất. Khuôn mặt xinh đẹp nay nhuộm đầy sự bi thương không che dấu.

Tàn nhẫn, thế nào là tàn nhẫn, có lẽ chính là bị người mình yêu thương lừa dối, mà bản thân vẫn ngu ngốc coi đối phương như một loại tín ngưỡng để tôn thờ.

Cô hít thở một hơi thật sâu, đặt chiếc điện thoại vào trong áo như cũ, ném vào máy giặt rồi bấm quay.

Đến chiều, anh trở về trong sự vội vã, nhanh chóng tìm chiếc áo khoác hôm qua, anh mở máy giặt, thấy bên trong là chiếc điện thoại ướt nhẹp. Anh thở ra một hơi sâu, như trút được một gánh nặng.

Cô trở về vào buổi tối, lúc về anh đang đứng trước gương. Cô nhẹ nhàng như mọi ngày, dịu dàng lên tiếng.

"Anh đi tiếp khách à".

Anh không nhìn cô mà đáp: "Ừh, hôm nay anh có vị khách quan trọng".

Cô gạt đầu, tiến tới chỉnh lại cổ áo sơ mi cho anh.

"Uống tí thôi nhé, có việc gì cứ gọi cho em, bất cứ lúc nào anh cần em đều xuất hiện".

Anh nâng cằm cô lên hôn nhẹ lên môi cô: "Anh biết rồi".

Ở vị trí anh không nhìn thấy, khóe môi cô nhếch lên nụ cười cay đắng.

Với nhiều người, tình yêu là si mê, là mù quáng, là không cần biết ngày mai. Nhưng với cô, yêu là tỉnh táo, là yêu hết mình, là biết điểm dừng.

Với một người đàn ông chỉ coi cô là cuộc chơi, hà cớ gì cô phải coi anh là cuộc đời? Nếu trong câu chuyện tình cảm, cô không thể là nữ chính thì tuyệt đối không làm nữ phụ.

Nếu anh muốn chơi, cô sẽ cùng anh chơi một trò chơi thật đẹp, thật khó quên. Mặc dù đến cuối cùng, cô vẫn biết ai sẽ là người tổn thương nhiều nhất.

...

Một tiếng sau.

Cô đỗ xe bên ngoài quán karaoke anh vừa đi vào, cô đưa cho nhân viên một tờ tiền mệnh giá lớn.

"Đưa tôi đến phòng người đàn ông vừa rồi bước vào".

Đi qua một dãy hành lang, cô đứng trước cửa phòng, bên ngoài có một tấm kính nhỏ, có thể nhìn được vào bên trong. Cô nhìn thấy bên trong có khá đông người, cả nam lẫn nữ khoảng 10 người, rất nhanh cô nhìn thấy người đàn ông mình từng hết mực yêu thương, bên cạnh anh là một người phụ nữ, khuôn mặt góc cạnh, tương đối ưa nhìn.

Cô rất muốn rơi lệ, nhưng ở nơi này, cô tuyệt đối không cho phép bản thân thấp hèn.

Cô trở ra xe, đỗ bên phía kia đường, xe này là của bạn cô, lúc chiều cô đã mượn vì xe của cô anh không lạ gì. Cô chờ đợi rất lâu cuối cùng anh cùng trở ra, nhưng bên cạnh anh có thêm một người phụ nữ, vòng tay của anh siết chặt lấy eo của cô ta.

Hành động mà ở ngoài đường anh chưa từng làm với cô, anh chưa từng nắm tay cô, chưa từng hôn cô khi không phải ở nhà, anh cho rằng nó không thích hợp, anh nói anh ngại.

Cô bật cười chua chát, nước mắt rơi xuống vô lăng. Cô nén nhịn, đi theo xe anh. Đến khi xe anh dừng lại, trái tim cô lúc này thực sự rơi xuống đáy vực, rơi xuống nơi tận cùng của tủ nhục.

Đây là khách sạn của cô và anh lần đầu tiên quán quýt.

Đôi tay siết chặt vô lăng, nhìn hai người ở phía trước nắm tay nhau bước vào trong.

Cô mở điện thoại, bấm một dãy số.

"Cậu quen giám đốc khách sạn.. đúng không? Gọi cho người ta nói tôi muốn lên phòng của hai người vừa vào. Luôn và ngay".

Mười lăm phút sau, cô đứng trước cửa phòng 205. Trái tim như muốn nảy ra khỏi lồng ngực.

Cô ép bản thân không được rơi lệ, bao nhiêu kiên cường còn lại chỉ dùng trong giây phút này.

Cô bấm chuông, vài phút sau một người phụ nữ bước ra mở cửa. Trong lúc cô ta không hiểu chuyện gì cô dùng tay đẩy cô ta sang một bên rồi bước

vào trong.

Nhìn người đàn ông trên giường đang kinh ngạc nhìn cô. Anh lắp bắp không nói lên lời, cô vuốt mái tóc, mỉm cười lạnh nhạt. Nụ cười xa lạ anh chưa từng thấy.

Cô rút trong ví ra một tờ tiền, đặt xuống giường.

"Trả tiền khách sạn, còn lại trả cho cô ta".

Cô quay lưng, đôi chân chưa kịp bước thì nghe thấy giọng nói khàn khàn từ phía sau.

"Anh xin lỗi".

"Anh từng nói, nếu anh phản bội anh sẽ tự rời đi, bây giờ thì anh rút được rồi".

Cô gái vừa rồi chưa hiểu chuyện gì thì đột nhiên lên tiếng.

"Cô là ai, cô cho rằng tôi là gái à mà muốn trả tiền cho tôi".

Cô liếc mắt nhìn cô ta, chậm rãi nhả ra từng chữ, sự lạnh lùng bao trùm tất cả.

"Rút ra chỗ khác, nếu không tôi sẽ không thể kiềm chế mà giết chết cô tại đây".

Cô gái sợ hãi lùi lại phía sau một bước, cô đi ngang qua cô ta, nói thêm.

"Đàn bà mà không có năng lực tìm được một người đàn ông cho riêng mình, chung quy vẫn nên xem lại bản thân mình đi. Dự trữ mãi chỉ là dự trữ".

...

Lê đôi chân mệt mỏi ra khỏi khách sạn, ngồi trên xe, cô không còn đủ sức để lái xe. Gục đầu xuống tay lái, bao nhiêu mạnh mẽ như bị vứt bỏ bên ngoài. Cô khóc nức lên thành tiếng, đôi tay bé nhỏ đấm lên tục lên vô lăng.

Tại sao, tại sao cô tin tưởng anh nhiều đến thế, tại sao anh lại dẫm đạp lên tình cảm của cô một cách vô tình như thế?

Chẳng lẽ tình yêu của cô luôn không đủ để anh cảm thấy vừa lòng?

Cô đã muốn gửi gắm nửa đời còn lại vào nơi anh, đặt cả cuộc sống sau này của cô vào tay anh. Cuối cùng, sao cả hai lại rơi vào kết quả như thế này đây?

Cô phải đánh đổi biết bao nhiêu để có được sự bình yên gần gũi này?

Cô đã phải trả giá bao nhiêu túi hờn để được anh ôm chầm chỉ một giây này thôi?

Cô biết chứ, cái giá của hạnh phúc rất đắt đỏ, cô bằng lòng bỏ ra tất cả những gì cô có, nhưng đổi lại là điều gì đây?

Nhìn ra bên ngoài, phụ nữ nếu đã dũng cảm nhìn thấu mọi việc, nhìn rõ đối trá thì phải dũng cảm từ bỏ. Đừng giữ im lặng và mong mọi việc vẫn hời. Khi bản thân giữ im lặng chính là tự mình cấp cho họ quyền làm mình tổn thương lần nữa.

Tất cả mọi việc trên đời đều là nên đến, vậy nên đừng tuyệt vọng, đừng gục ngã. Giữ tâm an yên rồi mọi sự sẽ bình yên.

Tất cả rồi sẽ ổn thôi..

Huyen Trang/Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Bỏ Lỡ Rồi, Anh Bỏ Lỡ Em Rồi, Thực Sự Bỏ Lỡ Rồi.

...

Truyện Ngắn: "Anh bỏ lỡ rồi, anh bỏ lỡ em rồi, thực sự bỏ lỡ rồi."

...

Tình yêu bắt đầu thế nào? Với cô có lẽ chính là ngày hôm ấy nắng rất đẹp, anh đứng bên bờ biển. Bóng lưng cao lớn đổ xuống mặt đất. Anh mặc chiếc sơ mi màu trắng tinh khiết. Khi anh quay lưng, nụ cười còn rực rỡ hơn ánh mặt trời. Có lẽ chính từ khoảnh khắc ấy, cô đã yêu.

Anh nhớ lại giây phút mình quay lưng nhìn thấy cô. Bao ngôn từ cũng không thể miêu tả được cảm xúc ấy. Cô đứng cách anh không xa, mái tóc buộc cao lộ ra vầng trán sáng bóng. Khuôn mặt xinh đẹp như tiểu yêu nhỏ bé, cô cười rất tươi, nụ cười mang theo chút tinh nghịch. Đôi mắt nâu to tròn lay chuyển lay chuyển lòng người. Chiếc váy maxi màu hồng nhạt dài đến mắt cá chân hơi bay bay vô cùng ngọt ngào.

Cô nhìn anh, vẫy tay. Lục lọi trong trí nhớ của mình, anh chưa từng có quan hệ với cô. Cũng không có biết cô gái nào nhỏ tuổi như vậy. Thấy cô vẫy vẫy thì anh sai bước chậm chậm đi về phía cô, càng gần thì nét mặt cô càng thêm lạ lùng, có chút ngượng ngập. Anh khẽ cười, có lẽ cô bé này nhận nhầm cười.

Cô cắn cắn môi, hai gò má đỏ ửng nói lí nhí: "Xin.. xin lỗi anh, tôi hơi cận nên không nhìn rõ. Xin lỗi, tôi nhận nhầm người".

Nói xong không đợi anh trả lời cô đã quay lưng ba chân bốn cẳng chạy đi, do váy quá dài khiến cô hơi loạng choạng suýt ngã. Anh dứt tay vào túi quần, bật cười, cô gái nhỏ rất thú vị.

...

Anh chưa từng biết thế nào là duyên phận, nhưng có lẽ anh với cô thực sự có duyên. Hai người gặp lại nhau sau hai tháng, hôm ấy anh cùng vài người bạn đến một club mới mở. Như thường ngày bên cạnh anh có vài cô gái ăn mặc hở hang, khuôn mặt trang điểm kỹ càng đầy gợi cảm. Anh là đàn ông, không ngoại lệ với những người khác. Vòng tay qua eo hai cô gái, nhẹ nhàng vuốt ve hai bên eo thon gọn.

Đột nhiên tầm mắt dứt lại một góc bàn đối diện. Người phụ nữ mặc chiếc váy đen ngắn cũn miễn cưỡng chòm qua hông kia có chút quen quen. Anh hơi nheo mắt nhìn kỹ một hồi, nhận ra đó thật sự là cô gái trên bờ biển hôm ấy. Khoé môi nhếch lên nụ cười khó nắm bắt.

Cô loạng choạng ra ngoài tìm kiếm nhà vệ sinh, men rượu trong người bốc lên khiến cô đứng không vững lập tức ngã xuống. Trước mặt là một mảng quay cuồng. Đúng lúc này một bàn tay đàn ông đỡ lấy cô dậy. Cô nhìn người đàn ông tuấn tú trước mặt.

"Anh... là ai?". Cô nói lè nhè.

Anh để mặc cô dựa người vào tường, hai tay dứt túi quần chăm chú đánh giá cô gái say khướt trước mặt. Hôm nay cô trang điểm rất đẹp, không quá diêm dúa lại vô cùng hợp với đường nét của cô. Rất tây. Bờ môi căng mọng nhìn rất mê người.

"Nhà em ở đâu, tôi đưa em về".

"Humm, nhà tôi á, nhà tôi ở đâu nhỉ?".

"Em không nhớ nhà mình à?".

"Không nhớ".

"Vậy về nhà tôi nhé?".

Cô chớp mắt, một lúc sau cười hì hì. Sự tỉnh táo gần như cạn kiệt, cô gật đầu.

"Được".

Đêm đó hai người đã phát sinh quan hệ. Anh phải công nhận một điều rằng cơ thể cô rất đẹp. Đường cong còn đẹp hơn cả những cô gái anh từng qua đêm. Ở trên giường cô gần như biến thành một người khác, quyến rũ lại có nét yêu mị, anh gần như không kiềm chế được mà hết lần này đến lần khác cho đến khi cô ngủ say trong vòng tay anh. Đêm ấy chỉ có một điều ngoài ý muốn, có lẽ chính là, đây là lần đầu tiên của cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô rất hốt hoảng nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh khi nhìn thấy anh. Trấn tĩnh một hồi cô mới nói.

"Được rồi, chuyện đã thế này thì anh nói xem phải làm thế nào đây?".

Anh lười biếng mặc quần, bên trên không mặc áo để lộ ra lồng ngực rần rần. Anh cúi người chống tay lên giường, nheo mắt nhìn cô cười cười.

"Em muốn thế nào?". Cô gái này rất thú vị, rất mới lạ.

"Chúng ta thử hẹn hò một thời gian đi". Cô nói rất nhẹ nhàng, ngữ khí bình thản không rung động.

Anh rất bất ngờ, không nghĩ cô gái sau lần quan hệ đầu tiên với một người đàn ông xa lạ có lẽ nên khóc lóc ăn vạ. Không ngờ cô lại thản nhiên

ra yêu cầu như vậy. Nhất thời khó tin, nhưng rất nhanh cười cười.

"Được, chúng ta hẹn hò".

Nói xong anh cúi xuống hôn cô, từ nhẹ nhàng chuyển sang mạnh mẽ, dần dần hôn hấp không được ổn anh trực tiếp đẩy cô xuống giường. Hai người lập tức quấn lấy nhau dưới ánh nắng chan hòa, hai cơ hòa lấy nhau, hai trái tim dần dần ấm lên.

...

Năm tháng trôi qua, cô ở nhà riêng nên sau đó cô chuyển đến ở cùng anh, hai người sống với nhau rất ngọt ngào. Tình yêu mỗi lúc một nhiều hơn, cô đảm đang như một người vợ. Hai người chung sống rất an ổn, anh làm nghề về tiền bạc. Lâu lâu sảy ra đánh nhau khiến cô rất lo lắng nhưng rồi nghe anh giải thích thì cô cũng dần quen với cuộc sống như vậy.

Vì anh, một cô gái mới chỉ 18 tuổi là cô trở nên đảm đang. Cô mua những quyển sách nấu ăn về để học. Ban đầu với cô là rất khó khăn nhưng anh luôn ngọt ngào an ủi dần dần cô cũng dần quen thuộc với nhà bếp, cố gắng nấu những món ăn anh thích.

Thời gian sống chung với cô anh cảm giác như bản thân luôn có nhà để về, giống như khi anh đi đâu, làm gì cũng luôn có một người ở nhà chờ đợi. Mỗi lần anh về sớm, căn phòng thơm nức mùi thức ăn cô nấu. Nhìn bóng lưng mảnh mai cặm cụi trong bếp khiến anh càng yêu cô hơn. Anh chưa từng nghĩ hai người lại có thể đi được một đoạn đường dài đến thế, ban đầu cả hai chỉ cho rằng tình cảm này chỉ duy trì được một tháng là nhiều. Nhưng chuyện tình yêu khó lường, anh càng lúc càng yêu cô nhiều hơn. Thiếu cô gần như anh không thể chớp mắt, mỗi lúc đi làm anh chỉ mong đến giờ về để được ôm cô vào lòng. Hóa ra tình yêu chỉ đơn giản như thế.

Được ở bên cạnh người mình yêu, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim, cùng nhau chìm vào giấc ngủ. Chỉ bấy nhiêu là đủ.

Nhưng anh không ngờ rằng, thời gian trôi qua. Tình yêu cuồng nhiệt thừa đầu cũng dần giảm bớt. Anh không còn mặn nồng ân ái với cô như lúc đầu. Mỗi lần trở về cũng không còn bước tới ôm cô. Mỗi tin nhắn cô gửi anh không lập tức trả lời như trước. Anh dần dần cảm thấy nhàm chán, giống như ăn một món ăn quá nhiều khiến anh phát ngấy.

Ngược lại cô không nhận thấy sự lạnh nhạt của anh, hàng ngày vẫn cố gắng học những món ăn ngon để tấm bổ cho anh. Mỗi lần anh về cô đều chạy nhanh ra giúp anh treo áo khoác. Mỗi tối đều chăm chỉ là từng bộ quần áo rồi treo sẵn để ngày mai anh mặc. Nụ cười trên môi cô chưa bao giờ tắt. Lúc này cô yêu anh, yêu đến điên dại, yêu đến quên cả bản thân mình.

Hôm nay anh nói với cô rằng có công việc không về, cô không chút nghi ngờ mà lập tức dặn dò anh làm gì cũng cẩn thận, đừng làm việc quá nóng nảy. Nếu có thể giải quyết bằng lời nói thì càng tốt, không nên hấp tấp. Anh chỉ trả lời qua loa rồi tắt máy.

Tiếng nhạc âm âm vang lên, anh lắc lắc ly rượu, uống một ngụm lớn. Men đắng chảy theo yết hầu đi xuống khiến anh rất dễ chịu.

"Này, lâu lắm mới thấy mày đi đêm". Thằng bạn thân của anh lên tiếng trêu trọc.

Anh cười cười: "Thì hôm nay đi rồi còn gì".

Mấy thằng bạn xung quanh mỗi đứa một lời.

"Hôm nay đi rồi thì chơi cho thoải mái luôn đi".

"Đúng rồi, nếu không thì tao không quen mày".

"Chơi đi, chơi đi, mày đừng ngu mà vì một cây xanh mà bỏ cả khu rừng".

Tiếng nhạc không át đi được lời nói, anh không giận mà cười. Nghĩ một hồi mới đáp.

"Được, hôm nay chơi tới cùng đi".

Tiếng chạm cốc liền tiếp vang lên, đột nhiên cô gái bên cạnh luồn tay vào áo anh. Vuốt ve lồng ngực cương nghị. Anh cảm thấy hơi nóng bốc lên, cơ thể bắt đầu khó chịu. Anh nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, ánh đèn rọi xuống khiến từng đường nét trên khuôn mặt cô gái hiện rõ. Mắt to, đôi môi nhỏ xinh, khuôn mặt trong sáng không hợp với không khí bẩn thỉu ở đây. Đây là cô em xã hội của thằng bạn anh đưa đến. Rất xinh đẹp, nét đẹp dịu dàng, nhu nhược. Không giống nét tinh nghịch, ương bướng của cô ấy. Cô gái này có nét nhu mì khiến đàn ông muốn bảo vệ, che chở.

Không kiềm chế được anh lập tức cúi đầu áp môi mình lên đôi môi nhỏ nhắn, hai người hôn nhau cuồng nhiệt đến điên dại. Anh bật dậy kéo tay cô gái ra khỏi club, để đằng sau là tiếng cười của đám bạn.

Màn đêm buông xuống, anh thở dốc cúi người nhìn cô gái dưới thân mình. Có lẽ vì đau mà cả khuôn mặt nhăn lại như một con mèo nhỏ. Đây là lần đầu tiên của cô, có lẽ vì thế nên càng đau. Anh nhẹ nhàng gạt đi giọt nước mắt bên bên khóe mắt cô. Anh khẽ nhắm mắt, nhớ đến người đang đợi anh ở nhà. Anh mím môi, cúi đầu hôn mạnh lên môi cô gái bên dưới. Chỉ lần này thôi, chỉ một lần thôi, chỉ phóng túng lần này thôi.

...

Sáng hôm sau anh mệt mỏi trở về nhà, căn phòng tối om vì rèm được kéo lại. Anh với tay bật đèn, bước đến định ngồi xuống sofa thì thấy một thân hình cuộn tròn nằm trên đấy. Lồng ngực như bị thắt lại, rất khó chịu. Cô nằm co ro trên sofa, mái tóc dài xõa xuống sàn. Khóe môi còn ẩn hiện nụ cười, có lẽ cô đang mơ giấc mơ đẹp.

Anh bước đến luồn tay bế bổng cô lên, có lẽ vì bị anh đánh thức cô lập tức mở mắt, nhìn thấy anh cô cười tươi. Vòng tay lên ôm chặt cổ anh, cúi đầu dụi dụi vào lồng ngực anh. Đột nhiên cô ngẩng đầu, nheo mắt nhìn anh, như một con cọp nhỏ xù lông. Bỗng nhiên anh có cảm giác không lành, dừng bước hỏi.

"Em sao thế".

"Khai mau, hôm qua anh đi đâu, trên người có mùi nước hoa của phụ nữ" Cô gằn giọng nói.

Trái tim anh bỗng đập bịch một cái, sợ hãi nổi lên như bão, bỗng nghe thấy tiếng cười khúc khích của cô.

"Em đùa thôi, làm gì mà anh nghiêm túc thế". Nói xong cô cúi đầu vào lồng ngực anh tiếp tục ngủ.

Anh thở phào một hơi, bỗng dưng anh có cảm giác vô cùng tội lỗi.

...

Bốn tháng tiếp theo trôi qua, anh càng lúc càng lạnh nhạt với cô, tần xuất cãi nhau ngày càng nhiều. Cô không bao giờ cãi lại anh quá ba câu, chỉ im lặng rơi nước mắt rồi tự động làm hòa cùng anh. Còn anh thì kiểm soát cãi nhau rồi dùng dùng ra khỏi nhà đến tận ngày hôm sau mới trở về.

Anh với cô gái lần ấy vẫn luôn liên lạc với nhau, ở bên cô ta anh có cảm giác mới mẻ, vui vẻ hơn rất nhiều. Cô ta như một luồng gió mới thổi đến nơi hoang vu, nhàm chán của anh. Anh càng lúc càng mê mẩn cái cảm giác ngoại tình này.

Rồi một hôm anh về nhà, thấy cô vui vẻ chạy đến ôm chặt lấy anh. Nói với anh cái tin động trời rằng cô đã mang thai. Anh như chết sững, còn cô thì vui đến quên cả trời đất.

Nhìn khuôn mặt cứng đờ của anh, cô mím môi, đôi mắt ngấn nước. Anh không vui sao? Anh không muốn cô mang thai con của anh sao? Tại sao anh lại không vui như vậy?

Cuối cùng anh ra một quyết định khiến cô rất hạnh phúc. Anh nói cả hai sẽ kết hôn, cho dù không còn yêu cô nhiều như trước như anh vẫn cần một người vợ đảm đang ở nhà. Đám cưới diễn ra nhanh chóng trong sự hạnh phúc của cô. Nhìn nụ cười rục rờ không khép lại của cô anh bỗng cảm thấy mệt mỏi.

Cuộc sống hai người vẫn tiếp diễn như bình thường. Cô vẫn đóng vai một người vợ đảm, còn anh vẫn ngoại tình và luôn kiểm soát lẫn nhau như vậy. Những cái tát ngày càng nhiều hơn. Anh đánh cô, cô cúi đầu bật khóc, nhưng cuối cùng cô không một câu oán thán, chỉ im lặng quay lưng ra ngoài phòng khách. Để mặc anh phát tiết.

Một hôm anh không về nhà, bên cạnh là cô người tình bé nhỏ đang nũng nịu. Chuông điện thoại vang lên. Nhìn thấy tên cô nhấp nháy trên màn hình, anh bỗng dưng tắt đi. Nhưng rồi lại bấm nghe, giọng điệu không kiên nhẫn.

"Có chuyện gì thế?".

Đầu giây bên kia vang lên giọng nữ có chút mệt mỏi.

"Em thấy mệt quá, anh có thể về không?".

Anh nhíu mày, thẳng thừng đáp.

"Tôi đang bận, cô tự đi khám xem sao".

Nói xong anh lập tức cúi điện thoại, nghiêng người nhìn người tình, thả xuống một nụ hôn đầy dục vọng.

...

Giấy không gói được lửa, khoảnh khắc anh lo sợ đã đến. Nhìn cô yên lặng ngồi ở sofa, trên bàn là chiếc điện thoại của anh. Anh bước đến, hét lớn vào mặt cô.

"Cô cầm điện thoại của tôi làm gì, ai cho cô đụng vào".

Cô ngược đầu nhìn anh, nhàn nhạt nói.

"Là anh để ở đây, em chưa từng đụng vào".

Nói xong cô đứng dậy trở về phòng, nuốt nước mắt vào trong. Không để cho anh biết rằng cô đã đọc được những dòng chữ kia. Không muốn anh biết rằng, cô biết rồi, cô biết rồi. Biết rằng anh lừa dối cô rồi.

...

Cô không dám khóc, không dám chất vấn anh, cô sợ, sợ rằng sẽ đánh mất đi người đàn ông cô yêu thương nhất. Cho dù anh chỉ ở bên cô hời hợt như vậy cũng được, chỉ cần còn nhìn thấy anh với cô là quá đủ rồi. Cô chấp nhận, chấp nhận sự lừa dối này, chấp nhận coi như chưa từng nhìn thấy những dòng chữ kia. Vì cô yêu anh, yêu đến mức cho dù cô đánh mất tất cả tôn nghiêm của mình cũng không sao cả.

...

Có lẽ ông trời có mắt, ông trời hiểu thấu sự đau đớn của cô. Nên ông trời đã đưa cuộc tình này đến hồi kết.

Cô xách túi đồ ăn nặng trĩch trên tay, cô đã mang thai được bảy tháng. Bụng cũng khá lớn nên đi đứng có phần khó khăn. Bên cạnh cô là đứa bạn thân cũng xách túi công kênh. Hai người vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Đột nhiên đứa bạn thân cô dừng bước, trợn mắt nhìn vào gian hàng bên cạnh. Cô cũng nghiêng đầu nhìn theo tầm mắt nó. Túi đồ ăn trên tay rơi lộp bộp xuống đất. Những người xung quanh cũng tò mò đứng lại xem.

Người trong ấy không ai khác chính là người đàn ông của cô, là người chồng cô yêu thương. Bên cạnh anh ấy là một cô gái trẻ trung mặc chiếc váy trắng thuần tình khiết. Hai người đứng cạnh nhau rất đẹp đôi.

Bạn cô tức giận, nắm chặt tay định xông lên thì cô vờ tay nó lại.

"Đừng đi".

Cậu bực mình, hét vào mặt cô.

"Cậu, cậu là đồ ngu đúng không, có phải cậu đã biết trước rồi đúng không?".

Cô không đáp lại, chỉ lẳng lẳng nhìn về phía trước. Nhìn anh đang điệu dàng ướn thử trang phục cho cô gái. Lồng ngực cô đau thắt, giống như máu đang chảy đầm đìa. Thấm ướt toàn bộ ký ức.

"Cậu về trước đi, mình muốn yên tĩnh một mình".

Cậu vừa định lên tiếng thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của cô, cậu biết chỉ cần cô quyết định thì không thể lay chuyển. Đành nhẹ giọng.

"Cậu đừng làm gì đại đột,nhớ kỹ, mình luôn bên cạnh cậu".

Cô ngẩng đầu, mỉm cười nhàn nhạt:"Mình biết rồi".

Đột nhiên anh quay đầu như phản xạ, nhìn khuôn mặt nghiêng của người phụ nữ đằng xa. Trong lòng như rơi vỡ một thứ gì đó quý giá. Buông bộ quần áo trên tay, anh bước nhanh ra ngoài, đi ngang qua người bạn cô rồi đi đến trước cửa trung tâm thương mại cũng không thấy hình bóng cô. Cảm

giác sợ hãi chưa từng có nổi lên. Anh bấm điện thoại gọi cho cô nhưng không ai bắt máy.

...

Khi trở về nhà, anh tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô. Mở tủ quần áo thì vẫn đầy ắp những trang phục vô hay mặc. Anh thần thờ ngồi xuống sofa thì thấy mảnh giấy được gấp ngay ngắn trên bàn, gấp rút mở ra. Anh run rẩy đọc từng chữ.

"Em yêu anh vào ngày em còn nông nổi cho đến khi em thực sự trở thành một người phụ nữ trưởng thành. Em yêu anh bằng tình yêu cuồng nhiệt nhất, qua bao tháng ngày tình yêu của em càng thêm sâu sắc. Em yêu anh nhiều đến như vậy đấy. Chúng ta gặp gỡ nhau vô cùng hời hợt, nhưng em lại yêu anh không chút hời hợt. Dành tặng cho anh cả thời xuân sắc, đổi lại là những tháng ngày hạnh phúc trôi qua quá nhanh. Thời gian có lẽ khiến tình yêu anh dành cho em phai nhạt, nhưng với em, thời gian càng dài càng khiến em yêu anh nhiều hơn thế. Nhưng đáng tiếc, anh đánh mất rồi, anh đánh mất rồi, thực sự đánh mất em rồi".

Cuối dòng, cô viết: "Cảm ơn anh, cảm ơn đã ở bên em những ngày tháng thanh xuân đẹp nhất. Có anh ngần ấy thời gian, em đã quá mãn nguyện rồi".

...

Chuông điện thoại kêu vang, anh gấp gáp bắt máy. Truyền vào tai anh là tiếng hét của mẹ vợ.

"Thằng khốn nạn, mày đang ở đâu, mày đang ở đâu. Con gái tao đang nằm trong phòng cấp cứu, còn mày đang ở đâu".

Điện thoại rơi bộp xuống đất. Anh loạng choạng với lấy điện thoại, hỏi địa chỉ lập tức lấy xe phóng đến bệnh viện.

Thứ anh nghe được đầu điện là tiếng khóc nức nở của mẹ vợ, vừa thấy anh, bà xông tới giáng cho anh một cái tát rất mạnh. Anh không phản kháng, không nói một lời, chỉ im lặng nhìn bố vợ đang ngồi ở ghế chờ. Mặt ông tái nhợt, tiêu tụy vô cùng, ôm không nói một lời. Chỉ yên lặng nhìn chõng tay vào đùi cúi gằm mặt xuống đất. Có lẽ nỗi đau đớn nhất chính là im lặng.

"Vợ con sao rồi mẹ".

"Mày còn hỏi, con tao bị mày hại chết rồi, con tao tại sao lại chọn một thằng khốn nạn như mày làm chồng. Ngày ấy tao đã không đồng ý nhưng vì con gái tao cố chấp muốn lấy mày tao với đồng ý. Tại sao mày lại đối xử như thế với con gái tao, đưa con gái đáng thương của tao". Nói xong bà ngã gục xuống đất, ôm mặt khóc nức nở.

Xung quanh bu lấy một đám đông để xem, các bác sĩ không ai lên khuyên ngăn hay nói người nhà bệnh nhân yên lặng. Qua những lời bà nói ai cũng hiểu được điều gì đang xảy ra, bọn họ vô cùng thông cảm với bà mẹ này. Chán ghét nhìn người chồng khốn kiếp kia.

Bác sĩ mở cửa phòng cấp cứu bước ra, bố vợ lập tức đứng lên, bước nhanh tới hấp tấp hỏi.

"Bác sĩ, con gái tôi sao rồi".

Bác sĩ liếc nhìn một vòng mới thở dài lắc đầu.

"Con gái của bác vì mang thai, cơ thể suy nhược mà lại gặp phải chấn động mạnh nên đã không qua khỏi, đưa bé trong bụng vì thiếu oxy quá lâu nên đã chết lưu. Mong gia đình bớt đau buồn".

Bố vợ buông thõng hai tay, đờ đẫn chết chết sững tại chỗ.

Anh không dám tin vào tai mình, dường như tiếng la hét của mẹ vợ cũng không khiến anh bình tĩnh được. Anh lập tức chạy đến phòng cấp cứu, đập mạnh cửa phòng bước vào.

Tấm ga trắng phủ lên người cô, anh giật mạnh ra, cô nằm ngủ yên tĩnh. Trên mặt có vài vết xước đỏ. Anh run rẩy chạm vào má cô, cơ thể vẫn còn lưu lại chút hơi ấm. Anh bật khóc, nước mắt lăn dài trên gò má cương nghị của người đàn ông.

Anh sai rồi, thực sự sai rồi. Anh không nên đối xử với cô quá tàn nhẫn như thế. Cô nói đúng, anh đánh mất cô rồi, thực sự đánh mất cô rồi. Anh đánh mất đi thứ quan trọng nhất cuộc đời của mình rồi.

Bố vợ chậm rãi bước tới, lặng lẽ nhìn con gái đang nằm trên giường, ông không khóc, không mắng. Chỉ yên tĩnh nhìn con gái trên giường. Cô con gái ngỗ nghịch của ông, ông nói rất khẽ, dường như không thể nghe ra

"Con gái ngọc, dậy đi, bố đây. Bố sẽ không mắng con vì đi chơi về muộn nữa, được rồi, chỉ cần con dậy con có đòi gì bố cũng sẽ chiều. Không cần giả vờ với bố nữa, trò này cũ lắm rồi. Bao năm rồi cũng không thay đổi. Dậy trở về nhà với bố đi, trong ru lạnh toàn là đồ ăn con thích. Nếu muốn bố có thể đưa con đi vòng quanh thế giới để du lịch như con muốn. Con cần gì, muốn gì, chỉ cần nói bố sẽ đáp ứng. Đừng đùa với bố nữa nhé, được không con gái". Giọng nói của ông rất nhạt rất lạnh lùng, nhưng đôi tay đã run rẩy không giấu được sự sợ hãi trong lòng. Mồ hôi ứa đầy tay. Trong đầu vang lên tiếng cười lạnh lạnh của con gái.

...

Bia mộ lạnh lẽo, từng người xếp hàng đi tới thắp hương. Trên bia mộ, cô gái có mái tóc dài mím cười rục rờ vô cùng xinh đẹp.

...

"Anh bỏ lỡ rồi, anh bỏ lỡ em rồi, thực sự bỏ lỡ rồi."

....

Ba năm sau.

Người đàn ông tuần tú năm nào trở nên tiêu tụy, gò má hóp lại vì gầy yếu. Anh chăm chú lau bụi trên bia mộ. Ôn nhu nhìn người con gái trong ảnh. Dịu dàng nói.

"Anh dùng ba năm để tưởng nhớ lại những ngày tháng đã qua. Anh dùng cả cuộc đời còn lại bên bên em".

Anh nghiêng đầu tựa lên bia mộ, giọt nước mắt lăn dài. Thời gian không khiến nỗi đau nguôi ngoai mà lại càng khắc rõ. Anh cười hạnh phúc.

"Xin lỗi, anh yêu em".

...

Trong nhà, ông bố năm nào nay càng thêm già nua, mái tóc đã bạc đi phân nửa. Ông ngồi trên ghế tựa, nhìn bức ảnh trên tay. Ông dịu dàng vuốt ve.Đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó ông nói vọng ra.

"Bà nó ơi, lát nữa đi siêu thị nhớ mua mấy loại nước ngọt con gái thích. Nó trở về mà không có nó sẽ cắn nhằn đấy".

Bà ở trong bếp, đôi tay cầm dao khẽ run run, lấy tay bịt chặt miệng để không bật khóc.

Người đã ra đi nhưng nỗi đau vẫn còn ở đó

....

Có được không, mỗi câu nói đều khiến em ngen ngào

Thành phố, có biết bao điều muôn hình muôn sắc

Chúng ta, như ngăn cách tất cả vũ trụ

Tạm biệt, tất cả đều hóa thành hư ảo

Chúng ta đã hứa sẽ nắm tay nhau không buông

Nhưng hiện thực đã nói chỉ yêu thôi chưa đủ.

(Bài hát: Chúng ta đã hứa)

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Là Người Đàn Ông Tốt, Tốt Đến Mức Thực Hiện Lời Nói Dối Của Chính Mình.

Truyện Ngắn: " Anh là người đàn ông tốt nhất, tốt đến mức thực hiện lời nói dối của chính mình".

...

Tôi nhớ đến vòng tay của anh trong mùa đông năm ấy, giữa thành phố rộng lớn, cái lạnh thấu da thấu tủy như muốn bào mòn tất cả. Anh siết chặt lấy cơ thể mỏng manh của tôi, anh khiến tôi trầm luân trong sự dịu dàng tàn khốc ấy, sau đó...không có sau đó.

....

Cô đến quán bar vào lúc 11h đêm, sau khi xong xuôi công việc cô mới chạy qua đây. Trước khi đi cô đã gọi qua cho anh, anh dặn dò cô uống ít, khi nào chuẩn bị về gọi anh đến đón, anh không yên tâm để cô đi một mình.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc như muốn xé nát tất cả, cô luồn lách qua đám người đang nhún nhảy. Hôm nay cô mặc một chiếc váy đen ngắn ôm sát lấy cặp mông căng tròn, bên ngoài cô khoác một chiếc áo dạ màu đen dài đến đầu gối, nhìn cô lúc này vừa gọi cảm lại có vẻ gì đó rất bí ẩn.

Rất nhanh tìm được người cô muốn tìm, tại một bàn vip trên tầng hai, bạn cô đang lắc ly rượu, trên bàn là hai chai rượu đã cạn sạch, cô vút túi

sách sang một bên, ngồi xuống bên cạnh nó.

"Mày làm sao thế?". Cô hét lên hỏi, vì tiếng nhạc quá lớn nếu nói nhỏ nó sẽ không nghe rõ.

Nó đã hơi say, giọng nói có phần không rõ ràng.

"Mày đến muộn thế, để tao đợi lâu, phạt mày ba ly".

Cô uống rượu khá tốt, không nói nhiều gọi nhân viên lấy thêm một chai rồi lập tức rót ba ly cạn sạch.

Hai người nói chuyện linh tinh một hồi, cô nhìn bạn mình, nó là một đứa sống rất khép kín. Thường ngày rất ít đến những nơi như thế này, vậy mà hôm nay lại phóng túng đến mức say khướt như vậy, cô cũng không khỏi lo lắng, chưa kịp lên tiếng hỏi nó đã tựa đầu lên vai cô. Giọng nói có phần ngẹn ngào.

"Mày thử nói xem, tại sao mà yêu nhau lại không chịu cưới?"

Cô nhấp một ngụm rượu, chậm rãi đáp.

"Chúng quy có thể nói trong hai lý do, một là không phải người thích hợp hai là thời điểm không thích hợp".

Cả hai im lặng một lúc lâu, nhìn đám người bên dưới quay cuồng theo bản nhạc, mà trong lòng mỗi người một dòng cảm xúc khác nhau.

Một lúc sau bạn cô mới tiếp tục nói.

"Bọn tao yêu nhau bảy năm, tao ở bên cạnh anh ấy từ khi tao mới mười tám tuổi đến nay tao đã hai mươi tư, công việc tao và anh ấy đều ổn định, mấy năm trước anh ấy nói tao đợi, đợi đến khi ổn định. Tao cũng đợi, cuối cùng đợi đến hôm nay, tao hỏi anh ấy rằng, anh có muốn cưới em không?"

Mày có biết anh ấy nói gì không? ". Cô uống cạn ly rượu, chua chát nhắc lại lời nói như giết chết cô lúc ấy.

"Anh ấy nói: "Anh nghĩ đây chưa phải lúc thích hợp". Mẹ kiếp, mày nói xem thế lúc nào là thích hợp. Tao từ bỏ học bổng để ở lại cùng anh ấy, từ bỏ sang mỹ định cư để được bên cạnh anh ấy hàng ngày, cuối cùng thì tất cả đều là chưa thích hợp".

Nói đến đây tiếng khóc ngày một thêm nức nở, ôm bạn mình vào lòng mà lồng ngực quặn thắt.

Thời gian, phụ nữ có thể chờ đợi đàn ông trưởng thành và thành công. Nhưng nếu cả hai đã hoàn thành thì điều họ mong muốn là một cái kết viên vãn.

Phụ nữ dù là cô hay bạn cô đều muốn được kết hôn với người đàn ông mình yêu vào lúc mình đẹp nhất, rực rỡ nhất. Phụ nữ mặc dù có bản tính cam chịu và chấp nhận khi yêu không mưu cầu được hơn. Không một người phụ nữ nào có đủ kiên nhẫn chạy theo một mối quan hệ không tên, à không, nói đúng hơn không một người phụ nữ nào bỏ cả nửa thanh xuân đi theo một mối quan hệ mãi chỉ là người tình, người yêu.

"Say đó là mày nói chia tay đúng không?".

"Đúng, tao không thể chờ đợi thêm được nữa, tao ngày một già đi, dành trọn cả thanh xuân cho hã cuối cùng mẹ kiếp đều ổng phí".

Nghe bạn mình chửi thề khiến cô bật cười, uống thêm vài ly, cô mới nói.

"Thế mày có hối hận không?".

Bạn cô im lặng rất lâu, mãi vì sau mới nói như kiên định.

"Không, tao không hối hận".

Đúng, chỉ cần không hối hận là được. Không hối hận vì đã yêu và không hối hận vì đã buông tay.

Sau một hồi tâm sự, bạn cô đã say mèm, cô nhờ nhân viên dìu nó ra bên ngoài. Chiếc oto đen đã chờ sẵn, người đàn ông bên trong nhanh chóng xuống xe mở cửa phía xe phía sau để dìu bạn cô vào trong.

"Cô ấy ổn không?". Anh nhìn cô, dịu dàng hỏi.

Cô mỉm cười, thở nhẹ nhõm đáp: "Sẽ ổn thôi",

Cô và anh đưa nó về nhà rồi cả hai cùng nhau trở về. Cô cùng anh thuê một căn hộ trung cư toạ lạc ở gần nơi anh làm việc, lúc này đường về đêm rất vắng, cô ngả đầu ra sau, đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi.

Anh nhìn thấy mi tâm của cô nhăn lại, đôi tay đưa tay vuốt nhẹ nhàng.

"Em đang lo lắng cho cô ấy à?".

Cô mở mắt, nhìn ra bên ngoài, lắc đầu nhẹ.

"Không, nó sẽ ổn thôi, em biết nó là người mạnh mẽ".

"Vậy em đang nghĩ điều gì?". Anh hỏi lại.

Cô im lặng một hồi, thấp giọng nói.

"Tại sao phải chờ đợi hoàng tử đến để biến mình thành công chúa mà mình không tự biến bản thân mình thành nữ hoàng?".

Cô nói một câu rất khó định nghĩa ngay lúc này, anh không đáp, cô cũng không lên tiếng. Anh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, cô cũng siết chặt tay anh. Đôi lúc cả hai không cần nói, chỉ cần dùng hành động cũng đủ hiểu đối phương đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc sau anh mới nói.

"Vậy anh có phải hoàng tử của em không?". Anh bật cười nói

Cô lắc đầu:" em cũng không phải công chúa".

"Tại sao?".

Cô trầm ngâm một lúc lâu: "Không ai có quyền biến ai thành một người khác, chúng ta yêu nhau là yêu con người thật của nhau chứ không phải vì bên anh em là ai, nên cho dù không anh có phải hoàng tử hay không em cũng vẫn tự có thể biến mình thành nữ hoàng mà không phải công chúa".

Anh bật cười, anh luôn thích cách sống và cách suy nghĩ của cô. Trên đời này cô luôn là duy nhất.

"Anh yêu em".

Cô không đáp lại mà nghiêng người đặt một nụ hôn lên má anh thay lời nói.

...

Màn đêm buông xuống, thân hình mỏng manh tựa sát bên thành cửa sổ, cơ thể to lớn của người đàn ông bám chặt lấy cô. Hai người như một nhịp nhàng phối hợp, bên ngoài đổ cơn mưa lớn, tiếng sấm như muốn rạch nát bầu trời. Anh hôn lên vành tai cô, bàn tay dịu dàng nắm lấy tay cô.

Tiếng rên rỉ đầy kiều mị phát ra, cơ thể cô đẹp đến mê hồn. Mái tóc dài buông xoã, ánh sáng mập mờ từ bên ngoài chiếu xuống khiến cô càng thêm mê hoặc.

"Anh yêu em".

"Anh nhớ anh từng hứa gì chứ".

"Anh nhớ".

"Cả đời này anh sẽ không bao giờ lừa dối em".

Sau một hồi hoan ái, cô mềm nhũn trong vòng tay anh, anh bế cô lên giường, dịu dàng ôm chặt cô vào lòng. Cô như con sâu lười chui trong lòng anh, anh hôn nhẹ lên trán cô, lên tóc cô. Tình yêu sâu nặng bao trùm lên tất cả. Dần dần, cô thiếp đi trong vòng tay anh, anh nhìn cô, đôi mắt yêu thương chan chứa.

...

Cô đóng laptop lại, công việc hôm nay đều đã ổn thoả, bấm điện thoại gọi cho anh. Rất nhanh, đầu giây kia bắt máy.

"Anh đây".

"Anh đang ở đâu vậy?". Cô dịu dàng hỏi, nhìn xuống dưới bụng xẹp lép của mình, cô hơi nhõng nhẽo.

"Anh đang đi có việc cùng bạn, sao vậy em?". Anh ân cần đáp.

Cô thở dài, lười biếng đáp: "Không có, em chỉ muốn hỏi anh làm gì thôi".

Nói xong cô cúp máy, lê cơ thể mệt mỏi trở về nhà, cô ăn xơ xài rồi dọn dẹp một hồi. Cầm gói bóng ngô nằm ngiêng trên sofa xem tivi. Nhìn đồng hồ đã là mười giờ tối, anh vẫn chưa trở về. Gần mười hai giờ đêm cánh cửa bật mở, anh bước vào ngồi xuống bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô.

"Anh sao thế". Rúc mặt vào cổ anh, thấp giọng nỉ non.

"Không sao, anh nhớ em thôi". Giọng anh trầm ấm phả vào tai cô.

Cô ôm anh càng thêm chặt, cô lưu luyến mùi hương cơ thể anh, cô yêu anh nhiều hơn cả bản thân mình. Hai năm yêu nhau, từ ngày đầu hứa hẹn đến bây giờ tình cảm ngày một thêm sâu nặng, cô yêu anh, rất yêu.

Anh vào phòng đi tắm, cô lười biếng ngả người trên sofa, thấy điện thoại của anh để trên bàn. Cô bấm xem, trừ trước đến nay đây là lần đầu tiên cô xem điện thoại của anh, tò mò muốn biết anh có hình ảnh gì thú vị không, cô vào album ảnh.

Chưa kịp nhìn được điều cô muốn, bức ảnh anh ngồi trên oto, bên cạnh là một cô gái. Thời gian chụp là vào tối nay, cô gái đang bấm điện thoại nên chỉ nhìn được một nửa khuôn mặt, anh mỉm cười rất tươi. Lúc này cô có cảm giác lồng ngực quặn thắt, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Cô lấy tay dấm mạnh vào lồng ngực mình, không ngăn được nước mắt rơi xuống, cô cắn chặt môi như trực trào bật máu. Cô lau nhanh nước mắt, hít thở thật sâu, cô phải bình tĩnh, cô không thể khóc vào lúc này.

Trong nội tâm cô lúc này rất muốn tin tưởng anh, nhưng hiện thực lại nói rằng anh đã nói dối cô. Ngay từ ngày đầu mới yêu, cô đã nói rằng trên đời này điều cô căm ghét nhất chính là phản bội và lừa dối. Cuối cùng, anh lại nói dối cô.

Một lúc sau anh đi ra từ phòng tắm, nhìn cô chưa kịp lên tiếng thì cô đã nói.

"Lúc tối anh đi đâu?".

Anh giật mình, không đáp.

"Nói đi, đừng tiếp tục nói dối".

Cô đặt điện thoại lên trước mặt anh, anh nhìn bức ảnh trên màn hình, rất lâu sau mới nói.

"Đây là đứa em anh, hôm nay nó bị tai nạn, gọi anh đến đón nên anh mới giúp".

Cô bật cười, nước mắt lã xuống tí tách, cầm chiếc ly trên bàn cô ném mạnh vào tường. Gào lên với anh.

"Đây là tình yêu của anh sao, đây là cái anh cho rằng cả đời không lừa dối tôi sao".

Anh vội vàng xông tới ôm chặt lấy cô, luôn miệng xin lỗi: "Anh xin lỗi, anh xin lỗi anh sai rồi, anh nói dối là vì anh sợ em hiểu lầm, sợ em suy nghĩ. Anh sai rồi".

Cô đẩy anh ra, khóc nức lên thành tiếng: "Anh vì lo cho tôi mà nói dối, vậy khi ấy anh có nghĩ đến khi tôi phát hiện ra sự thật tôi sẽ đau đớn nhường nào không".

Cô hận anh, hận vì anh nói dối cô, anh cũng như bao người khác, cũng chỉ biết nói dối. Với anh, cô chưa từng một lần nói dối, một lần cũng chưa. Cô muốn đến với anh bằng những gì trong sạch nhất, cuối cùng người cô yêu nhất cũng không thể tin tưởng.

Sau một hồi, anh ôm chặt cô vào lòng, để mặc cô khóc trong lòng mình, anh xin cô tha thứ, chỉ một lần duy nhất, anh xin cô tha thứ. Cô không đáp đồng nghĩa với việc cô đồng ý, anh thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhìn người đàn ông đang ôm mình, tưởng tượng đến vòng tay này sau lưng cô cũng ôm người phụ nữ khác mà trái tim đau đến điên dại, nhưng cô muốn tin anh lần này, muốn tha thứ cho anh thêm một lần, vì cô còn yêu.

...

Hai tháng sau.

Sau hôm ấy anh thay đổi rất nhiều, anh không còn về quá muộn, mỗi lần cô gọi anh đều lập tức bắt máy, tin nhắn của cô anh trả lời rất nhanh. Niềm tin cô dành cho anh ngày một nhiều,

Hôm nay cô có hẹn đưa bạn đi ăn trưa, từ cơ quan đến quán ăn khá xa, đây là quán ăn đồ Âu, mỗi khách vào đây đều phải có thẻ thành viên. Cô vừa vào đến nơi thì nhân viên bước tới, chuyên nghiệp lên tiếng.

"Xin chào chị, không biết bàn của chị tên là gì?".

"An Lê". Cô mỉm cười đáp.

Nhân viên lập tức mỉm cười tao nhã, đi phía trước dẫn đường. Bàn cô đặt nằm ở vị trí trung tâm, là chỗ ngồi đẹp nhất ở cửa hàng, thực ra cô không cầu kỳ về chuyện chỗ ngồi. Chỉ tại đưa bạn thân cô rất thích hưởng thụ đặc quyền khi được người khác nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cô đành chiều nó mà đặt bàn VVIP.

Cô mặc một chiếc váy trắng dài tay ôm sát, chiếc túi màu đen đồng màu với đôi guốc của cô, trắng đen kết hợp tạo nên một màu sắc tao nhã. Mái tóc dài mọi khi đã được cô buộc lên cao, nhìn cô lúc này vừa kiêu kỳ mà sang trọng.

Bước chân gần tới nơi đột nhiên cô bị tạp âm phía trước gây sự chú ý. Cô gái mặc chiếc váy xanh nhạt đang to tiếng với nhân viên. Cô nghe ra được câu chuyện là cô gái này muốn vị trí ngồi của cô, và đồng ý trả gấp đôi tiền nhưng nhân viên từ chối.

"Tôi muốn vị trí này, tôi đồng ý trả số tiền gấp đôi". Cô gái váy xanh nói.

"Xin lỗi chị, vị trí này đã được đặt trước, khách hàng ở đây đều là VIP và chúng tôi không thể sảy ra sai sót, mong chị thông cảm".

Cô không để tâm đến việc này, theo chỉ dẫn của nhân viên vào bàn trong sự tức giận của cô gái kia.

Cô tao nhã lật menu gọi vài món trước, lát bạn cô đến cô sẽ gọi thêm.

Đột nhiên giọng nói nam tính quen thuộc vang lên bên tai.

"Sao em lại đứng đây?".

"Em muốn đổi chỗ ngồi sang đây mà không được". Cô gái váy xanh hờn dỗi nói với người đàn ông.

"Ngồi đâu cũng được mà, nếu em thích lần sau anh sẽ đặt trước". Người đàn ông kiên nhẫn dỗ dành.

Một lúc sau cô gái mới chịu ngồi ngoai: "Anh nhớ nhé".

Người đàn ông trong mắt chỉ để ý đến cô gái ấy mà không để ý xung quanh. Anh ta nắm lấy tay cô gái, dịu dàng xoa nhẹ lên mu bàn tay.

Cô run rẩy cầm ly nước, cả cơ thể như đông cứng, khó khăn lắm cô mới đặt được ly nước xuống bàn. Chậm rãi nghiêng đầu, bàng hoàng, kinh ngạc, chua chát, tất cả cảm xúc đều vây quanh cô lúc này.

Anh như có linh cảm, nhìn về phía trước, đôi tay đang nắm chặt bỗng buông lơi.

Cô từ từ đứng dậy, đi từng bước về phía anh trong sự chán ghét của cô gái bên cạnh. Cô nhìn anh, ánh mắt vẫn dịu dàng tựa dòng nước, cô dịu dàng nói.

"Anh là người đàn ông tốt nhất, tốt đến mức thực hiện lời nói dối của chính mình". Nói xong cô mỉm cười, nụ cười rục rĩ khiến người nhìn bị mê hoặc.

Anh từng hứa một đời sẽ không phản bội cô, hoá ra chỉ là lời nói dối, cuối cùng anh lại thực hiện lời nói dối của chính mình. Cô cố nén nỗi đau đang rạch nát lồng ngực mình, nghiêng đầu nhìn sang cô gái bên cạnh anh.

"Tôi là An Lê, cô biết tôi chứ". Cô dịu dàng hỏi nhưng đôi mắt lại sắc lạnh như một mũi dao.

Cô gái bên cạnh anh giắt mình rồi lại nhếch môi mỉm cười.

"Ra là cô, biết thì sao".

Cô gật đầu hài lòng.

"Biết là tốt, tôi chỉ muốn nói rằng, người có tiền cũng không đấu lại được người có quan hệ, mà tôi thì có cả hai, cô cho rằng cô đấu được với tôi hay sao?".

Nói xong cô vẫy nhân viên lại, nói đủ cho mọi người nghe thấy.

"Nói với giám đốc, bàn ăn này sau này ai cũng có thể ngồi, không cần đặt trước, chỉ riêng cô ta thì không thể".

Không để tâm đến sự tức giận của cô ta, cô đi sát lại bên người anh, nén nước mắt tỏ ra bản thân bình tĩnh. Cô nói.

"Anh từng nói nếu như anh phản bội anh sẽ tự động rời đi, hiện tại anh đi được rồi".

Nói xong cô rời khỏi nhà hàng, mang trong mình trăm ngàn cảm xúc rối ren.

Tình yêu của cô, người đàn ông cô hết lòng tin tưởng hết lần này đến lần khác lừa dối cô.

Cô nhìn đường phố nhộn nhịp trước mắt, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Nếu thật thà với nhau là điều quá đỗi khó khăn vậy biệt ly chẳng phải quá dễ dàng hay sao?

Cô lấy một bàn tay che đi mắt mình, nước mắt lăn xuống kẽ tay, cô cắn chặt môi, bờ vai run rẩy. Cô chưa từng mơ mộng đến một con đường không có hồi kết nhưng cô lại không nghĩ tình yêu của mình lại kết thúc đau đớn đến như vậy.

Cô chỉ mong có thể bình lặng ở bên anh, bỏ mặc bên ngoài là sóng gió hay phong ba, chỉ cần có anh, chỉ cần là anh cô cũng tình nguyện chống đỡ tất cả. Nhưng cuối cùng cô sai rồi, cô hoàn toàn sai rồi.

Tình yêu là một thứ vô cùng phức tạp, không ai có thể đoán được trước kết cục, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, cô đã cho rằng bản thân tìm được người đàn ông hoàn hảo, sau cùng thứ hoàn hảo ấy chỉ là ảo ảnh cô tự tạo ra cho mình, hiện thực luôn tàn nhẫn. Và tất cả đều là mộng, cô nên tỉnh mộng sớm hơn.

...

Hai năm sau.

Cô ngồi trong quán cafe quen thuộc, hôm nay quán có trưng trình viết thư gửi quá khứ. Cô được nhân viên đặt trước mặt một phong thư và một chiếc bút, sau khi uống cạn ly cacao nóng, cô mỉm cười viết lên tờ giấy một dòng chữ.

"Không yêu, không hận, không oán, không hối

Thanh xuân em đã từng dừng chân vì anh".

Cô nhét tờ giấy vào phong thư đặt lên bàn, thanh toán tiền rồi rời khỏi quán cafe. Người đàn ông từ bên ngoài đi vào ngồi xuống vị trí cô mới ngồi. Trò chơi này được đặt ra, người viết thư sẽ để lại mặt bàn và người đến sau có quyền được đọc thư người kia để lại.

Anh chậm rãi mở phong thư màu hồng trên bàn, nhìn nét chữ dịu dàng mà có phần quen thuộc. Trái tim như bị bóp nẹt, nét chữ này, anh có thể quên được sao. Giọt lệ rơi xuống, như xoá mờ đi sai lầm năm ấy, như lau sạch đi tất cả mọi dơ bẩn, hoặc là như một cách để lãng quên quá khứ.

"Thanh xuân em đã từng dừng chân vì anh".

Huyen Trang/Bất Hồi

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Đồ Tốt Thì Không Dùng Chung Mà Đàn Ông Tốt Không Đàn Cho Thiên Hạ.

Truyện Ngắn: "Đồ tốt thì không dùng chung mà đàn ông tốt không dành cho thiên hạ".

...

Cơn mưa đổ xuống như trút nước, tiếng sấm chót như muốn cửa những vệt dài. Tiếng bước chân như có như không, trên tay là những túi đồ ăn còn nóng hổi, đứng trước cửa nhà anh cô phải những hạt mưa trên áo mình. Mái tóc ướt nhẹ vì mưa.

Trước khi đến cô đã gọi cho anh nhưng không được, lúc này anh nói rằng anh rất mệt, sức khỏe không tốt, mai anh sẽ qua chỗ cô sau. Nghe giọng nói mệt mỏi của anh, cô gọi lại cho anh mà không nghe máy. Cô đã mua đồ ăn cùng thuốc, đứng trước cửa nhà anh một lần nữa bấm gọi mà điện thoại báo đã thuê bao.

Cô không có khóa cửa, chuông nhà anh đã bị hỏng một tuần nay mà chưa sửa vì anh rất bận. Cửa căn hộ của anh bên trong có cách âm nên cô có gọi cũng vô ích. Đột nhiên cô đặt tay lên nắm cửa vặn thử, lúc này cô mới phát hiện cửa không khóa. Cô thở một hơi dài rồi đi vào, cũng may nếu không cô không còn cách nào khác đành phải trở về.

Đặt đồ ăn cùng thuốc xuống bàn, cô vào bếp lấy bát đồ cháo rồi pha một ly trà ấm. Xong xuôi cô mới đi vào phòng ngủ gọi anh dậy. Lúc bàn tay cô

đặt lên cánh cửa, lồng ngực như có thứ gì đấy đang gào thét, nổi bất an chưa từng có hiện diện. Cánh cửa mở ra được hai phân, cô như chết đứng.

Âm thanh rên rit của phụ nữ vang lên trầm đục, hơi thở dốc của người đàn ông bao trùm cả căn phòng. Sự dờ bần nhuốm màu tất cả. Từ phía sau, cô thấy tấm lưng trần quen thuộc, cô nhìn thấy được sự phối hợp nhịp nhàng của hai người họ.

Đôi tay trắng nõn siết càng thêm chặt, căn môi ép bản thân mình tuyệt đối không thể bật khóc, cô nhẹ nhàng đóng cửa, chua chát nhếch miệng. Hóa ra nỗi lo lắng của cô là thừa.

Trước khi rời đi, cô tháo chiếc nhẫn trên tay đặt lên mặt bàn, tiện tay rút trong túi sách ra một tờ giấy, cô viết những dòng chữ kiên định qua nét bút cứng cáp.

"Đồ tốt thì không dùng chung mà đàn ông tốt thì không dành cho cả thiên hạ, anh không phải đàn ông tốt, tôi không cần anh. Tạm biệt".

Cho đến khi cánh cửa khép lại, một giọt lệ duy nhất rơi xuống rồi lẳng lẳng biến mất như chưa từng xuất hiện. Nhìn cô vẫn kiên cường như thế, vẫn mạnh mẽ là thế nhưng ai biết, ai hiểu rằng, trái tim đang đau đến cùng kiệt.

Tình yêu của cô, thứ tình yêu cô mang hết cả nhiệt huyết, mang hết cả nông nổi ra để bất chấp, cuối cùng cô thua, cô thua trong chính tình yêu của mình.

....

Năm năm sau.

...

Cô với lấy túi sách trên bàn, vuốt lại mái tóc dài, chậm rãi sỏi bước ra khỏi nhà. Bên ngoài, chiếc xe đen tuyền như một con thú săn mồi đang chờ sẵn, cô bước tới, khoé môi nở một nụ cười diễm lệ.

Anh vòng tay ôm lấy eo cô, cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên vầng trán sáng bóng. Nụ hôn dịu dàng mà ngọt ngào.

Cô bật cười: "Mình đi thôi, nếu không trễ mất".

Anh gật đầu, mở cửa xe cho cô, giọng nói trầm ấm vang trên đỉnh đầu cô.

"Cô bé ngọc, lúc nào cũng lo xa".

Anh là người đàn ông tuyệt vời, anh dịu dàng, ấm áp, cũng là người đàn ông khiến cô quên đi quá khứ sau năm năm dẫn vật. Từ khi anh xuất hiện, tất cả tổn thương xưa cũ cô cũng chưa từng nhớ đến, chưa từng có cảm giác đau đớn.

Là anh, vì anh xuất hiện, cô mới biết tình yêu vốn dĩ vẫn đẹp như thế, chỉ cần bản thân tin tưởng không mất đi niềm tin vào tình yêu, nhất định sẽ lại gặp một người yêu mình nhiều hơn thế.

Hai người đến một nhà hàng nằm ở khu vực trung tâm, hôm nay là sinh nhật của bạn anh, ban đầu cô không định đi cùng vì bản thân cô không thích nơi đông người và cô không quen ai. Nhưng vì anh nói cô cần phải làm quen dần với bạn bè anh nên cô đã đồng ý đi.

Hai người nắm tay nhau sỏi bước vào bên trong nhà hàng, nhìn từ phía sau, cả hai như một bức tranh sinh động.

"Đến muộn rồi nhé". Một cô gái trẻ trung từ bàn ăn đứng lên vỗ vào vai anh nói chuyện vui vẻ.

Anh cười, nâng túi quà trên tay lên: "Quà đây nhé bạn già".

"Ok, đây là bạn gái đúng không?". Bạn anh nhiệt tình hỏi.

Cô gật đầu lịch sự: "Chào chị".

"Được rồi ngồi xuống đi, ăn tự nhiên nhé đừng ngại".

Cô cùng anh ngồi xuống bàn, trên bàn ăn ngoài cô và anh chỉ còn có ba người nữa, tất cả đều là nữ, cô mỉm cười lịch sự, tất cả đều đáp lại bằng những câu nói đùa vui vẻ.

Chỉ riêng một cô gái ngồi đối diện anh, từ khi cô và anh xuất hiện, cô đã nhận ra sự không thoải mái của cô ta. Nhưng với người không thích mình, cô không việc gì phải đặt tâm tư đến.

"Đây là Lê Vi, là một người em gái của anh". Anh giới thiệu cô gái ngồi đối diện.

Cô mỉm cười, không lên tiếng, nếu đối phương không hài lòng với cô thì tên cô ta có là gì cô cũng không cần biết.

Bữa ăn trôi qua rất náo nhiệt, mọi người đưa ra yêu cầu đi club, cô không thích những nơi náo nhiệt. Với lại đêm qua cô phải thức muộn vì công việc nên hôm nay hơi mệt mỏi.

"Em về trước được không, em hơi mệt". Cô nói khẽ vào tai anh, giọng nói dịu dàng như dòng nước.

Anh cúi đầu nhìn cô, mỉm cười nhẹ, bàn tay vuốt mái tóc cô. Anh nói gì vào tai bạn mình, nghe xong bạn anh nhìn cô cười cô cũng lịch sự đáp trả, anh cầm túi sách giúp cô.

"Đi thôi, anh về cùng em".

Cô bối rối xua tay: "Không cần đâu, anh cứ đi cùng mọi người em đi taxi là được rồi".

Anh bật cười cốc nhẹ lên trán cô: "Em là quan trọng".

Cô không đáp chỉ lẳng lặng để anh nắm tay mình bước đi, sự hạnh phúc lan tỏa trong lồng ngực.

...

Cô với anh hẹn hò đã tròn sáu tháng, những ngày vừa qua với cô là những ngày hạnh phúc nhất trong những năm tháng thanh xuân của cô.

Cô đã từng trải qua một mối tình, từng đau đến khắc cốt ghi tâm, khi ấy cô từng cho rằng sẽ không thể dành tình cảm cho ai được nữa. Nhưng gặp anh, cô đã dốc hết can đảm để yêu, để tin tưởng, cô dốc hết những nhiệt huyết còn lại để bên anh.

Cô từng cầu xin, không mong cả đời đúng, chỉ cầu lần này không chọn sai.

Nằm trên giường, cô đã sốt cả đêm hôm qua, anh đi công tác ngày mai mới trở về, cô không muốn vì cô mà anh xao nhãng công việc.

Chuông điện thoại vang lên, cô hắng giọng nghe máy.

"Alo".

"Anh đây".

Cô mỉm cười dịu dàng: "Em biết".

"Mai anh về rồi, anh rất nhớ em".

"Em cũng vậy".

Đợi một hồi lâu đầu giây bên kia mới lên tiếng

"Em không khỏe tại sao không nói cho anh biết?"

"Em ổn mà". Cô cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình bình thường nhất.

Giọng nói của anh thêm phần tức giận.

"Em, không thể nào mà nói được mà".

Anh giận giữ cúp máy, cô giật mình nhìn màn hình tối đen, đây là lần đầu tiên anh tức giận với cô. Anh chưa từng to tiếng cho dù cô và anh cãi nhau lớn đến thế nào. Lần này chẳng lẽ cô sai rồi?

Hai giờ sáng, chuông cửa vang lên, cô mệt mỏi ra khỏi giường, không biết giờ này là ai bấm chuông. Đến khi cánh cửa mở ra, cô hoảng sợ đến tỉnh ngủ, anh đứng trước mặt cô, khuôn mặt đầy mệt mỏi.

Anh không lên tiếng, cúi đầu nhìn chiếc váy ngủ phong phanh trên người cô, tức giận nắm tay cô kéo vào bên trong phòng ngủ. Đặt cô nằm lên giường tỉ mỉ đắp chăn cho cô còn không quên dọn dò.

"Em cứ thử ra khỏi chăn thử xem".

Nói xong anh bỏ ra ngoài, một tiếng sau anh quay lại với một bát cháo và một ly sữa nóng. Ép cô ăn hết mới cho cô tiếp tục ngủ, nằm trong vòng tay anh, hít thở hương thơm đầy nam tính của anh cô chìm nhanh vào giấc ngủ. Đôi tay thô ráp xoa nhẹ nhàng mái tóc cô.

Đây là người đàn ông của cô, là người đàn ông cô yêu, cũng là người đàn ông yêu cô.

...

"Alo, anh đang ở đâu vậy".

"Anh đang họp, một lát gọi lại cho em sau".

"Vâng".

Cô cất điện thoại vào túi sách, mang chiếc áo somi đến quầy thanh toán, anh thích những chiếc áo màu sáng, cô chọn một chiếc somi trắng mẫu mã mới nhất cho anh.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, là của đứa bạn thân gọi đến.

"Tao đây".

"Mày đang ở đâu?".

"Ở trung tâm thương mại, sao thế?".

"Tao vừa ở khách sạn ova cùng anh nam ra, đúng lúc ra khỏi phòng mày biết tao thấy ai đi vào phòng bên cạnh không?".

"Ai?".

"Người yêu mày cùng một con nữa, số phòng 302, mày muốn làm gì thì cũng phải bình tĩnh, cần cứ gọi tao, nhớ chưa. Tao chỉ muốn mày không đi vào vết xe đổ một lần nữa".

Cô sách túi áo somi trên tay, mệt mỏi lê bước ra khỏi trung tâm thương mại, ánh nắng chói trang hắt lên khuôn mặt trắng hồng của cô. Hôm nay cô mặc một chiếc váy maxi đen dài đến mắt cá chân. Mái tóc nâu được buộc hờ hững đằng sau.

...

Sau tất cả, cuối cùng cô đứng trước căn phòng 302, cánh tay giương lên rồi hạ xuống rất nhiều lần, trái tim cô lúc này như vỡ đến nghìn mảnh. Ngay cả sức lực để thở cô cũng không còn, nước mắt như mưa lã xuống gò má.

Gục đầu lên cửa, cô cắn môi khóc nức lên thành tiếng, đôi tay không ngừng dấm mạnh lên lồng ngực mình, đau, cô rất đau. Cô còn nghĩ lần này cuộc đời sẽ không phụ cô, cô đã gặp được người đàn ông thuộc về riêng mình, cuối cùng, cô vẫn sai.

Số phòng 302 như một mũi tên đâm mạnh vào tim cô, lúc này đột ngột tiếng rên thất thanh của người phụ nữ vang lên, cô biết, bên trong với hai người họ đang là sự thành công đạt được đến đỉnh núi cao.

Cô dốc hết tất cả sức cố gắng còn có thể, mang hết tất cả sự cuồng nhiệt còn sót lại, nhưng ông trời phụ cô, người cô tin tưởng cũng phụ cô, tất cả phụ cô.

Lần này cô không muốn kết thúc như trước, gạt sạch nước mắt, cô bấm chuông cửa. Một lúc sau bên trong mới có người mở cửa, cánh cửa mở ra, người bên trong với cô quá đỗi quen thuộc. Anh nhìn cô, bao nhiêu ngôn từ cũng không thể cất lên.

Cô nhìn anh, mỉm cười một nụ cười rức rờ nhất. Vết hôn còn đỏ trên lồng ngực anh, cô bật cười.

"Có thể nhiều năm sau em sẽ quên giọng nói anh, quên hình bóng anh, quên cả nỗi đau ngày hôm nay anh ban tặng. Em sẽ quên cả những gì em đã từng cố gắng vì anh, quên đi sự dụi dàng mà đầy dối trá. Những kỷ niệm dù đẹp dù xấu tất cả thời gian sẽ xóa mờ, em nhất định sẽ quên anh".

Cô ngừng một hồi lâu: "Ngoài sự phản bội, anh luôn là người đàn ông tốt nhất".

Sau lưng anh xuất hiện người phụ nữ, cô nhìn thấy rất rõ, cô gái này, lạ lắm gì nữa đâu?

Cô nhếch miệng, nói: "Em gái thì nên làm tròn bổn phận làm em gái, anh trai thì không nên chăm em ở trên giường. Đúng mực thì tốt hơn".

"À, phụ nữ, dù xinh đẹp hay xấu xí đều nên có một hạnh phúc thuộc về riêng mình, không phải đi giành giật, dòm ngó đến hạnh phúc của người khác. Hãy đặt mình vào vị trí của họ, để có được hạnh phúc như hiện tại họ đã phải cố gắng vun đắp nhường nào. Hạnh phúc của họ được xây lên từ nước mắt, lỗi lầm, và sự vị tha. Đừng vì sự ích kỷ của bản thân mà phá hoại hạnh phúc của người khác

Đừng tung hô, đừng ngạo mạn cho rằng cướp được đàn ông là mình giỏi, là mình chiến thắng. Hãy buồn vì mình chỉ giành được thứ đang bị vứt bỏ từ lâu, tôi sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn, còn cô chỉ là người bắt đầu một chuỗi ngày tồi tệ bên một người đàn ông tồi.

Đừng cho rằng của tốt dùng chung, thứ tốt thì không dành cho nhiều người. Mà đàn ông tốt không dành cho thiên hạ, đừng cố gắng giành lấy người đàn ông không tồi, người đàn ông không có sức đề kháng chỉ tốn công cô giành lấy rồi trước sau sẽ mất đi.

Nhớ nhé, phụ nữ chúng ta, đáng được yêu và đáng được trân trọng".

Nói xong cô quay lưng bỏ đi, để lại phía sau là sự tức giận của cô ta và ngỡ ngàng của anh.

...

Hai năm sau.

...

Cô gõ một dòng stt mới lên trang cá nhân.

"Tình yêu, có được rồi cũng có thể mất đi. Thứ tồn tại mãi mãi chính là cảm giác. Nhiều năm rồi tôi vẫn không thể quên được cảm giác bên cạnh anh ấy, thứ cảm giác vừa ấm áp vừa mãnh liệt mà tôi không thể nào quên. Nhiều năm rồi, thật sự muốn hỏi rằng, anh ổn chứ, tất cả, vẫn ổn đúng không. Nhưng tôi lại không còn dũng khí như năm ấy..."

Mười phút sau điện thoại vang lên chuông tin nhắn, dãy số điện thoại mà cô đã xoá nhưng không thể nào lãng quên.

"Anh vẫn ổn, xin lỗi em".

Cô mỉm cười, nước mắt lăn xuống, bấm xoá tin nhắn.

Tất cả, chỉ kết thúc và vụn vụn trong sáu chữ ấy thôi.

Với cô, đây mới là kết thúc, đây mới thực sự là kết thúc cho tình cảm của cô và anh.

...

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Hiếu Phụ Nữ Khi Không Có Gì, Thấu Đàn Ông Khi Có Tất Cả.

Truyện Ngắn: "Hiếu phụ nữ khi không có gì, thấu đàn ông khi có tất cả"

...

Lễ đường náo nhiệt, màu trắng hoà cùng màu tím tạo nên một màu sắc trang nhã mà dịu dàng. Tiếng cười vui vẻ pha lẫn trào phúng từ một nơi nào đó vang lên. Cánh cửa lễ đường chậm rãi mở, chiếc váy trắng tinh lướt trên mặt đất. Cô như một nàng tiểu thư kiêu xa chậm rãi đi lên bậc cầu thang trắng muốt, chiếc váy cưới thiết kế ôm sát làm lộ thân hình chữ S. Cô chậm rãi từng bước tiến về phía trước.

Người đàn ông đứng ở phía trước, anh mặc bộ vest đen, khuôn mặt đàn ông như khám sâu vào tim cô bao nhiêu năm nay. Anh nhìn cô, nụ cười trên môi không hạ xuống được. Anh nâng tay nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô.

Nhìn anh cô mỉm cười hạnh phúc, hai người thực hiện lần lượt từng nghi thức, cuối cùng đến bước cuối cùng. Anh cùng cô trao nhẫn cưới, cô chậm rãi đeo nhẫn cưới vào tay anh, anh đặt một nụ hôn nhẹ lên má cô, chiếc nhẫn cưới khảm nạm kim cương lồng vào ngón tay cô, trói chặt tuổi thanh xuân của cô trong đó.

Nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, nước mắt cô như những viên trân châu lăn xuống.

Nhìn về một ví trí bên dưới, đối diện với ánh mắt của cô gái bên dưới, cô nói bằng khẩu hình miệng.

"Tôi thắng, cô thua".

Nói rồi cô bật cười, hình ảnh của quá khứ trôi dạt về, từng đoạn, từng đoạn trôi về.

...

Trong quán đồ ăn nhanh, cô gái mặc bộ đồ thể thao màu xám bạc, mái tóc đuôi ngựa buộc cao, một chân gác lên chiếc ghế bên cạnh. Bộ dạng chín phần kiêu ngạo, một phần thực nữ hiếm hoi tìm lại được.

"Cái thằng ở bên trường kia tao bảo mày tìm số điện thoại cho tao thế nào rồi". Cô gái hất cằm hỏi.

"Thấy rồi đây, lí lịch tao hỏi được cho mày, thằng đấy được cái mã, gia cảnh nghèo, bố mẹ mất sớm, nó là con một". Hai đứa bạn ngồi tỉ mỉ chỉ ra từng chi tiết đã thu hoạch được.

Đứa bạn tiếp tục: "Tao còn hỏi được, nó học giỏi, tính cách cũng được được, mà bị cái là kiểu tự kỷ, ít nói chuyện với ai bao giờ".

Cô đưa tay ngăn lại hai cái máy nói trước mặt: "Được rồi, đưa số đây".

Cầm dãy số trên tay, cô rút điện thoại bấm gọi.

Chờ đợi quả là đáng ghét, cuối cùng đầu giây kia cũng bắt máy.

"Alo". Một giọng nam vang lên lạnh lùng có phần mất kiên nhẫn.

"Alo, sao vừa nghe đã kiểu khó chịu thế". Cô nhăn mày, khó chịu nói.

"Ai thế, tôi đang trong tiết học, không tiện nói chuyện".

Cô bĩu môi: "Thế bà đây đang bận ăn mà vẫn nói chuyện được đấy thôi".
Cô găm gừ nói.

Chưa kịp nói thêm đầu giây bên kia đã cúp máy, cô nhìn màn hình điện thoại đen thui, khói bay trên đỉnh đầu.

Cô gặp anh vào một hôm hai trường tổ chức một sự kiện liên kết học sinh hai trường gặp gỡ trao đổi. Hôm ấy cô tình cờ đi qua sân bóng, thấy anh mặc bộ quần áo đá bóng nhưng lại nằm giữa sân bóng phơi nắng, gối đầu lên chính là quả bóng. Sau đó, thì chính là cô đã vận dụng hết tất cả mối quan hệ cô có để xin được số điện thoại của anh.

Chính là, để làm quen, cô không có khái niệm chờ đợi duyên phận hay nhân duyên tìm đến. Hạnh phúc đều do mình tự đi tìm, ngời há miệng chờ sung biết bao giờ sung rụng.

Nhưng cuộc gọi đầu tiên hôm nay đã thất bại .

...

Ngày 1.

"Alo, anh đang làm gì thế?".

"Cô là ai".

"Tôi là người muốn làm quen với anh".

"Vớ vẩn".

...

Ngày 2.

"Hế lu, anh ăn cơm trưa chưa, muốn đi ăn với tôi không?".

"Hôm nay nói cho tử tế, tôi muốn biết cô là ai, tại sao cứ làm phiền tôi?".

"Tôi là học sinh trường... kém anh một tuổi, là đàn em của anh, hai trường chúng ta muốn học sinh hai bên trao đổi chau chuốt thêm kinh nghiệm. Vậy anh có muốn chúng ta cùng nhau trao đổi, và trao chuốt cho nhau thêm không?". Nói xong cô cười khúc khích.

Đầu giây bên kia im lặng một hồi.

"Con gái biến thái...".

...

Ngày 3.

"Có duyên quá, chúng ta lại gặp nhau rồi".

Đầu giây kia vang lên giọng nói mất kiên nhẫn

"Là cô gọi cho tôi".

"Ở thế à, tôi quên mất. Anh đang làm gì thế".

Trà lời cô là tiếng tút tút kéo dài.

...

Sau hai tuần kéo dài, cô kiên trì gọi điện là nhắn tin, cuối cùng anh đã chịu gặp cô ở ngoài.

Cô hẹn anh ở công trung tâm thương mại, hôm nay theo style của đứa bạn, nó nói đám đàn ông thích mấy đứa con gái dịu dàng và mặc kiểu mong manh dễ vỡ. Cô đã đi mua ngay một chiếc váy màu trắng, độ dài vẫn được duy trì và dài chùm mông, mái tóc đã được thả xuống ngang vai. Khuôn

mặt trang điểm nhẹ nhàng, nhìn cô hôm nay giống như tiểu tinh linh nghịch ngợm khiến không ai có thể rời mắt.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.

Cuối cùng anh ta không tới. Cô không gọi cho anh ta, lê bước chân nhúc nhủ vì đứng đợi trở về nhà. Cô tức tối xé rách chiếc váy trắng tinh, gào rú một hồi cô quyết định đi ngủ và cho anh ta vào dĩ vãng. Mặc dù cô thích anh ta, nhưng đối với người đàn ông không cần mình, chẳng việc gì cô phải đau khổ quá lâu.

...

Hai năm sau.

Tiếng nhạc như muốn xé rách toàn bộ tất cả, những cơ thể uốn éo theo nhịp, những bộ ngực đầy, đôi chân dài, tất cả những thứ đẹp nhất trên cơ thể phụ nữ ở nơi đây như được phơi bày toàn bộ.

Club vào thứ 7 càng thêm đông đúc, cô nâng ly, trào phúng hô.

"Cạn ly".

Hơi men trôi xuống cổ họng đắng ngắt, cô ra dấu hiệu đi toilet rồi ôm cái bụng cồn cào chạy xuyên qua đám đông chạy vào wc.

Nôn hết những thứ trong bụng, cô lão đảo đi ra ngoài, bám vào hành lang để cơ thể không đổ xuống. Đột nhiên cả người cô bị va vào một thứ gì đó rất cứng, cô chậm rãi ngẩng đầu, dần dần màn sương trước mắt mờ đi, cô nhìn rõ thứ cô đâm vào là một người đàn ông, cô chỉ tay vào mặt anh ta, bật cười.

"Anh, là anh, thằng khốn".

Người đàn ông rất bất ngờ, một tay thuận thục nâng cằm cô lên, chậm rãi hỏi.

"Cô quen tôi sao?".

Cô gạt tay anh ta ra: "Quen, thằng khốn nhà anh thì sao không quen được, hai năm trước anh hẹn tôi ở trung tâm thương mại rồi không đến, nhớ chứ".

Cuối cùng, anh ta cũng bật cười, nụ cười như vô hình nhưng lại có sức mạnh đâm thấu trái tim cô.

"Tôi nhớ rồi, hoá ra cô là người thường xuyên gọi cho tôi lúc ấy".

...

Hai tháng sau.

Cô ngồi ngoài ban công, trên tay là một quyển sách và một ky trà. Cô và anh đã hẹn hò với nhau được ba ngày, sau lần gặp lại hôm ấy, cô và anh vẫn giữ liên lạc như những người bạn cũ. Dần dần, cô nhận ra thứ tình cảm năm ấy vẫn chưa từng phai nhạt, anh chủ động nói lời hẹn hò, cô vẫn giữ được thứ nhiệt huyết năm ấy, cô nhận lời yêu anh.

Lúc này, cô tròn 18 tuổi.

...

Trên bàn ăn, cô chống cằm hỏi anh.

"Hai năm qua anh có yêu ai không?".

Anh chậm rãi đáp.

"Có, anh hẹn hò với một người".

"Bao lâu?". Cô hỏi, không muốn nói rằng cô đang khó chịu

"Hai năm".

Trái tim như rơi xuống bịch một cái.

"Chẳng phải là mới đây sao".

Anh chỉ cười không đáp, cô cũng không hỏi tiếp, có lẽ càng hỏi cô sẽ càng đau lòng, có những chuyện vẫn không nên biết là tốt hơn.

...

Hiện tại anh là nhân viên của một công ty nhỏ, còn cô mở một cửa hàng bánh ngọt nổi tiếng. Gia đình cô là gia đình giàu có, thực chất cô không cần làm gì cũng không thiếu tiền để tiêu, nhưng cô luôn muốn tự tay kiếm ra những đồng tiền từ sở thích làm bánh của cô.

Bên ngoài trời mưa tầm tã, hôm nay tròn một năm anh và cô yêu nhau, cô đã chuyển đến sống cùng anh mặc cho cha mẹ cô ngăn cản, cha mẹ nói gia cảnh anh không hợp với cô, nhưng cuối cùng cô đã thuyết phục được cha mẹ, họ để cho cô làm theo ý mình.

Anh ôm lấy cơ thể mỏng manh của cô vào lòng, dấu hôn còn đỏ trên ngực cô biểu hiện cho sự không ai ngoài anh có thể có được cô. Anh như loài sói muốn đánh dấu lãnh thổ của mình, còn cô thì chỉ bật cười với khái niệm của anh.

Nằm trên ngực anh, cô nhẹ nhàng hỏi: "Anh sẽ yêu em mãi chứ?".

"Tất nhiên, anh mong đến khi anh thành công, bước đến cái đích anh luôn hướng tới, em vẫn mãi ở bên cạnh anh".

Cô vòng tay ôm chặt anh, thấp giọng nỉ non: "Chỉ cần anh không thay lòng, em mãi luôn ở đây".

Cuối cùng không ai trong hai người biết được lời hứa này có thực hiện được hay không, chỉ biết rằng trong cô lúc này anh như một loại tín ngưỡng và cô tin tưởng anh vô điều kiện.

Cô không biết nếu một ngày nào đây anh quên cô, quên đi quãng thời gian có cô hiện diện liệu cô sẽ đau đớn nhường nào.

Cô không dám nghĩ đến viễn cảnh ấy sẽ xảy ra, cô sợ, sợ một ngày vòng tay không còn ấm, môi hôn không còn đậm, và tay chẳng còn siết chặt.

...

Cô và anh trải qua cuộc sống như một đôi vợ chồng thực sự, sau khi ở tiệm bánh về nhà, cô nấu cơm và dọn dẹp chờ đợi anh trở về. Anh chưa từng cầm một đồng tiền nào từ cô, anh luôn nói, đàn ông mà cầm tiền của phụ nữ là hèn. Cô cũng không muốn khiến anh phải suy nghĩ và tự ái, nên cô chỉ lặng thầm sửa chữa những thứ đồ dùng trong nhà.

Cuộc sống của hai người không thừa thãi nhưng chưa từng thiếu thốn, cô lặng lẽ ở bên anh mỗi khi anh mệt mỏi, khi công việc áp lực khiến anh tức giận cô cũng chưa từng nửa lời than trách.

Có lẽ anh không để ý, mỗi khi anh làm việc đêm, ly trà trên bàn chưa từng cạn, điều hoà trong phòng nhiệt độ luôn vừa đủ để anh thoải mái.

Có lẽ anh không để ý, người còn lại luôn lặng lẽ đứng ở phía sau lưng anh.

...

Hôm nay là sinh nhật của cô, năm nay cô tròn 22 tuổi.

Mấy năm trước cô và anh còn cùng nhau tổ chức sinh nhật tại nhà, hai năm nay công việc bận rộn, anh cũng không còn để tâm đến sinh nhật cô,

cô cũng chưa từng nhắc đến. Với cô sinh nhật chỉ như những ngày bình thường không hơn không kém.

Cô nấu vài món anh thích ăn, nhìn đồng hồ đã là tám giờ tối, anh vẫn chưa trở về. Cô ngồi xem tivi, thời gian trôi qua đã năm năm rồi, cô và anh đã đi cùng nhau được năm năm. Bao nhiêu sóng gió, đều đã cùng nhau vượt qua. Với cô không còn gì có thể ngăn cách cô và anh.

Mười một giờ, anh vẫn chưa trở về, cô chậm rãi dọn dẹp, có lẽ hôm nay anh phải tăng ca nên không thể trở về.

...

Sáng mai là đám cưới của cô và anh, tất cả đã được anh chuẩn bị hoàn mỹ. Nhiều năm trước anh đã hứa với cô, khi anh thành công điều đầu tiên anh muốn làm là cưới em. Cuối cùng, anh đã thực hiện được.

Hôm nay tôi nói muốn uống rượu cùng anh, anh luôn chiều chuộng tôi như thế, tửu lượng của tôi luôn cao hơn anh, cuối cùng anh đã say mềm và tôi vẫn còn đủ tỉnh táo, tôi tựa vào vai anh cả hai cùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Trời đang mưa". Anh nói.

Cô không đáp, bên ngoài trời đang mưa, anh không biết rằng trái tim cô cũng đang rơi nước mắt.

"Trước đây em không nghĩ sẽ gặp lại anh, lúc ấy anh vẫn đẹp trai như thế".

"Đồ ngốc, nếu năm ấy biết em đáng yêu như vậy, tôi đã đến chỗ hẹn".

Cô bật cười, cuộc đời chính là vậy, chẳng ai biết được chữ ngờ.

Hai người ngồi hàn huyên với nhau rất nhiều chuyện quá khứ và dự tính rất nhiều về tương lai.

Cô nhìn đôi mắt ngăm ngiền của anh, thì thầm khe khẽ.

"Sáng mai em là người vào lễ đường cùng anh, là người đứng cùng anh nghe hết bản thề nguyện son sắt. Rồi sau đó, không có sau đó...".

...

Kéo bản thân ra khỏi quá khứ, cô nhìn lại bộ váy trắng mình đang mặc trên người, rồi lại nhìn xuống bên dưới khán đài. Cô gái mặc chiếc váy ngắn đang nhìn cô đầy giận giữ.

Người phụ nữ này, là người tình của chồng cô, là cô thư ký đầy nóng bỏng của anh ấy.

Hai tuần trước cô ta đã tìm đến cô và yêu cầu cô rời khỏi anh ấy.

Cô không biết cảm giác đau đớn khi ấy là gì, giống như mọi cố gắng và vun đắp của cô trong năm năm qua đều vỡ nát. Mọi sự tin tưởng, mọi yêu thương cô dành cho anh như một trò cười.

Cô biết, anh muốn kết hôn với cô, không phải vì còn yêu cô, mà anh cần một người phụ nữ ở nhà, để làm vợ làm mẹ, để phục vụ chứ không phải để yêu thương.

Có lẽ người đời nói đúng, thử thách phụ nữ khi đàn ông trong tay không có gì và thử thách đàn ông khi trong tay họ có tất cả.

Ván bài này, cô mang tình yêu và năm năm thanh xuân của cô ra đánh cược, cuối cùng, cô thua.

Cô quay về phía anh, nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi nói từng từ.

"Lễ cưới này coi như anh trả lại cho em năm 5 thanh xuân, trả cho em lời anh đã hứa. Sau này chúng ta, không có sau này".

Anh kinh ngạc nhìn cô, tức giận hỏi lại.

"Em đang nói vớ vẩn gì thế".

Cô gạt tay anh trên vai cô xuống, chậm rãi lột chiếc nhẫn cưới trên tay, ném mạnh về phía bàn cách sân khấu không xa, rất may, trúng vào nơi cô muốn, chiếc nhẫn rơi lên người cô thư ký của anh trong sự khó tin của tất cả mọi người.

Lẽ đường rơi vào im lặng.

"Không cần phải nói lời xin lỗi, lẽ cưới này coi như là lời xin lỗi của anh. Em ở bên cạnh anh năm năm, không màng tương lai, không màng anh là ai. Ở cạnh anh từ khi trong tay anh không có gì, đến bây giờ, anh đã có tất cả, em yên lòng rồi".

"Sự phản bội của anh, em không tức giận, em biết đời người có duyên phận. Em và anh chỉ có duyên với nhau 5 năm đã là quá đủ, em không có gì nuối tiếc. Với em, ngoài sự phản bội anh luôn là người đàn ông tuyệt vời nhất và là người đàn ông em yêu thương nhất".

Cô cúi người đặt một nụ hôn nhẹ lên má anh. Cô quay lưng, một tay nâng váy rời đi trong sự xôn xao của mọi người, bạn bè cô có người không nhìn được cất giọng chửi bới. Có người xông ra muốn đỡ cô, cô chỉ nhẹ nhàng nói.

"Đừng, cảm ơn, tôi muốn ở một mình".

...

Rời khỏi lễ đường, bên ngoài đột nhiên đổ cơn mưa rào. Ông trời như muốn rửa sạch tất cả, gột sạch mọi sự dơ bẩn, cô như một kẻ điên đi trên đường. Mái tóc vì ướt mà dính sát lên cơ thể trắng muốt, cô dừng lại ở ven đường, đưa một tay lên che mắt, căn môi rời lệ.

Kết thúc rồi, tất cả kết thúc rồi.

Tình yêu, niềm tin của cô tất cả đổ vỡ hết rồi.

Cô rất muốn, rất muốn từng chút một khắc ghi anh ở trong ký ức. Như muốn hoạ từng đường nét của anh lên giấy rồi cất thật kỹ.

Cô muốn ghi nhớ từng chút một, dù đau khổ, hạnh phúc, tủi nhục hay phần nộ cô đều muốn khắc ghi. Dù có tổn thương hay hạnh phúc cô đều không nỡ lãng quên.

Trong hôn nhân, từ khi hạnh phúc cho đến khi kết thúc, nhất định một trong hai người phải chịu tổn thương, dù là đàn ông hay phụ nữ nếu không một người thì phải cả hai. Không có chuyện cả hai đều còn nguyên vẹn khi kết thúc.

Thế giới tình yêu rộng lớn là thế, có thể dung nạp bấy nhiêu sự sai lầm, tha thứ và bấy nhiêu lần lầm lỡ. Nhưng thế giới tình yêu của nhỏ bé là thế, không thể dung nạp dù chỉ một lần phản bội.

...

Hiểu phụ nữ khi không có gì, thấu đàn ông khi có tất cả.

...

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Hóa Ra, Em Đã Từng Có Thể Yêu Một Người Bằng Tất Cả Nông Nổi Và Nhiệt Huyết.

Truyện Ngắn: " Hoá ra, em đã từng có thể yêu một người bằng tất cả nông nổi và nhiệt huyết của mình".

...

Những quầy hàng hiệu san sát nhau, trung tâm thương mại lớn nhất thành phố không một lúc nào vắng vẻ. Cô xách những túi đồ đã mua được trên tay, bên trong là những món đồ cô lựa chọn để tặng cho mẹ nhân ngày sinh nhật.

Quà đã mua xong, đôi chân dài sỏi bước ra khỏi trung tâm thương mại, cô hôm nay ăn mặc khá đơn giản, chiếc quần soc ngắn bên trên là một chiếc áo croptop theo hơi hướng phá cách. Mái tóc dài buộc cao, lộ ra chiếc cổ trắng nõn. Nhìn cô vừa cá tính lại vạn phần quyến rũ.

Khuôn mặt có một lớp phấn mỏng, đôi mắt to tròn lấp lánh tinh nghịch, cô như một tiểu yêu tinh.

Đột nhiên sau lưng có tiếng bước chân dồn dập, bờ vai cô bị vỗ nhẹ, ngừng bước chậm rãi quay đầu.

Người đàn ông mặc một bộ đồ thể thao màu ghi, mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, cô thầm nghĩ, đây quả thực là một mỹ nam.

"Anh là ai?". Cô lên tiếng hỏi.

Người đàn ông nhìn cô, không đáp vội và đưa đến trước mặt cô một chiếc hộp nhỏ có ký hiệu Chanel.

"Đồ của cô làm rơi".

Cô nhận lấy chiếc hộp, nhìn sơ lược rồi lắc đầu.

"Không phải của tôi, anh nhầm rồi".

Người đàn ông mím môi, nén nụ cười nơi khoé mắt, trầm giọng ra vẻ suy tư rồi nói.

"VẬY à, nhưng tôi lại cảm thấy nó rất hợp với cô đấy".

Nói xong không đợi cô đáp đã trực tiếp quay người rời đi, cô không hiểu điều gì đang diễn ra, nhìn chiếc hộp trên tay, mở ra bên trong là một tag cài áo, mẫu mã thanh lịch, dịu dàng. Là một trong những bộ sưu tập mới nhất,

Nhìn về hướng người kia vừa rời đi, lúc này bóng hình đã không còn hiện diện.

...

Trở về nhà, cô đưa túi đồ cho mẹ, mẹ lập tức than thở.

"Con mua những thứ đắt tiền này làm gì, mẹ có đi đâu đâu để mà dùng đến".

Cô mở tủ lạnh, mở chai nước tu một hơi, không có lấy một chút dáng vẻ thực nữ. Cô nhíu mày, xoa tay.

"Con làm ra tiền, con tiêu không hết, để bố mẹ cùng hưởng thụ cùng, có gì đâu mà mẹ than thở".

Cô hiện tại là giám đốc sở hữu một chuỗi nhà hàng đồ nướng hàn quốc. Chi nhánh cửa hàng lên đến gần 20 cửa hàng, số tiền một tháng kiếm về đủ cho cô và gia đình có một cuộc sống sung túc, cô chưa từng có ý nghĩ phải tích kiệm, tiền kiến ra là để đáp ứng cho nhu cầu của bản thân, ngay cả người trong gia đình mình còn không lo nổi thì kiếm tiền để nghĩa lý gì.

Đột nhiên trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, một cái đầu nho nhỏ ngó xuống.

"Chị, thế thì chị cho em tiền đi, em đang thiếu đây". Em trai cô học lớp 5, là một thằng nhóc đẹp trai.

Cô quẳng chai nước vào tủ lạnh, không thèm nhìn lên cầu thang, lười biếng đáp.

"Mày biến đi".

Em trai cô bĩu môi, lẩm bẩm.

"Ma nữ hiện hình".

Cô vừa đi được vài bước, mẹ lên tiếng khiến cô dừng chân.

"À, mai con có rảnh không, mẹ có một người bạn lâu rồi không gặp, đưa mẹ đi được không?".

Mặc dù cô cảm thấy lạ, mẹ chưa từng nhờ cô đưa đi đâu, trong lòng tuy thắc mắc những cô chưa từng từ chối yêu cầu gì từ mẹ, liền đồng ý.

"Vâng, con biết rồi".

...

Cô lái xe chở mẹ đến quán cafe đã hẹn, xe đỗ lại trước cửa.

"Mẹ xuống đi, khi nào về gọi cho con, con đến đón".

Mẹ lắc đầu, dịu dàng bảo.

"Bác ý hỏi nhỏ hay bế con, bác ý kêu lâu rồi chưa gặp không biết con lớn thế nào rồi, vào trong ngồi một lúc rồi đi".

Không thể từ chối được ánh mắt dịu dàng của mẹ, cô đầu hàng.

Rất nhanh cô cùng mẹ sánh bước vào bên trong, cô thấy mẹ vẫy tay cùng một bác gái, nhưng lạ thay, bên cạnh bác gái còn có một người đàn ông chắc chỉ hơn cô vài tuổi. Người này, có một chút quen quen.

...

Cô và anh ta ngồi đối diện nhau, mỉm cười bất lực, sau một màn diễn của mẹ và bác gái, hai người đã dắt nhau đi mua sắm quần áo mà trong khi mẹ là người lười đi mua đồ nhất.

Cô và người đàn ông này đều bị lọt vào kế của hai người họ. Nhấp một ngụm nước cam.

"Hết chuyện rồi, tôi đi đây".

Vừa định đứng lên thì anh ta nói.

"Đến đây rồi thì ở lại ăn chút gì rồi đi, ít ra chúng ta cũng có duyên mà".

Nhớ đến chiếc tag cài áo lẫn lóc trong tủ ở nhà, cô thầm người khinh, người đàn ông này chẳng lẽ lúc nào cũng như thế, tặng đồ cho một người không quen? Nhưng cô rất lịch sự ngồi xuống, yên lặng dùng bữa cùng anh ta, cả hai nói chuyện không nhiều, chỉ là vài câu nói chuyện xã giao.

Khi nói chuyện, cô cảm nhận được anh ta nhìn cô bằng ánh mắt... có chút lạ, ánh mắt quá đổi dịu dàng...

Lồng ngực vang lên một hồi chuông cảnh báo, cô cảm nhận được, cô bị rung động bởi ánh mắt này của anh ta.

Lập tức đặt đĩa xuống, cô lau miệng. Chậm rãi nói.

"Tôi phải đi rồi".

Anh nhìn cô, gật đầu nhẹ, giọng nói trầm ấm dễ nghe.

"Được, tôi cũng thế".

Hai người nói lời chào. Cô không quay đầu nhìn lại, không biết rằng ánh mắt nóng bỏng vẫn dõi theo cô đến khi khuất dần.

Sau buổi chiều hôm ấy, mẹ cô cật lực vun đắp, kể những chuyện tốt về anh ta. Nói rằng anh ta hiện tại đang quản lý một công ty, kinh doanh rất tốt, tính cách cũng được, nói cô hãy thử hẹn hò.

...

Bốn tháng trôi qua, một bên mẹ cô đốc thúc, một bên anh ta không ngừng xuất hiện trước mặt cô. Cuối cùng, cô đã chịu thua, cô thật sự đã rung động.

Anh là một người đàn ông ấm áp, dịu dàng. Anh là người đàn ông chu đáo nhất cô từng gặp, mỗi điều anh làm đều khiến cô có cảm giác bản thân được nâng niu như một vị công chúa.

Trước đây, chưa ai từng nâng niu cô như thế, trải qua quá nhiều chuyện, cô đã không còn tình vào tình yêu, không còn tin rằng cô có thể yêu thêm một người nào khác. Cuối cùng, anh xuất hiện, phá vỡ đi tất cả rào cản trong cô, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo sau bảy năm trời mệt mỏi.

Ngồi tựa vào vai anh, một tay được anh nắm chặt, cái lạnh của mùa đông không là gì khi có anh ở bên.

Bên dưới là một dòng sông, hai bên bờ sông được thắp sáng bởi những ánh đèn, nhà hàng nằm trên tầng 20, có thể nhìn xuống toàn bộ khung cảnh thơ mộng bên dưới.

Sau khi ăn xong, hai người cứ ngồi lẳng lặng bên nhau như thế.

"Hôm ấy sao anh lại tặng em cài áo?"

Anh nhí cô dịu dàng, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

"Có lẽ vì khi ấy thấy em. anh cảm thấy em thích hợp nhất".

Cô hôn lên má anh, mỗi ngày bên anh cô đều cảm thấy hạnh phúc, cô chưa từng nghĩ sẽ có thể có được hạnh phúc sau nhiều năm. Cuối cùng, anh đã xuất hiện. Cảm ơn ông trời, cảm ơn.

Cô thầm nhủ trong lòng.

...

Bốn tháng trôi qua.

Hạnh phúc với cô mỗi ngày một đong đầy, khi cô đi làm về, mệt mỏi bao nhiêu chỉ cần nghe được giọng nói của anh với cô bấy nhiêu là đủ.

Anh vào bếp làm đồ ăn, hôm nay anh nói sẽ trở tài một món mới lạ.

Cô lăn lộn trên ghế sofa, không biết làm gì, với lấy chiếc điện thoại của anh ra nghịch nhưng lại bị dòng mật khẩu ngăn cản. Cô bấm đại bốn số 0. Nhưng không ngờ lại có thể mở. Không biết làm gì, cô liền vào mục hình ảnh xem, cho rằng sẽ thấy nhiều ảnh thú vị của anh ở trong đó. Không ngờ, tất cả khiến cô như chết đứng.

Rất nhiều, rất nhiều bức ảnh của anh, chụp cùng một cô gái khác. Hai người ôm hôn, nắm tay, ánh mắt tựa như cả thế giới chỉ có đối phương. Cô

nhìn thời gian chup, đã là rất lâu rồi, trước khi anh và cô gặp nhau.

Có lẽ đây là người yêu cũ của anh, cô bấm tắt điện thoại, ai cũng có quá khứ, cũng có người cũ. Chỉ khác nhau ở chỗ ai che đậy kỹ càng hơn, có lẽ cô chưa đủ tốt để anh quên đi quá khứ, cô không giận, cô chỉ nghĩ rằng bản thân cần phải nỗ lực hơn thế nữa.

"Ăn thôi đồ ngốc". Giọng nói ấm áp của anh vang ra.

Cô bật dậy chạy chân đất vào bàn anh, nhìn đôi chân trắng nõn của cô trên đất. Anh thờ dãi, yêu chiều đi ra lấy dép, quỳ một gối xuống đi dép cho cô, nhỏ giọng trách mắng.

"Trời lạnh, đừng đi chân không sẽ ốm".

Cô nhìn anh ân cần đi dép cho mình, như có một luồng khí nóng trực trào, cô cố gắng nuốt xuống, không thể khóc lúc này.

...

Màn đêm buông xuống, sau khi qua một hồi vận động kịch liệt, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt trắng nõn. Anh ôm chặt cô vào lòng, dịu dàng vuốt tóc cô.

"Anh, nếu như anh nói dối em thì thế nào".

Anh bật cười, nâng cằm cô lên hôn thật sâu.

"Không, sẽ không có chuyện đó".

"Vậy nếu em nói dối anh".

Anh tiếp tục hôn thật sâu lên môi cô.

"Đồ ngốc, anh tin em không bao giờ nói dối anh".

Cô mỉm cười, đúng vậy, cô sẽ không bao giờ nói dối anh.

Đôi tay đàn ông vuốt ve cơ thể như ngà như ngọc của cô, từng chỗ, từng chỗ khiến cơ thể cô rung lên từng nhịp. Tiếng thở gấp dồn dập vang vọng căn phòng, mà cô không biết, trong căn phòng này, chỉ có hơi thở của dục vọng mà không có tình yêu.

...

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy bên cạnh đã không có ai, cô rón rén đi không phát ra tiếng động, anh đang ở ngoài ban công, không biết rằng cô đang ở đằng sau anh.

Cô thấy anh đang nghe điện thoại, không biết là chuyện gì nhưng giọng nói có phần lạnh lùng này cô chưa từng nghe thấy từ anh, nó vô cùng xa lạ.

Không biết đầu giây bên kia là ai, nhưng cô chỉ nghe thấy anh nói/

"Cậu phải sắp xếp cẩn thận cho tôi, tôi muốn cô ta chứng kiến tất cả".

"Không, tôi không quan tâm người khác, tôi chỉ quan tâm chuyện hôm ấy cô ta phải nhìn thấy toàn bộ".

"Nhất định tôi phải khiến cô ta hối hận khi đã rời bỏ tôi".

"Cô ấy sao, chỉ là một quân cờ, tổn thương hay không tôi đều không quan tâm".

Cô không hiểu chuyện gì xảy ra, không biết những lời anh nói ám chỉ điều gì, cô lặng lẽ trở về phòng trả vờ vẫn ngủ. Cô chỉ nghĩ một điều rằng, cô nhất định, nhất định phải tin tưởng anh, anh sẽ không lừa dối cô.

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn không tìm được nước mắt đang rơi xuống, không hiểu vì sao, cô thấy đau, rất đau.

...

Một tuần sau.

Hôm nay cô và anh có hẹn ăn tối, cô mặc một chiếc váy ôm sát màu đỏ, bên ngoài khoác một chiếc khăn lông trị giá không nhỏ đồng màu. Mái tóc được búi cao khiến cô càng thêm kiêu sa, phụ kiện hàng hiệu trên người lấp lánh khiến cô như một nàng tiểu thư cao ngạo khó với tới.

Anh đi bên cạnh cô, khoe môi mỉm cười hãnh diện tựa như một chàng hoàng tử say mê cô gái của chính mình.

Hai người ngồi bàn VIP ở chính sảnh, địa điểm này là đẹp nhất của nhà hàng. Đột nhiên bản nhạc dịu êm vang lên, đèn trong nhà hàng vụt tắt. Từ xa, ánh nến mập mờ dần dần lại gần cô.

Đến khi ánh đèn sáng trở lại, cô đã thấy anh quỳ một gối trước mặt cô, trên tay anh là một chiếc nhẫn.

Bàn tay đặt trên bàn cô bỗng dưng run rẩy, cô chưa từng nghĩ điều này sẽ xảy ra, niềm hạnh phúc và bất ngờ như ồ ạt tới. Cô chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh.

"Em đồng ý lấy anh chứ?".

Cô mấp máy môi không thành lời, đột nhiên cô như một ánh mắt sắc bén nào nhìn khiến cô nghiêng đầu nhìn sang. Cô gái cách cô vài bàn, người phụ nữ này, chẳng phải có chút quen thuộc sao. Người phụ nữ này, chẳng phải là người yêu cũ, là cô gái trong ảnh cô đã xem được sao?

Cô ta nhìn anh, như đau đớn, như giận giữ, cô nhìn thấy trong đôi mắt anh lúc này, không có nỗi lo lắng, không có sự hạnh phúc. Mà điều cô nhìn được là sự đắc thắng.

Cô đột nhiên nhớ lại cuộc điện thoại cô đã nghe được từ một tuần trước. Đây chính là điều anh muốn sao, còn cô, chẳng lẽ chính là quân cờ trong miệng anh nói? Tôn thương hay không đều không quan trọng sao.

Cô bật cười chua chát, nụ cười của cô khiến tất cả mọi người đang mong chờ cái gật đầu của cô thấy sợ hãi.

Yêu, đây chính là cái gọi là yêu sao? Cuối cùng thì tất cả chỉ là một vở hài, cô và anh đều là diễn viên, chỉ là xem ai sẽ hạ màn trước hay thôi

Ngăn chặn nỗi đau đang rãng xé trong tim mình, cô cúi người, nói khẽ vào tai anh chỉ đủ cho hai người nghe thấy.

"Nhớ rõ, tôi nhận chiếc nhẫn này không phải là tôi đồng ý lấy anh, mà là vì tôi đang vì anh mà hoàn thành vở diễn này. Anh muốn cô gái bên kia nhìn thấy đúng không, đứng dậy và đeo nhẫn cho tôi đi, cô ta sẽ khóc và chạy đi như anh muốn. Chỉ mong anh có thể hiểu, tình yêu nó không phải trò đùa, đừng mang nó ra để đánh cược, anh sẽ là người thua nặng nhất".

Anh run rẩy đứng dậy, nhìn bàn tay trắng nõn đưa ra trước mặt mình. Chiếc nhẫn chậm rãi lồng vào tay cô. Cô mỉm cười hạnh phúc, nước mắt lăn xuống gò má, xung quanh là tiếng vỗ tay chúc mừng. Trong mắt anh, cô đang diễn, nhưng không ai biết, niềm hạnh phúc của cô là thật, nỗi đau là thật và nước mắt cũng là thật.

Cô gái kia rời đi như dự đoán. Còn cô, sau khi mọi việc kết thúc, cô không một lời đứng dậy rời đi, xung quanh không một ai thấy, chỉ có anh nhìn thấy, chiếc nhẫn vừa rời nằm gọn trong ly rượu của cô.

...

Cô ngồi trên xe taxi, một tay chống vào cửa sổ, bàn tay che lấp đi đôi mắt. Bờ vai mỏng manh không ngừng run rẩy.

Hạnh phúc, cô cho rằng đã nắm gọn được nó trong lòng bàn tay, nhưng cuối cùng tất cả lại trở thành một trò đùa, một vở hài, còn cô như con dối mặt người ta xoay chuyển.

Cuối cùng cô không thể nhịn mà khóc nức lên thành tiếng, lớp mascara bị nhoè, khuôn mặt cô lấm lếp màu đen của kẻ mắt.

Đau, rất đau, trái tim cô đau lắm. Cô yêu anh, yêu đến mức cô quên mất bản thân đã từng tổn thương, cô dành hết tất cả những nhiệt huyết còn sót lại, chỉ mong có thể cùng anh đi đến cuối cùng. Tại sao, ông trời luôn thích trêu người người khác.

Cô vẫn luôn thua cuộc, bảy năm trước, cô chờ đợi bảy năm cuối cùng vẫn thua cuộc.

Bảy năm sau, cô vẫn thua cuộc.

Co yêu anh, yêu bằng tất cả sự trưởng thành và những nhiệt huyết còn sót lại của tuổi trẻ, cuối cùng, hoa cũng đến lúc tàn..tiệc cũng đến lúc tan.

Tất cả, yêu bao nhiêu đều đâu không lại ý trời.

Cô đã lầm tưởng sự dịu dàng của anh, lầm tưởng sự ân cần của anh tất cả đều là thật tâm. Cô lầm tưởng, cô sai rồi, sai toàn bộ.

...

Hai năm sau.

Cuối cùng, cô đã có thể kể cho một người nghe toàn bộ câu chuyện xảy ra hai năm trước.

"Hiện tại em đã quên anh ta chưa?".

"Em vẫn chưa quên được anh ấy". Cô mỉm cười dịu dàng, thời gian càng khiến cô trở nên xinh đẹp.

"Chị không hiểu vì sao ngày ấy em có thể yêu một cách khờ dại như thế. Có lẽ tình yêu chúng ta luôn không thể hiểu và nhìn rõ".

Cô uống một ngụm trà, chậm rãi nói.

"Ngày ấy, trong em anh ấy như một loại tín ngưỡng bất di bất dịch. Anh ấy trở thành một bờ tường vững trãi không ai có thể lay chuyển. Nhưng cuối cùng, hoa đến lúc tàn và tiệp đến lúc tan. Tất cả kết thúc, giữa ngã tư đường em và anh ấy quay lưng về phía nhau, ai đi lối nào cũng không hay biết".

"Có giây phút nào em từng hối hận không? Hối hận vì đã yêu?".

Cô nhớ lại nụ cười của anh năm ấy, lồng ngực vẫn chưa chịu yên ổn.

Cô lắc đầu:" Không, vì anh ấy em mới hiểu được rằng hoá ra em vẫn có thể cuồng nhiệt như thế, yêu mà không cần biết ngày mai sẽ ra sao. Hoá ra, em đã từng có thể yêu một người bằng tất cả nồng nôi và nhiệt huyết của mình".

...

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Vì Anh Xuất Hiện, Thanh Xuân Của Em Mới Trở Nên Hoàn Mỹ.

Truyện Ngắn: "Vì anh xuất hiện, thanh xuân của em mới trở nên hoàn mỹ".

...

Bên ngoài gió lạnh ùa về thành phố, màu đen bao trùm lên vạn vật. Trong căn phòng mùi tinh dầu thanh mát thoang thoảng, ánh đèn vàng hiu hắt phủ lên hai cơ thể đang quấn lấy nhau. Tiếng rên rỉ khiêu khích vang ra từ miệng cô gái.

Anh đặt một tay sau gáy cô, hai cơ thể quấn chặt lấy nhau không muốn rời. Đến khi cơ thể ngừng chuyển động, anh dịu dàng nhìn cô, đôi mắt lấp lánh yêu chiều. Anh đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, rồi lên môi.

Cô vòng tay ôm cổ anh, mỉm cười hạnh phúc.

Hai người nằm cạnh nhau, cô gối đầu lên ngực anh. Đôi tay to lớn của anh xoa nhẹ nhẹ tấm lưng trần gợi cảm. Cô thủ thỉ kể anh nghe chuyện trên trời dưới biển, anh vòng tay ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé của cô, cùng cô trò chuyện không kể thời gian.

Cô rất thích cảm giác sau khi quan hệ cùng anh, thích cảm giác được anh vuốt tóc và yêu chiều, cô thích anh hôn nhẹ lên tóc cô như một đứa trẻ. Nói thực, cô thích được ôm anh như vậy hơn là làm tình, cảm giác lúc ấy cho dù bên ngoài là sóng gió hay bão tố đều không quan trọng.

"Em mệt không?". Anh hỏi

Cô bĩu môi hờn dỗi.

"Anh còn dám hỏi".

Anh bật cười, vòng tay ôm cô càng siết chặt.

"Anh yêu em, ngốc ạ".

"Em cũng thế". Nói xong cô dướn người hôn nhẹ lên môi anh.

....

Cô và anh quen nhau tròn 3 tháng, trước khi gặp anh cô chưa từng tin vào thứ gọi là duyên phận, nhưng buổi chiều hôm ấy. Trong quán cafe quen thuộc của cô, anh bước đến như một vị thần, nụ cười của anh rực rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Anh hỏi cô, giọng nói trầm ấm mà tao nhã.

"Xin lỗi nếu làm phiền em, có thể cho tôi ngồi chung bàn được không? Xung quanh đều đã hết chỗ".

Nói thực thì xung quanh thật là đã hết bàn nhưng không chỉ có một mình cô ngồi một mình, không biết vì sao anh lại chọn bàn cô và cũng không hiểu vì sao cô lại đồng ý ngồi cùng anh.

Cô không vì có anh ngồi đối diện mà cảm thấy mất tự nhiên, cô tĩnh lặng đọc nốt quyển sách còn dang dở, anh chăm chú đọc tờ báo ngày hôm nay.

Nhưng có lẽ cô không biết, tờ báo của anh suốt một buổi chưa từng lật sang trang.

Sau hôm đó, cô thường xuyên gặp lại anh ở đây, hai người trò chuyện vài câu như một phép lịch sự. Hai tuần trôi qua, cuối cùng anh đã can đảm xin số điện thoại của cô, cô không phải tuýp người e thẹn, trong lòng có chút tình cảm len lỏi, cô cho anh số, tất cả diễn biến như một cơn gió nhẹ nhàng.

Cô và anh yêu nhau, cho đến bây giờ thấm thoát đã ba tháng trôi qua.

...

Với cô, anh là một người đàn ông dịu dàng, tinh tế, còn cô là một cô gái ngang ngược và có phần nóng nảy. Hai người bù trừ cho nhau những khuyết điểm của đối phương, vì thế tình yêu ngày một nở rộ, không có giảm bớt, chỉ có tăng lên.

Ngày đầu tiên hẹn hò.

Cô cùng anh đến quán cafe mà anh đã đặt trước, cô lật dở menu, tìm kiếm đồ uống mà không thấy được thứ mình muốn uống.

"Chị muốn uống gì ạ?".

Cô cười xòa: "Gì cũng được, cứ lấy gì dễ uống là được".

Nhân viên suy tư một hồi nói.

"Bên em có loại nước mang tên tình yêu vĩnh cửu? Chị có muốn thử".

Liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, cô gật đầu cười dịu dàng.

"Được, cảm ơn".

Đột nhiên trong lúc chờ đợi, ánh đèn đột ngột vụt tắt, từ phía cầu thang, ánh sáng nhấp nhòe của nến hiu hắt. Một người đàn ông cầm một bông hoa hồng và một ly nước tiến lại gần.

"Đây là của một người đàn ông muốn dành tặng cho bạn".

Nói rồi anh ta đưa bông hoa hồng đến trước mặt cô.

Cầm bông hoa hồng đỏ rực trên tay, cô không biết miêu tả cảm giác của mình lúc này là gì, hạnh phúc, bất ngờ. Cô không biết, nhưng cô hiểu hiện tại, cô đang rất vui vẻ.

"Cảm ơn anh".

Cô không biết, giây phút cô cầm trên tay bông hoa hồng đỏ rực, cô đã cho rằng màu đỏ của hoa hồng chính là màu của trái tim cô lúc này, rực rỡ đến mãnh liệt. Nhưng cô đã lầm, đây là màu đỏ tượng trưng cho máu, thứ máu vô hình đang dần cạn kiệt trong cơ thể cô mà cô không hề hay biết.

...

Hai tháng sau.

Trong quán ăn, hôm nay cô có hẹn với hai đứa bạn thân. Tất cả đã đến và gọi món ăn.

Đột nhiên đứa bạn lên tiếng hỏi.

"Người yêu mày đâu? Sao không đi cùng?".

Cô cười, lắc đầu.

"Anh ấy nói mệt, ngủ từ tối qua đến giờ vẫn chưa dậy".

Một đứa bạn trợn mắt, nói thất thanh.

"Cái gì mà ngủ khiếp thế, bây giờ hai giờ chiều rồi, mẹ kiếp lợn à?"

Đứa bạn còn lại thì nhẹ nhàng hỏi tiếp.

"Sao mà biết người yêu mà ngủ".

Cô nhú mà khó hiểu: "Thì anh ấy gọi cho tao nói thế".

Bạn cô uống một ngụm nước chanh, thở dài thườn thượt.

"Mày ngốc à, thế nhờ nó nói nó ngủ rồi nó đi chơi thì sao? Thế mà mày cũng tin được à?".

Cô gắp một miếng sườn lên ăn nhàn nhã, không nhanh không chậm đáp.

"Tao tin anh ấy, nếu mà một khi anh ấy đã muốn nói dối thì tao có làm gì cũng vô ích. Nên mỗi lời anh ấy nói, tao đều tin, còn những vấn đề khác để ông trời lo đi, đến đâu tính đến đó".

Bạn cô vỗ vai cô, quan tâm nói.

"Được rồi, tính mày cố chấp ai nói cũng không nghe. Nhưng nhớ rằng sau này dù có chuyện gì xảy ra, bọn tao luôn ở bên mày. Chỉ cần nhắc điện thoại, bọn tao có thể bỏ tất cả công việc để chạy đến cạnh mày, rõ chưa?".

Cô gật đầu kiên định: "Được".

Có được những người bạn như vậy, đối với cô không còn gì để lo lắng. Có được những tri kỷ như thế, cô không còn sợ hãi bão giông.

...

Sau khi tạm biệt bạn bè, cô đến siêu thị mua một ít đồ ăn, tối nay cô có hẹn với anh, anh sẽ qua nhà cô ăn cơm. Cất đồ đạc đã mua vào cốp xe.

Ngồi trong xe, tiện tay cô bấm mở radio. Đôi mắt tập trung nhìn về phía trước.

"Xin chào mọi người, hôm nay trường trình sẽ phát một bài hát được một cô gái yêu cầu. Chủ đề mang tên: Gửi tặng thanh xuân đã qua của chúng ta".

Tiếng nhạc dịu dàng vang lên, giọng nữ như da diết, từ nhẹ nhàng đến cao trào. Bất giác cô không biết, đôi tay siết chặt vô lăng của cô đã toát mồ hôi từ lúc nào.

" Khi ấy nếu chúng ta tiếp tục yêu thì giờ ra sao

Chẳng hề bán khoán mà coi tình yêu như một tín ngưỡng

Nhưng tiếc thay cuộc này lại mang một diện mạo khác

Còn em chú hy vọng mình mãi không cần học cách kiên cường

Đó là lần cuối cùng em tin vào thiên trường địa cửu".

Cô bị tiếng chuông điện thoại lôi ra khỏi suy nghĩ, nhìn chữ "Anh Yêu" nhấp nháy trên màn hình, khóe môi mỉm cười hạnh phúc.

Cô bấm nghe: "Em đây". Giọng nói của cô trở nên quá đổi dịu dàng.

Giọng nam trầm ấm từ đầu giây bên kia vang lên.

"Em đang ở đâu vậy".

"Em đang trên đường về nhà".

"Anh nhớ em, tối anh qua em sớm".

Cô cười nhẹ, khẽ gật đầu: "Vâng, em đợi anh".

"Yêu em".

...

Cả một buổi chiều cô ở trong bếp làm đủ các món ăn anh yêu thích, nhìn những chiếc đĩa thức ăn trên bàn, trang trí đẹp mắt đủ để thấy người làm dành rất nhiều tâm ý cho nó.

Sáu giờ tối, tiếng chuông cửa vang lên.

Cô ném tạp dề sang bên cạnh, bước nhanh ra mở cửa. Anh đứng bên ngoài, trên tay là một hộp quà, cô bước tới ôm chầm lấy anh, hơi lạnh bên ngoài khiến cô hơi run rẩy. Anh vuốt tóc cô, cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên đỉnh đầu.

"Vào nhà thôi, ngốc, trời lạnh lắm".

Một bữa tối ấm áp trôi qua, anh liên tục khen tay nghề của cô tăng lên. Cô chỉ nói rằng: "Anh thích là được rồi".

Cô cùng anh dọn bàn ăn, anh giúp cô bê bát đĩa vào trong bếp, đột nhiên tiếng chuông điện thoại trong túi áo anh vang lên. Cô nhìn anh đã đi vào bếp tiện tay lấy điện thoại trong túi áo anh, trên màn hình nhấp nháy tên "Ha Vy"

"Có người gọi cho anh này".

Anh nhanh chóng từ trong bếp đi ra, nhận lấy điện thoại rồi đi ra ban công nghe.

Cô không chút mảy may suy nghĩ mà tiếp tục dọn dẹp. Một lát sau khi hai người ngồi xem tivi, cô buột miệng hỏi.

"Vừa rồi là ai vậy anh?".

"Ai cơ, em hỏi ai".

"Người gọi cho anh đấy".

"À, một đứa em gái nhờ anh chút việc".

Cô tiện miệng ừ một tiếng, không giấu nổi sự khó chịu đang lan tỏa trong ngực mình.

...

Ba hôm sau.

Cô nằm trên giường, tay bấm điện thoại nhắn tin cùng anh.

"Anh mệt vậy ngủ sớm đi".

"Ừ, vậy anh ngủ trước nhé, lát em cũng ngủ sớm đi".

"Dạ vâng, anh ngủ ngon".

"Yêu em".

Đặt điện thoại lên đầu giường, cô mở một bản nhạc nhẹ để ru mình vào giấc ngủ.

"Trả lời em anh làm gì tối nay

Đừng cứ mãi đừng lặng im như vậy

...

Có một người đã đứng chờ anh tối nay

Có một người bình tĩnh nhìn anh đổi thay

Vấn nét mặt và đôi môi ấy say mê bên ai như đôi ta đã từng".

Cô giật mình tỉnh giấc, nước mắt không biết vì sao rơi không ngừng, hô hấp khó khăn. Cô cố gắng hít thở thật sâu, nhìn lên đồng hồ đã là bốn giờ

sáng, bên ngoài bóng đêm đen kịt, cô lấy tay gạt nước mắt, cố gắng chìm vào giấc ngủ.

Trong lòng như có điều gì không được như cũ, cô cảm thấy rất khó chịu, sự sợ hãi không biết vì sao cứ dâng cao.

Có lẽ do ban ngày cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

...

Vừa rồi anh gọi cho cô và rủ cô đi ăn ở một quán ăn anh mới khám phá ra, cô lập tức nhận lời, cô chọn một bộ quần áo đơn giản mà không kém phần tinh tế, mái tóc cuộn cao buông xuống vài sợi khiến cô thêm phần yêu kiều.

Quán ăn khá tĩnh lặng, anh đi wc, cô ngồi chống cằm đợi đồ ăn, đột nhiên thấy điện thoại của anh lóe sáng, là game anh hay chơi gửi thông báo, cô ấn tắt đi, đột nhiên vô tình cô bấm vào mục hình ảnh, chỉ kéo lướt qua, đột nhiên bên dưới hình ảnh chụp gần nhất khiến đôi tay cô khựng lại giữa không trung.

Cô bấm vào, bức ảnh dần dần hiện rõ, một cô gái trẻ ngồi trong xe của anh, nghiêng đầu dựa vào vai anh, bên dưới là bàn tay hai người siết chặt. Bên trên là thời gian, bức ảnh được chụp vào hai giờ sáng ngày hôm qua.

Cô lập tức bấm thoát, đặt điện thoại của anh trở về vị trí cũ. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, vòng tay ôm chặt eo cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên má cô.

Cô hít một hơi thật sâu, hỏi anh.

"Đêm qua anh ở đâu".

Anh giật mình, lập tức đáp.

"Anh ngủ ở nhà mà".

Cô mím môi, nước mắt không kiềm được mà lăn xuống.

"Đây là tình yêu của anh sao, đây là cái mà anh nói anh yêu tôi sao, đây là cái mà anh nói một đời không lừa dối tôi sao".

Cô tức giận hét lên, đôi tay gạt toàn bộ ly trên bàn xuống đất, tất cả vỡ nát.

Anh sơ hãi nắm chặt tay cô, kéo cô vào lòng, luôn miệng nói.

"Em bình tĩnh được không, anh sai rồi, anh sẽ nói cho em biết, em đừng tức giận".

Cô gục bên vai anh khóc nức lên, cô không dám tin, người mình tin tưởng nhất người cô yêu thương nhất lại lừa dối.

Người ta chẳng bao giờ thành thật với nhau ngay cả trong tình yêu cũng vậy cho đến khi sự thật được phơi bày. Khi ấy, trái tim như bị đâm mạnh đau đến tê tâm phế liệt.

Khi cô biết anh lừa dối, chỉ nhìn anh thôi cô cũng thấy đau đớn.

Người đàn ông này, từng say đắm nhìn người phụ nữ khác, vòng tay đang ôm cô từng đê mê quyến rũ cơ thể người phụ nữ khác.

Đau, rất đau

Trái tim cô rất đau, cô yêu anh, yêu nhiều đến mức không màng tương lai, không màng đau khổ mà duy trì.

"Anh xin lỗi, đêm qua chỉ là cuộc vui qua đường, không ai có thể thay thế vị trí của em, anh xin lỗi, hãy tha thứ cho anh".

Cô đẩy anh ra, ngen ngào nói.

"Em từng nói với anh, em có thể tha thứ toàn bộ lỗi lầm nơi anh, chỉ trừ khi anh phản bội em sẽ không thể tha thứ. Anh phạm vào điều cấm kỵ, anh đi đi".

Cô sợ anh, sợ cảm giác anh quấn quýt phụ nữ khác rồi trở về vẫn ngọt ngào và say đắm bên cô.

Yêu nhiều như vậy, cuối cùng vẫn chỉ là buông tay.

"Chúng ta, dừng lại đi".

Cô gạt tay anh ra, để mặc anh gào hét ở phía sau, tình yêu không chấp nhận và dung nạp sự lừa dối dù là nhỏ nhất.

...

Cô ngồi trên taxi, đây là chương trình radio tâm sự vào buổi tối.

Đầu giây bên kia hỏi cô.

"Vậy sau ba năm, em có còn yêu người ấy không?".

Cô nhìn ra bên ngoài, cảnh vật vẫn vậy mà con người đều đã thay đổi. Cô gật đầu nhẹ nhàng.

"Còn chị ạ, em rất yêu anh ấy".

"Vậy còn yêu tại sao em không thử một lần tha thứ".

"Em biết nếu em tha thứ em cũng sẽ mãi mãi không quên được tổn thương ấy, ngày ấy mặc dù em còn non trẻ nhưng em vẫn hiểu được một điều rằng, có những người chỉ nên tồn tại trong ký ức.

Có những người chỉ xuất hiện một thời trong đời chứ không phải là vĩnh viễn.

Năm ấy em từng tin tưởng vào tình yêu của anh ấy vô bờ bến, tin tưởng rằng bọn em sẽ có một kết thúc tốt đẹp, nhưng cuối cùng em mới hiểu ra, tất cả đều đã được ông trời sắp đặt. Em cũng chưa từng hận anh ấy, chưa từng ghét anh ấy, nhiều năm vậy rồi mà em chưa từng gặp lại anh ấy dù một lần. Nếu có thể em rất muốn gặp lại anh ấy, em thực muốn hỏi anh ấy rằng, anh ấy sống tốt chứ?

Thực ra nếu gặp, em cũng không biết mình đủ can đảm để chào hỏi hay không. Bởi vì anh ấy với em luôn là ngoại lệ, chỉ cần gặp anh ấy mọi tưởng thành trong em đều trở nên rệu rã".

"Vậy cuối cùng, em có muốn gửi lời cuối cùng gì đến người ấy không?".

Cô nhìn dòng người hối hả đi bên ngoài, những con đường quen thuộc cô và anh đã từng đi chung. Cô mỉm cười hạnh phúc, từ khóe mắt lăn xuống một giọt lệ.

"Vì anh xuất hiện, thanh xuân của em mới trở nên hoàn mỹ".

...

Tác giả: Huyen Trang/Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Muốn Đàn Ông Yêu Mình, Tốt Nhất Đừng Để Họ Biết Mình Yêu Họ Hoặc Đừng Nên.

Truyện Ngắn: "Muốn đàn ông yêu mình, tốt nhất đừng để họ biết mình yêu họ hoặc đừng nên yêu họ".

...

Cô lười biếng chui ra khỏi khăn, nhìn đồng hồ đã là mười một giờ trưa, nhanh chóng rửa mặt rồi thay quần áo. Đứng trước tủ quần áo, cô nhìn những chiếc váy đầy màu sắc bên trong, cuối cùng không đành lòng lấy ra một chiếc váy đen ôm sát, phần cổ khoét sâu lộ ra khuôn ngực đầy đặn.

Ngồi trước bàn trang điểm cô thuần thục tạo ra những đường nét sáng tối vừa đủ. Khuôn mặt được phủ một lớp phấn mỏng, cô make up theo phong cách rất tây, bờ môi phủ một lớp son nâu trầm, mái tóc dài buông xõa khiến cô càng thêm gợi cảm.

Hôm nay cô có hẹn đi ăn cùng đám bạn, còn đặc biệt hơn nữa là đưa bạn cô nói sẽ giới thiệu cho cô một người. Là người anh xã hội của nó.

Cô cũng cảm thấy bản thân mình hai năm qua đã quá cô đơn, lúc này cũng nên thử yêu thêm một lần.

....

Cô đến quán cafe đã là mười hai giờ trưa, bên trong quán không khí yên tĩnh, mọi người đều dùng âm lượng vừa đủ để đối thoại. Cô lên tầng hai,

phòng ăn được đặt sẵn, phòng VIP 1. Nhân viên mỉm cười chuyên nghiệp cúi gập người mở cửa cho cô.

Cô gật đầu, cười khẽ: "Cảm ơn".

Vừa mở cửa đập vào tai là tiếng cười ròn rã của nhiều tạp âm hòa chung, thấy cô, hai đứa bạn lập tức đứng lên kéo tay.

"Mày làm gì lâu thế, vào đây ngồi".

Lúc này cô mới thấy trong phòng ngoài hai đứa bạn còn có thêm hai người đàn ông lạ mặt.

"Ngồi bên phải là bạn trai tao, bên trái là người tao nói với mày đấy". Vi Hạ nói thầm vào tai cô.

Cô di chuyển tầm mắt sang vị trí bên trái, người đàn ông này cũng đang nhìn cô, anh ta mặc một chiếc sơmi đen, trên tay là chiếc đồng hồ rolex chói mắt, mái tóc được vuốt lên cầu kỳ, không phải nói quá, nhưng người đàn ông này thực anh tuấn. Cô không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả, nhưng anh ta là người đàn ông có nét đẹp lạnh lùng mà cô lại có cảm giác ấm áp.

Hai đứa bạn kéo cô vào vị trí bên cạnh anh ta, cô từ chối nhưng không thể, đành bất lực ngồi xuống.

"Giới thiệu với mọi người, đây là bạn thân em, An Tịnh". Vi Hạ vui vẻ giới thiệu.

"Còn đây là anh Tùng".

"Chào em". Anh nhìn cô, mỉm cười nhẹ.

Cô gật đầu khẽ, lịch sự đáp: "Chào anh".

Bữa ăn trôi qua trong không khí dễ chịu, mọi người nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Cô và anh cũng nói qua lại nhưng không nhiều vì hai người vẫn còn một sự ngại ngùng không nhỏ.

Kết thúc bữa ăn, cô vẫy taxi trở về nhà, anh cùng bạn đi một xe, hai đứa bạn cô cũng đi chung một xe.

Mở cửa vào nhà, túi sách vứt sang một bên, vừa đi vào phòng ngủ vừa cởi áo như một thói quen. Đột nhiên điện thoại báo tin nhắn, cô mặc đống một chiếc áo lót đi ra phòng khách, lục điện thoại trong túi sách, một dãy số lạ. Cô bấm xem.

"Em về nhà an toàn chứ?".

Cô suy nghĩ một hồi, nhắn lại.

"VẬY ANH NGHĨ CÓ AN TOÀN HAY KHÔNG?".

Rất nhanh có tin nhắn đáp lại.

"Còn trả lời được chắc chắc là an toàn".

Cô bật cười, rất thú vị, người này nói chuyện khiến cô rất vui vẻ.

"Em về nhà rồi, còn anh?".

"Anh cũng thế, an toàn như em".

...

Hai người trải qua tám ngày nói chuyện, hàng ngày mỗi buổi sáng cô đều nhận được tin nhắn của anh. Mỗi khi mở mắt dậy, nhìn điện thoại đều báo có tin nhắn đến. Ngày 1 ngày 2 cô cảm thấy bình thường, ngày thứ ba cô bắt đầu vui vẻ, những ngày sau dần trở thành thói quen.

Ngày 1.

-Hôm nay là một ngày đẹp trời, chúc em có một ngày vui vẻ và hạnh phúc.

Ngày 2

-Anh biết em còn ngủ, hôm nay ngoài trời mưa rất lớn, em đừng ra ngoài nếu không sẽ dính mưa. Nếu có công việc cần phải ra ngoài, có thể gọi cho anh được không? Anh sẽ đưa em đi. Chúc em một ngày tốt lành.

Ngày 3.

Cảm ơn em đã xuất hiện, mỗi ngày thức dậy anh cảm thấy cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn.

Ngày 4.

Ngày 5

Ngày 6

Ngày 7

Ngày 8....

Ngày thứ 9 cô nhận lời yêu anh, cô tỉnh dậy trong giấc ngủ, với tay lấy điện thoại như thường lệ, một tin nhắn gửi đến 40' trước, cô bấm đọc.

"Tkanks u for coming in to my life and sharing with me...i luv u".

Dịch(Cảm ơn đã đến trong cuộc sống của tôi và chia sẻ với tôi)

Cô mỉm cười, chậm rãi nhắn lại.

"Welcome you to my world".

Dịch(Chào mừng anh đến với thế giới của em)

...

Hôm nay là ngày thứ 15, hôm nay cô có hẹn cùng anh đi ăn tối. Cô chọn một chiếc chân váy màu đỏ, bên trên là chiếc áo lục đen lấp ló phần ngực gợi cảm, nhìn cô vừa thời thượng lại không mất đi nét tinh tế.

Cô rời nhà, anh đã đợi ở phía trước, cô chậm rãi bước tới, anh nhìn cô mỉm cười dịu dàng. Cô kiễng chân đặt một nụ hôn nhẹ lên má anh, anh đáp lại cô là một nụ hôn ngọt ngào trên trán.

"Em rất đẹp".

Cô che miệng cười: "Nịnh bợ".

Hai người chọn một quán ăn đồ Hàn, cô thích những món ăn ở đây. Anh cũng chiều theo ý cô, hai người vui vẻ chọn món, trong lúc chờ đợi, cô tựa đầu lên vai anh, một tay khoác lấy tay anh.

Ban đầu, cô cho rằng cô và anh chỉ là vui đùa, nhưng dần dần, cô càng quen thuộc với hình bóng anh. Khi không gặp cô cảm thấy nhớ, nỗi nhớ như cơn hồng thủy mỗi lúc một tràn trề.

Hạnh phúc có lẽ luôn kỳ lạ như thế, tình yêu có muôn vàn điều kỳ diệu. Hai người từ xa lạ trở nên quen thuộc, hai cá thể khác nhau có thể dung hòa một cách hòa hợp.

"Sao hôm đây trở về anh lại nhắn tin cho em?". Cô hỏi anh, hạnh phúc trong mắt như bao giờ tất.

Anh xoa nhẹ mu bàn tay cô, chậm rãi đáp.

"Có lẽ vì thích em từ cái nhìn đầu tiên, hoặc có lẽ vì em nói chuyện thú vị".

Cô bật cười, cắn nhẹ lên bả vai anh.

"Vớ vẩn, nịnh bợ vừa thôi hahaaa".

...

Cô ngồi xem chương trình truyền hình, hôm nay anh có công việc đi xã giao, cô và anh không sống chung, nhưng mỗi lần anh đi chơi hay công việc, cô đều đợi anh trở về rồi mới đi ngủ.

Hôm nay là tròn một tháng cô và anh yêu nhau, nhìn đồng hồ đã là một giờ sáng. Anh vẫn chưa về, cô nhìn chiếc điện thoại im lìm trước mặt, dĩ nhiên cô sẽ không gọi cho anh, cô sẽ không làm phiền anh, vì cô biết ai cũng cần có một khoảng tự do riêng mà không bị quấy nhiễu.

Từ ngày yêu anh, cô chưa từng tra hỏi anh đi đâu, làm gì với anh, điều đắy với cô là cấm kỵ. Và cô cũng hiểu, phụ nữ khi yêu, biết càng ít càng tốt, muốn hiểu nhiều thì nên chuẩn bị tinh thần tổn thương trước. Cô không muốn biết quá nhiều một phần vì không muốn phá vỡ hình ảnh tốt đẹp của anh trong cô.

Tình yêu, biết càng ít càng tốt, hiểu càng ít càng bền.

Bốn giờ sáng, điện thoại báo bốn tin nhắn đã gửi đến, cô giật mình tỉnh giấc, cô ngủ gật trên sofa. Nhìn tên anh trên màn hình điện thoại, đọc tin nhắn anh gửi đến, cô mới yên lòng.

"Anh về rồi

Em ngủ sớm đi

Mai đây gọi cho anh

Yêu em".

Cô không nhắn lại, cô không muốn anh biết cô chờ đợi anh trở về. Bấm tắt tivi, cô trở về phòng ngủ. Lúc này cô mới thật sự yên tâm an giấc

...

Những ngày sau, cô không còn nhận được tin nhắn của anh mỗi sáng, những cuộc gọi cũng dần thưa thớt. Anh và cô vẫn gặp nhau, vẫn hẹn hò và hạnh phúc, nhưng cô cảm thấy, có điều gì đấy đang lặng lẽ thay đổi.

Phụ nữ, có lẽ luôn có một loại trực giác đặc biệt, những điều ho nghi ngờ và suy nghĩ thì luôn trở thành hiện thực.

Cô nhận thấy có nhiều điều đổi thay, con người và cuộc cũng đang lặng lẽ thay đổi. Hạnh phúc đôi khi chỉ tồn tại trong giây lát, trôi qua giây khác mọi thứ đều vỡ nát như thủy tinh.

Cô ngồi ăn một mình trong macdonald, vừa rồi anh hẹn cô ở đây nhưng sau đó lại nói bận, không thể tới. Cô nhìn đồ ăn đã gọi cho anh trước mặt, cuối cùng đành lặng lẽ ăn một mình.

Lúc này bỗng nhiên cô rất muốn khóc, nước mắt không biết vì sao lại rơi xuống, cô nhanh chóng lau nước mắt. Yếu đuối không phải điều cô nên làm, phụ nữ yếu đuối là ngu ngốc.

Cô tin tưởng anh, tin tưởng vào tình yêu của anh, nên không có gì khiến cô phải khóc.

Bây giờ cô chỉ cần có một người ôm chặt cô vào lòng, nhất định cô sẽ trút hết ưu phiền mà bật khóc. Cô rất muốn rất muốn nói cho anh biết, tại sao khi cô yêu anh mỗi lúc một nhiều thì tình yêu của anh lại tỉ lệ nghịch với cô?

Ban đầu cô yêu anh hơi hợt còn anh nồng nhiệt, đến khi cô yêu anh cuồng nhiệt, anh lại trở nên thờ ơ và lạnh nhạt?

Cô rất muốn nói cho anh biết, cô có thể chấp nhận, cho dù ngày mai có là bao nhiêu đau đớn, cô cũng chấp nhận vì không muốn đánh mất anh.

...

Cô rời khỏi nhà hàng, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cho rằng là anh gọi, cô nhanh chóng lấy ra, nhưng không phải, là đứa bạn học cấp hai cùng cô.

"Alo".

"An Tịnh, là mình đây".

"Có chuyện gì vậy".

"Cafe một lúc đi".

Cô nhìn đồng hồ, còn rất sớm, cô nhận lời, vẫy taxi đến quán cafe.

Quán cafe này rất đẹp, phong cách cổ điển mà trang nhã, bạn cô ngồi trên tầng hai. Nhân viên lịch sự đưa cô lên tầng, cô đi đến bậc cuối cùng của cầu thang, ngay khúc cua vào bàn, đôi mắt dừng lại một góc trong cùng, vị trí nhìn xuống vườn hoa bên dưới.

Bóng lưng này, có chút quen thuộc.

Trong lòng rung lên một hồi chuông sợ hãi, nhân viên bên cạnh tuy không hiểu chuyện nhưng vẫn giữ lịch sự đứng bên cạnh. Cô rút điện thoại, bấm một dãy số quen thuộc. Rất nhanh tiếng chuông điện thoại từ trong góc vang lên, trái tim cô như vỡ thành nghìn mảnh ngay giây phút này.

Người đàn ông này, với cô chẳng phải quá đổi quen thuộc hay sao? Cô gái vừa hôn lên má anh, chẳng phải là bạn gái cũ của anh hay sao? Rất cuộc, điều gì đang diễn ra trước mắt cô.

Cô thấy đau, rất đau.

Anh nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình, trái tim như ngừng đập. Bấm tắt đi, như có linh cảm, anh quay đầu nhìn về đằng sau.

Giây phút này, thời gian như ngừng đọng.

Cô nhìn người đàn ông mình yêu thương, người đàn ông mình tin tưởng. Mím cười, rồi lặng lẽ rơi lệ. Nước mắt lăn dài xuống gò má. Không một tiếng động, không một lời nói, chỉ lẳng lẳng nhìn nhau như thế. Nụ cười trên môi vẫn nguyên vẹn, nhưng đôi mắt thắm đẫm bi thương, nước mắt lăn xuống như cơn mưa rào.

Nhân viên nhìn thấy sự việc, ít nhiều cũng hiểu thấp thoáng, nhìn cô gái bên cạnh, thương cô gái nhìn manh mẽ là thế, cuối cùng lại rơi lệ vì một người đàn ông tồi.

Cô không lùi, không tiến, anh chậm rãi đứng dậy. Cô gái bên cạnh không hiểu chuyện gì cũng đứng dậy theo anh, cô lắc đầu, mím cười.

Anh chậm rãi đi đến trước mắt cô. Không biết nên nói gì lúc này.

"Anh đã nói gì với em, anh hứa, anh sẽ không phản bội, nếu như anh phản bội anh sẽ tự động rời đi. Anh thua rồi, anh thất hứa".

Cô lắc đầu, cười khổ, quay lưng rời đi.

Anh không đuổi theo cô, cô vô thức đi trên đường. Trở về nhà, cánh cửa đóng lại, cô mất đi toàn bộ linh hồn. Ngã gục xuống mặt đất.

Mọi kiên cường trong cô như rệu rã.

Tình yêu cũng tựa như nước mắt, chưa thử thì tò mò đến khi thử rồi mới biết nó mặn đắng mà vẫn không thể ngừng được.

Có lẽ cô nên hiểu từ trước, muốn đàn ông yêu mình thì mình không nên để họ biết mình yêu họ. Hoặc muốn đàn ông yêu mình thì mình không nên yêu họ.

Bởi khi họ biết mình yêu họ, họ sẽ coi thường và xem nhẹ tình yêu của mình.

Quan tâm quá đôi khi hóa dư thừa.

Cô nên hiểu trong tình yêu, ai nghiêm túc người đó thua, cô nghiêm túc, của thua!

Cô bật khóc, nước mắt không thể ngừng mà rơi xuống. Cô yêu anh, nhưng cuối cùng cô vẫn thua anh. Thua số phận rằng cô với anh chỉ đi được với nhau một thời chứ không phải một đời.

Hạnh phúc tại sao luôn mỏng manh đến thế, cô càng yêu nhiều đối phương lại càng rời rạc. Cô càng muốn giữ, anh lại càng muốn buông.

Cuộc sống này có biết bao nhiêu cuộc gặp gỡ rồi chia ly, cũng có nhiều nước mắt xen lẫn nụ cười.

Nhưng tất cả đều không quan trọng bằng việc chúng ta đối mặt với sự việc bằng nước mắt hay nụ cười.

Đáng tiếc, duyên mỏng, tình chẳng sâu. Cô rời đi, anh không níu giữ. Cả hai người chỉ lướt qua nhau vô tình như thế. Cứ cho rằng sâu đậm, ngỡ ra chẳng đậm sâu.

...

Tác giả: Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Là Người Em Đã Học Bằng Cuốn Sách Hạnh Phúc Cũng Là Bi Thương Nhất.

Truyện Ngắn: "Anh là người em đã đọc bằng cuốn sách hạnh phúc nhất cũng là bi thương nhất".

...

Cô ngồi vắt chéo chân, trên tay là điều thuốc đã hút hết phân nửa, làn khói trắng mờ ảo lượn lờ như khiêu khích trên không. Nâng ly cafe nhấp một ngụm nhỏ, vị trắng tràn xuống yết hầu khe khẽ tâm tình thêm thoải mái.

Cô nhìn đồng hồ trên tay, quá mười lăm phút, đôi mắt nâu trầm lóe lên tia khó chịu. Đúng lúc này thì cửa quán được mở ra, tiếng chuông gió đinh đang vang lên, cô ngược mắt lên nhìn, khuôn mặt không chút thay đổi cho đến khi đối phương ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô lên tiếng phủ đầu trước: "Nói đi, đừng làm mất thời gian của tôi".

Cô gái ngồi đối diện nhếch môi, khuôn mặt như muốn hất cao cao chạm tới trần nhà, lớp trang điểm dày cộp như không thể nhìn ra khuôn mặt thật của cô ta vốn là hình dạng gì.

"Tôi cũng không muốn ngồi với cô quá lâu, tôi muốn cô lập tức rời khỏi anh ấy".

Từ khe miệng bật ra tiếng cười khe khẽ, cô vuốt mái tóc dài của mình, từ trong xương tủy tỏa ra thứ gọi là khí chất hơn người mà không phải ai

cũng có.

"Xã hội này giờ loạn rồi, từ khi nào kỹ nữ lâu xanh còn dám đòi gặp chính thể chất vấn?".

Cô ta không tức giận, đôi tay đặt lên bàn lộ ra chiếc nhẫn trong bộ sưu tập thời trang mới nhất, vòng tay hàng hiệu tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt.

"Tôi không thích dài dòng, tôi nhắc lại, anh ấy đã không còn tình cảm với cô, cô đừng tự mình đa tình nữa".

Cô rít một hơi thuốc dài, dập tắt điếu thuốc, cô hơi dướn người về phía trước, chậm rãi nói từng chữ.

"Hôm nay tôi đồng ý gặp cô, không phải vì tôi sợ, mà vì tôi hiếu kỳ. Rốt cuộc là xinh đẹp và tài giỏi cỡ nào mới có thể khiến anh ấy thay lòng, nhưng mà gặp rồi, đáng tiếc quá...làm tôi thất vọng rồi".

Cô nhún vai, nói tiếp: "Cô cho rằng tôi tự mình đa tình? sai rồi, đa tình với một chiếc xe taxi là ngu ngốc. Tôi chỉ là một hành khách, đến điểm của mình rồi, tôi xuống xe, cô cứ tự nhiên mà bước lên. Nhân tiện nhắc cô, trước khi lên xe nhớ lau giày, nếu không sẽ bị trượt chân đấy".

Cô cầm túi sách đứng dậy, chỉnh lại chiếc váy đen tuyền trên người, cơ thể chuẩn đường cong chữ S lộ ra mồn một sau lớp váy ôm sát. Đôi chân vừa định bước đi, cô khựng lại như nhớ ra điều gì.

"Dùng hàng hiệu nó cũng không nâng được tầm giá trị mình lên khi mà nhân cách con không cao hơn quá nửa đốt ngón tay. Hàng hiệu không làm con người sang lên, mà giá trị con người sẽ làm cho hàng hiệu trở nên có giá trị hơn. Nhưng đáng tiếc quá, tạm biệt".

"Cô, cô.. mẹ nó chứ, đứng lại cho tôi".

Để lại sau lưng là tiếng gào hét của cô ta, cô không một lần nhìn lại, giống như chỉ cần quay đầu sẽ bị nhiễm sự bẩn thỉu ấy.

Bàn ở phía sau, hai người đàn ông nhìn nhau, người đàn ông mặc sơ mi trắng bật cười khanh khách.

"Cô gái này nói chuyện quá ác rồi".

Người đàn ông mặc sơ mi đen ngồi đối diện không đáp, đuôi mắt thấp thoáng nụ cười khó nhận ra.

Cô đi bộ trên đường, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cô hít một hơi sâu, ngăn cản nước mắt rơi xuống. Cô không được khóc, vì một người đàn ông như thế là rơi lệ là ngu xuẩn.

Đặt tay lên trái tim mình, cảm thấy nó vẫn còn ổn, cô mím môi, cũng may tình chưa sâu, vẫn kịp rút chân ra, cô cũng không đến mức gục ngã.

Mở điện thoại, bấm một dãy số quen thuộc.

"Tối nay có gì chơi không?".

"Có, mà đi không?".

"Đi, náo nhiệt là được".

"Ok".

Cất điện thoại vào túi, cô vuốt lại mái tóc của mình, tình yêu, có cũng được mà mất cũng được. Quan trọng là cô vẫn phải là chính mình, không được phép quy lụy.

...

Cô khóa cửa nhà, bên ngoài chiếc xe hơi màu đỏ đã đợi sẵn. Hôm nay cô mặc một chiếc áo đen ôm sát, chiếc quần da quần chặt lấy đôi chân dài thẳng tắp, bên ngoài cô khoác một chiếc áo da khô khắn. Mái tóc dài buộc lên cao lộ ra chiếc cổ trắng ngần.

Cô gần đến nơi cửa xe bật mở, ngồi vào xe, bên trong là ba đứa bạn thân của cô.

"Đến đâu đây?". Cô hỏi.

"Đi xem đua moto chợ đen".

Cô không hiểu hỏi lại: "Chợ đen là cái gì?".

Bạn thân cô liếc cô bằng ánh mắt khinh bỉ.

"Là một loại hoạt động phi pháp, chỉ hoạt động về ban đêm".

"Nguy hiểm không thể, tao nghe hơi run đấy". Cô chưa từng đến mấy chỗ đấy bao giờ, trong lòng cũng có chút hồi hộp.

"Mày cũng biết sợ à, sau lưng mày có cả cây cổ thụ chống đỡ rồi sợ cái gì, có bị bắt cũng chưa đến lượt mày".

Qua một hồi bàn luận, xe đã đi tới một khu vực bỏ hoang rộng hàng trăm nghìn hecta. Đường vào bị chặn bởi một đám người mặt mũi đáng sợ.

Hai người đàn ông đưa tay chặn xe di chuyển, bạn cô cho xe dừng lại, Hạ cửa kính xe xuống, ngó đầu ra khỏi xe.

"Chặn gì mà chặn, mấy bà chị đây mà cũng không nhớ mặt à". Bạn cô cau có nói.

Cô mím môi cười, nó là đứa nóng tính, nói chuyện lúc nào cũng thế nhưng lại là đứa tốt tính.

Đám người bên ngoài thấy khách quen thái độ lập tức hòa hoãn.

"Bà cô ơi, mỗi hôm đổi một xe thì ai mà nhớ nổi"

Nói xong lập tức nhường đường để xe tiếp tục di chuyển vào sâu bên trong.

Một lúc sau, cô và mấy đứa bạn đã yên vị ở khu vực VIP. Hãng ghế này có thể nhìn bao quát được toàn bộ khu vực xung quanh

.

Cô nhìn một đám con gái đang vây quanh khu vực bên dưới lộn xộn, cô hất cằm hỏi đứa bạn bên cạnh.

"Cái gì kia, sao lộn xộn thế".

Nhìn theo tầm mắt cô, bạn cô khẽ à một tiếng: "Chúng nó đang bỏ tiền ra để mua vị trí ngồi đằng sau moto của mấy tay đua, giống như cuộc đấu giá, ai bỏ tiền cao nhất thì giành được vị trí đấy. Dành cho mấy đứa thừa tiền thích cảm giác mạnh".

Cô bỗng cảm thấy lồng ngực đập mạnh.

"Xác suất nguy hiểm cao không?".

"50/50, không xác định được". Bạn cô trả lời theo phản ứng, nói xong mới hỏi giật lại: "Mày hỏi thế làm gì?".

Trong lòng cô như có ai đang hét lên, nói cô đứng lên đi, đứng lên. Cô hít một hơi sâu, trong lòng ngập tràn tò mò và hiếu kỳ.

Cô vẫy tay gọi quản lý chợ đen ra trước mặt.

"Tôi sẽ đưa ra số tiền cao nhất, còn hiện giờ tôi có thể còn vị trí tôi muốn ngồi không?".

Quản lý như bắt được vàng lập tức tươi cười như hoa: "Được, mời đi theo tôi".

Cô đi xuống bên dưới trong ánh mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người, mỗi bước đi của cô đều toát lên thứ ánh sáng chói mắt.

Mười chiếc moto, mười người đàn ông ngồi trên xe, tất cả đều đội chiếc mũ bảo hiểm to oạch, cô không thể nhìn được diện mạo của mỗi người, quản lý nói cô có thể chọn bất cứ ai.

Cô đi rất chậm, đi ngang qua nhiều người, bỗng nhiên đôi chân khựng lại ở vị trí thứ 2. Chiếc moto màu đen, người này đội một chiếc mũ đồng màu. Cô nhìn thấy rõ đôi đồng tử sắc lạnh của anh ta đang nhìn cô không chút cảm giác, trái tim như bị thứ gì đó đâm vào rất mạnh, rất đau.

Hai người cứ nhìn nhau như thế một hồi, cho đến khi cô bước lại gần anh ta, lấy chiếc mũ bảo hiểm trên đặt trên đầu xe rồi ngồi lên vị trí đằng sau. Cô rất tự nhiên đội chiếc mũ bảo hiểm vào đầu, không một câu nói, không một lời chào, hai người cứ lẳng lặng như thế.

Nhưng không ai biết, từ khi cô cầm chiếc mũ bảo hiểm, cánh tay cầm lái đã thêm thiết chặt.

Vài phút sau cuộc đua bắt đầu, tiếng súng ròn rã vang lên, tiếng rít của bô và tiếng gầm rú của xe hòa lẫn cùng nhau tạo nên một bản nhạc sống động đến đáng sợ.

Xe giật nhẹ một cái khiến cô lắc lư, hít một hơi sâu cô vòng tay ôm chặt người phía trước. Hơi ấm từ người anh ta khiến cô cảm thấy yên lòng và bớt căng thẳng.

Đường cua quanh co khiến cô chóng mặt, áp sát mặt vào lưng người đằng trước, nhắm chặt hai mắt lại, tốc độ mỗi lúc một nhanh. Cô không cảm thấy sợ hãi, trong lòng lại có cảm giác an tâm đến lạ thường, bất giác vòng tay ôm siết chặt.

"Đừng sợ". Đột nhiên giọng nói đàn ông từ phía trước vọng lại.

"Anh nói gì, tôi không nghe rõ". Cô không nghe được rõ, gào lên hỏi lại.

Rất nhanh một giọng nam trầm khàn vang lên, giống như đang càu gắt.

"Đồ ngốc, đừng sợ".

Cuộc đua dừng lại, cô không còn biết ai giành được vị trí đầu bảng, loạng choạng chèo xuống khỏi xe, đang định rời đi thì đột nhiên cánh tay bị kéo lại, người đàn ông vừa rời bế thốc cô lên trong sự hoảng sợ cô bị đặt lại vị trí vừa rời.

"Này, anh làm cái gì thế, này, dừng lại... bỏ tôi xuống".

Để mặc cô gào thét, moto lao ra khỏi chợ đen.

Cô vùng vẫy một hồi cũng thấy mệt, để mặc anh ta lái xe đi, rất lâu sau xe dừng lại ở bên lề đường ở trung tâm đông người. Cô xuống xe, chưa kịp cất tiếng chửi thề thì anh ta đã cười mũ xuống.

Cô không biết phải hình dung cảm giác của mình lúc này thế nào, người đàn ông này, thực đẹp. Anh ta có một đôi mắt sắc lạnh, khuôn mặt anh tuấn lai lạnh lùng, lồng ngực bất giác đập mạnh.

Đúng lúc này anh ta lên tiếng phá vỡ suy nghĩ của cô.

"Nơi đây không phải nơi cô nên đến, sau này đừng để tôi gặp lại cô ở chợ đen một lần nữa".

Nói xong anh ta phóng xe đi trong màn đêm như một con báo đen đầy nguy hiểm.

...

Ba ngày sau.

Mấy ngày này trong lòng cô như bị một tảng đá đè nặng rất khó chịu, khuôn mặt của người kia cứ vô thức xuất hiện trong đầu cô. Từng câu anh ta nói cô không thể quên được.

"Đồ ngốc, đừng sợ".

"Nơi đây không phải nơi cô nên đến, sau này đừng để tôi gặp lại cô ở chợ đen một lần nữa".

Chỉ hai câu nói của anh ta mà khiến cô mất ăn mất ngủ, ngay cả công việc cô cũng không hoàn thành tốt, cô không phủ nhận, cô đang nhớ người đàn ông cô gặp một lần duy nhất ấy.

Nhìn đồng hồ trên tường đã là 12h đêm, chỉ còn một tiếng nữa là trận đua xe của đêm nay sẽ bắt đầu, cô cắn môi, đắn đo rất nhiều mới quyết tâm thay đồ.

Cô lấy xe trong gara, đạp ga phóng đến nơi trái tim đang bay tới, lần này cô đi vào rất thuận lợi mà không bị ngăn cản, cô xuống xe đi bộ vào trong. Rất nhanh cô tìm được người cô muốn tìm, anh đứng cùng một cô gái xinh đẹp, cô gái ấy rất thân mật khoác tay anh, cô cảm thấy trong tim có điều gì đó đang vỡ nát, từng mảnh đâm sâu vào tim cô.

Cô chưa từng nghĩ bản thân sẽ có thể muốn khóc vì một người gặp duy nhất một lần.

Như cảm nhận được điều gì, anh nhìn về phía cô, khi thấy cô, đôi mày khẽ nhíu lại.

Cô chậm rãi bước về phía anh, không chút sợ hãi, cô lấy tờ giấy trong túi sách viết một dãy chữ lên, nhét vào túi áo anh rồi rời đi.

...

Hai ngày sau.

Cô ngồi bên cạnh vòi phun nước ở giữa trung tâm, hai tiếng trôi qua anh vẫn chưa tới, đôi môi đánh lớp son hồng cũng không che được sự nhợt nhạt của cô. Cô đang ốm, lúc này trời mưa đông lạnh giá, cơ thể cô như muốn co thắt lại.

Cô nhìn đồng hồ tròn mười hai giờ đêm

Đúng lúc này trời đổ cơn mưa to, mọi người chạy đi trú mưa, nơi này chỉ còn lại mình cô, vòi phun nước đã ngừng, mưa càng lúc càng nặng hạt, cơ thể cô run bần bật. Hai cánh tay siết chặt vì lạnh giá.

Ngay giây phút cô tưởng chừng như không chịu nổi nữa thì tiếng gầm rú quen thuộc vang lên, cô đứng bật dậy nhìn về phía bên kia đường, trong màn mưa đêm, anh như một vị thần xuất hiện. Xe dừng lại, anh cởi mũ bước xuống, từng bước chậm rãi tiến lại gần cô, đôi mắt hần đỏ vì thiếu ngủ.

Đôi tay rộng lớn kéo mạnh cô vào lòng, cô giật mình rồi lập tức vòng tay ôm chặt anh. Đột nhiên cô òa khóc nức nở.

Cô sợ, sợ anh sẽ không đến.

Cô sợ, sợ cô chỉ đơn phương có cảm giác thích anh.

Sợ rất nhiều điều nhưng cuối cùng anh đã đến, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

"Nín đi, đừng khóc, tôi ở đây rồi".

Dưới màn mưa đêm, hai trái tim xa lạ quấn chặt lấy nhau, hận không thể một bước đi đến thiên trường địa cửu, mãi không phân ly.

...

Hai tuần sau.

Anh kể cho cô nghe về cuộc đời, về gia đình của mình. Anh sinh ra trong nơi tồi tàn nhất của thành phố, gia đình anh vì nghèo đói, bệnh tật mà rời đi, anh chỉ còn một mình. Anh dựa vào đua xe để kiếm tiền, không phải vì đam mê, chiếc moto này là mẹ anh đã dùng tiền cả đời tích cóp để tặng cho anh trong dịp sinh nhật cuối cùng mẹ có thể dành cho anh.

"Tôi xin lỗi, chúng ta không hợp với nhau, em nên thuộc về một cuộc sống khác, không phải cuộc sống này".

Cô lao đến ôm chặt anh, không bao giờ muốn buông tay.

"Anh không yêu em?". Cô hỏi, như đang hỏi chính mình

Anh lắc đầu, rít mạnh điếu thuốc.

"Không phải tôi không yêu em, mà là tôi không thể yêu em. Em muốn biết vì sao ư? Ở bên tôi em không thể có được một cuộc sống hoa lệ như em vốn thuộc về, ngay cả cuộc đời của người phụ nữ mình yêu tôi cũng không thể bảo đảm là tốt nhất vậy tôi lấy tư cách gì để yêu?".

Cô lắc đầu, khóe môi mím cười hạnh phúc, vì cô biết anh cũng yêu cô nhiều như cô yêu anh. Đối với cô chỉ bấy nhiêu là đủ.

"Ngày anh dầm mưa đến điểm hẹn, em đã biết, anh là người đàn ông em cần. Đừng nói rằng chúng ta không chung đường, có anh nắm tay, dù là bão giông cũng không khiến em lùi bước".

Cô kiên định nói, anh bất lực không thể lay chuyển cô, để mặc cô xà vào lòng mình. Anh yêu cô, rất yêu.

...

Một năm sau.

Cô xách túi đồ ăn trở về nhà, lục điện thoại trong túi rồi bấm gọi.

Rất nhanh đầu giây bên kia vang lên một giọng nam quen thuộc.

"Anh đây".

"Tối nay mấy giờ anh phải đến chợ đen?".

"Tám giờ tối nay, anh đi sớm về sớm".

"Cô nhìn túi đồ ăn tên tay, bữu môi hờn trách.

"Có thể ở nhà ăn cơm xong rồi đi không".

Nghe giọng điệu của cô anh bỗng bật cười, anh luôn chịu thua mỗi khi cô nhõng nhẽo.

"Được được, chiều theo ý em".

...

Cô và anh chuyển đến sống chung một nhà, anh vẫn trở về với cuộc sống thường ngày, ban đêm anh đưa xe kiếm tiền, còn ban ngày cô đi làm ở một công ty tài chính. Gia đình cô là gia đình giàu có, nhưng cô biết anh là người có tự trọng cao nên cô chưa từng lấy tiền của gia đình. Cô không

muốn anh buồn, còn anh, chưa từng để cô cảm thấy tự ti với bất cứ ai. Anh luôn dành cho cô những điều tốt nhất mặc dù cô chưa từng đòi hỏi.

Những món quà dù lớn dù nhỏ cũng đủ để chứng minh sự quan tâm của anh dành cho cô.

Một năm trôi qua, tình yêu cả cô và anh mỗi ngày một lớn, cô yêu anh mỗi lúc một nhiều, hận không thể chỉ một đêm cùng nhau đi đến cùn trời cuối đất.

...

Chuông cửa vang lên, cô từ trong bếp chạy nhanh ra mở cửa, cho rằng anh đã về nhưng đến khi cánh cửa mở ra thì nụ cười tắt ngấm.

"Sao anh lại đến đây?". Cô nhú mào, không vui vẻ hỏi.

"Anh chỉ muốn nói chuyện với em một vài câu".

Cô miễn cưỡng mời anh ta vào nhà, hai người ngồi đối diện. Cô không nói đợi anh ta lên tiếng trước,

"Chia tay với nó đi, anh có thể không để ý đến việc em và nó đã sống chung mà cưới em".

Cô như đang nghe thấy chuyện cười.

"Anh mới chơi đồ xong à, nói chuyện viễn tưởng thế".

Không nghĩ cô lại thẳng thắn đến thế, anh tức giận nói.

"Nó chỉ là một thằng gia cảnh bần hàn, lẩn lộn trong chợ đen để kiếm những đồng tiền dơ bẩn, còn em biết mình là ai không? Một tiểu thư đài các lại đi yêu một kẻ có gia đình xuất thân thấp kém, ngay cả một cuộc

sống tốt nhất nó cũng không thể cho em vậy tôi không biết vì sao em lại ở bên cạnh nó lâu đến thế".

Cô không nhanh không chậm trả lời: "Tình yêu, anh vĩnh viễn không hiểu thế nào là yêu. Tình yêu chính là người đàn ông tôi yêu cho dù bên ngoài anh ấy xấu xa bao nhiêu, chỉ cần khi trở về nhà, anh ấy vẫn luôn là người đàn ông dịu dàng và ấm áp nhất. Cho dù bên ngoài tất cả mọi người quay lưng chống lại anh ấy, tôi cũng sẽ là người quay lưng vì anh ấy chống lại tất cả".

Anh ta tức giận đứng bật dậy, chỉ tay về phía cô.

"Em, đúng là ngu xuẩn, sau này đừng hối hận, lúc đấy đừng tìm đến tôn mà xin tha thứ".

Cô không đáp, chỉ cười nhạt.

Anh ta đi rồi, cô ngồi trên sofa, tâm trạng không vì anh ta mà thay đổi. Cô yêu anh, đấy là điều không ai có thể phủ nhận và dịch chuyển.

Cô nhìn mâm cơm trước mặt, bấm điện thoại gọi cho anh mà không thấy nghe máy, buồn bã chống cằm ngồi xuống, lần đầu tiên anh thất hẹn với cô.

Ba mươi phút sau điện thoại đổ chuông, cô nhanh chóng bấm nghe, là giọng nói của anh.

"Hôm nay anh có chút việc không thể về, em ăn cơm rồi đi nghỉ sớm, sáng mai anh sẽ về. Yêu em".

Cô thất vọng nhưng vẫn cố gắng đáp lại: "Vâng, em biết rồi, em yêu anh".

...

Không biết vì sao đêm nay cô trằn trọc mãi mà vẫn không thể ngủ, nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, trong lòng lo lắng không yên, bấm điện thoại gọi cho anh mà điện thoại báo thuê bao. Trước đây mỗi lần vào trận đua anh đều tắt điện thoại.

Cô trấn an rằng mọi việc đều ổn, cố gắng chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng chiếu vào cửa sổ, cô bừng tỉnh trong giấc mộng, mồ hôi ướt sũng. Cô nhìn vị trí bên cạnh vẫn trống trơn, sự sợ hãi không tên nổi lên trong lòng. Cô xuống giường, lục tìm điện thoại, điện thoại của anh vẫn bảo thuê bao.

Cô như điên cuồng tìm số điện thoại bạn bè anh để gọi, hai người ba người đến người thứ tư mới nghe máy.

"Alo, cho em hỏi có anh... ở đây không ạ".

"Ai đây?".

"Em đây, em là Vy người yêu của anh ... đây".

"Ơ Vy, sao lại hỏi anh thế, cái ... nó nằm viện từ đêm hôm qua rồi mà, anh nhận được điện thoại mà anh đang ở tỉnh bây giờ mới đang trên đường về, em không biết gì à".

"Cái gì...".

Điện thoại rơi xuống đất, từ bụng truyền lên sự khó chịu, cô chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc.

Lảo đảo ra khỏi nhà, gọi lại cho bạn anh hỏi địa chỉ. Bệnh viện lúc này rất đông, cô như người điên lao vào từng phòng, lục tìm tất cả. Cuối cùng cô bị y tá lôi lai, quát vào mặt mình.

"Cô bị điên à, cô đang làm cái gì thế"..

Cô run rẩy không nói nên lời, nước mắt như mưa rơi xuống.

"Anh ấy, anh ấy đâu, anh ấy đâu...".

Cuối cùng, cô cũng tìm được anh, bác sĩ nói cô ký vào rất nhiều giấy tờ. Giao cho cô áo khoác anh mặc trên người. Cô tìm thấy trong túi áo anh là chiếc điện thoại bị vỡ nát do va đập mạnh, cô tìm được hai tờ giấy, chậm rãi mở tờ thứ nhất.

Là tờ giấy ủy quyền toàn bộ tài sản của anh cho cô, cô không quan tâm, mở lập tức tờ giấy thứ hai. Nét chữ cương nghị của anh như khắc sâu vào trái tim cô, đau đến ngẹt thở.

"Tôi đang nhớ lại lần đầu tiên gặp em, có lẽ cả đời này tôi không thể quên được hình ảnh ấy. Hôm ấy là lần đầu tiên nhìn thấy em, em mạnh mẽ, kiên cường trên người em tỏa ra thứ ánh sáng khiến tôi không thể rời mắt.

Tôi không nghĩ rằng có thể gặp lại em, càng nghĩ càng không dám tưởng tượng em lại là người bỏ tiền để ngồi sau xe của tôi. Khi em ôm tôi, tôi có cảm giác bản thân mình không thể phạm phải sai lầm, tôi đã cố gắng đi thật cẩn thận mà không màng đến thắng thua được mất.

Ngày mà tôi đến điểm hẹn, nhìn em chờ tôi dưới cơn mưa, tôi đã rất mẫn cảm cho em một trận, nhưng tôi chưa kịp làm thế mà em đã bật khóc, tôi vừa giận vừa buồn cười.

Nhưng tôi không thể phủ nhận, tôi đã thích em.

Tôi không dám nói ra tình yêu của mình, vì tôi cho rằng tôi không xứng với em. Tôi đã bỏ cuộc, cuối cùng em lại nắm lấy bàn tay tôi, cho tôi thêm động lực để yêu em.

Cảm ơn em, cảm ơn vì đã xuất hiện trong cuộc đời màu đen của tôi.

Cảm ơn em, cảm ơn vì đã yêu tôi, vì đã khiến tôi biết tình yêu đẹp đến nhường nào.

Xin lỗi, xin lỗi vì đã không thể cho em được cuộc sống tốt nhất.

Xin lỗi em vì đã để em bị người đời cười chê.

Tôi biết em đang khóc, đừng khóc, đây là tất cả những gì anh có thể mang đến cho em. Em là một cô gái tốt, em xứng đáng nhận được những điều tốt nhất

Số tiền này đủ để cho em có một cuộc sống tốt, đây là tất cả những gì tôi có thể dành cho em ngoài tình yêu của tôi. Thời gian qua đã khiến em có một cuộc sống khổ cực, là tôi không tốt.

Nếu như tôi không còn ở bên em, chỉ mong em có thể sống một cuộc đời an nhiên.

Chỉ mong em nhớ, từng có một người đàn ông yêu em nhiều đến thế.

Đừng khóc, tôi luôn ở bên cạnh em.

Người phụ nữ tôi yêu".

...

Cuối cùng, cô đã biết, anh bị bệnh, nhưng không chữa trị, tất cả số tiền anh có anh đều cố gắng mang đến cho cô cuộc sống tốt nhất. Cuộc đua đêm qua, có lẽ anh biết cơ thể của mình không ổn nhưng vẫn cố gắng đến khi giành được giải nhất, số tiền lớn thuộc về anh.

Anh đã ngã xuống ngay sau giây phút cầm số tiền trong tay.

...

Ba năm sau.

Cổng trường mẫu giáo như một tổ ong bay ra, cô đứng bên cạnh xe, nhìn xung quanh. Rất nhanh một cô bé chạy vào lòng cô, nước mắt nước mũi dính lem nhem.

Cô giật mình cúi xuống: "Con sao thế, sao lại khóc?".

"Huhu, mẹ ơi, các bạn nói con không có bố, có bạn nói bố con là kẻ côn đồ, là người xấu".

Cô dịu dàng xoa đầu con gái, dịu dàng nói.

"Đừng nghe các bạn nói, con chỉ cần nhớ rằng, ba con không phải người xấu, ba con là người đàn ông tốt nhất trên đời này".

Con gái tuy không hiểu gì nhưng vẫn ấm ức gật đầu ngoan ngoãn.

Cô mở cửa cho con lên xe, cô nhìn lên bầu trời, một giọt lệ nóng hổi rơi xuống.

Em biết, anh là người đàn ông tốt nhất.

...

Cả em và ông trời đều muốn có được anh, ông trời mang anh đi, nhưng cuối cùng ông trời vẫn thua em, bởi vì cho dù có mang anh đi, tình yêu của em và anh vẫn luôn tồn tại.

Tình yêu đích thực trên đời này vẫn luôn tồn tại, cho dù một trong hai người có rời đi nhưng tình yêu vẫn luôn trường tồn và bất diệt.

...

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Yêu Cô Ấy Nhiều Đến Mức Rời Xa Em Xem?

Truyện ngắn: "Anh yêu cô ấy nhiều đến mức rời xa em sao?".

...

Cô ném túi sách sang một bên, tùy tiện ngồi xuống ghế, nhìn lò nướng bốc khói nghi ngút trước mặt. Hơi nhú mi tâm.

"Hôm nay đưa nào chọn quán thế, ngay cả bộ hút khói cũng tệ thế này". Cô nhìn cái ống hút khói ì ạch trước mặt, rồi lại liếc nhìn hai đứa bạn hai bên.

An An ngồi khoanh chân nhàn nhã, tư thế lười biếng mà lại trăm phần yêu kiều.

Cô lắc đầu bĩu môi: "Mày hỏi nó kìa, tao chịu thôi". Đây không phải chủ ý của cô.

Cô nhìn đứa bạn đang buồn rầu bên cạnh, ngay cả make up cũng không mà ra đường, có điều kỳ lạ, cô hỏi.

"Mày làm sao thế, có chuyện gì rồi?". Thường ngày nó là đứa chăm chút cho bản thân nhiều nhất, hôm nay ra đường ngay cả một lớp phấn mỏng cũng không, chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Vi Lâm gắp một miếng thịt đã chín vào miệng, nhai như muốn ăn thịt người.

"Tao phát hiện anh ấy cặp kè với một con bé kém tao đến bốn tuổi".

Cô không quá ngạc nhiên, thực ra với cô, chuyện đàn ông phản bội chỉ là sớm hay muộn.

Cô lấy bao thuốc từ trong túi ra, thuần thục châm một điếu, làn khói mị hoặc toả ra từ đôi môi đỏ rực.

"Bây giờ mày tính thế nào?".

Vi lâm ảo não chống cằm

"Tao không chấp nhận được việc dùng chung".

Cô nhún vai, thản nhiên nói.

"Thế thì có gì mà phải buồn, kết thúc thì vẫn là chia tay, buồn cũng có hạnh phúc hơn được đâu?".

Đột nhiên Vi Lâm đập mạnh xuống bàn, gầm lên tức giận.

"Tao bực ở chỗ chúng nó đã ngoại tình còn dám thản nhiên tỏ ra hạnh phúc ở trên mạng xã hội. Mẹ nó chứ". Khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà méo mó.

Cô che miệng cười nhàn nhạt, hút thêm vài hơi thuốc, nhả ra từng chữ.

"Ban đầu điều gì cũng đẹp, càng sâu thì càng khác. Mà càng lâu thì càng biến dạng".

Hai đứa bạn cô còn chưa hiểu gì thì bàn đối diện vang lên tiếng ho sặc sụa của người đàn ông. Ba người đồng loạt nhìn về hướng đó, chỉ thấy tấm lưng rộng lớn bao phủ là chiếc sơ mi đen tuyền. Anh ta đang húng hắng ho.

An An hỏi lại: "Câu mày vừa nói có ý gì".

Cô liếc nó bằng vẻ khinh bỉ: "Hiểu sáng thì sáng, hiểu tối thì tối".

Đột nhiên Vi Lâm ôm bụng cười sặc sụa. Chỉ tay về phía cô.

"Mày quá thâm độc rồi, câu đấy mà cũng có thể nói ra". Con bé kia mà nghe được câu này chắc chắn là tức đến điên mất.

Ba người đánh chén một trận no say, quên hết mọi ưu phiền mà dắt nhau ra khỏi quán. Trong lúc đợi người đánh xe đến, điểm tới tiếp theo của bọn cô là một quán karaoke.

Đột nhiên vai cô bị vỗ nhẹ lên, lồng ngực như rung lên một nhịp, cô quay đầu. Là một người đàn ông mặc sơ mi đen, anh ta là một người đàn ông rất tuấn tú, khuôn mặt nam tính góc cạnh. Anh ta mặc một bộ đồ màu đen, sơ mi đen cắm thùng, chiếc đồng hồ rolex trên tay toả ra thứ ánh sáng chói mắt.

Cô không lên tiếng, đợi anh ta nói trước.

Anh ta đưa tay lên miệng ho khẽ hai tiếng.

"Xin chào, tôi chỉ muốn nói với cô, điều vừa rồi cô mới nói, không phải ai cũng như vậy". Nói xong anh ta định quay đi rồi lại quay trở lại nói thêm.

"Ý của tôi là nghĩa sáng, không phải tối".

Đến khi bóng lưng anh ta khuất xa, cô vẫn không quên được tiếng cười nhè nhẹ phát ra vừa rồi.

...

Cô cùng hai đứa bạn cạ ly, đây đã là chai rượu thứ 3, nhìn hai đứa bên cạnh đã say bí tỉ. Cô lắc lắc cái đầu quay cuồng của mình, cơn hồng thủy dưới bụng cuộn trào dữ dội, cô loạng choạng chạy ra khỏi phòng. Đi qua

dãy hành lang dài thườn thượt, wc nằm ở cuối hành lang, trong cơn say cô vẫn không ngừng chửi rửa người thiết kế ra cái wc ngu ngốc này.

Trước mắt quay cuồng, cô đâm xầm vào một người, một tay che miệng cô không thể nói xin lỗi liền đi tiếp thì cánh tay bị kéo lại, cô nhìn lên, người đàn ông này, um, có chút quen thuộc.

"Lại gặp rồi, hoàn cảnh này có chút không được sáng cho lắm nhỉ".

Anh ta xoáy cô, cô rất muốn chửi thề nhưng không thể chỉ có thể chửi bằng ánh mắt thôi.

Anh ta nhìn cô như một con hề, tay vẫn kéo cô không để cô đi.

Lúc này cơn hồng thủy tiếp tục cuộn trào, không thể nén nhịn...

Ba phút sau, người đàn ông nhìn bãi chiến trường kinh tởm trên người mình thì chưa thể định hình ra sự việc được diễn ra thế nào thì cô gái trước mặt đã lấy tay lau miệng, rồi cười anh.

"Lần sau bớt nhiều chuyện đi". Nói xong cô thẳng thừng bỏ đi, không nhìn lại.

...

Sáng hôm sau..

Cô tỉnh dậy vì một tin nhắn.

"Xin chào".

"Ai đấy?".

"Là tôi".

"Là ai?".

"Hôm qua chúng ta mới gặp".

Cô nhú mào, không nhớ ra ai.

"Không nhớ".

"Cô gái chết tiết, đêm qua cô đã nôn vào người tôi".

Cô giật mình, lập tức tỉnh lại trong cơn mơ màng, dụi dụi mắt đọc lại từng dòng tin nhắn.

"Sao anh biết số tôi?".

"Thành phố này rất nhỏ".

Cô tựa đầu vào thành giường, nhắm lại.

"Có việc gì không?".

"Có".

"Việc gì?". Cô đột nhiên thấy tim đập rất mạnh.

"Theo đuổi cô".

"Vớ vẩn, biến đi".

Cô ném điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục ngủ. Đàn ông bây giờ cửa gái toàn bằng phương pháp ngu ngốc.

...

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 11h đêm, taxi không biết đã chạy hết đi chỗ nào. Cơn mưa ngày càng nặng hạt, cô cầm đứng bên lề đường, hôm nay cửa hàng đóng cửa muộn, xe của cô đã mang đi bảo dưỡng lúc sáng.

Bây giờ trời mưa lớn, ngay cả taxi cũng không thấy, chẳng lẽ cô phải chờ cả đêm?

Đột nhiên từ xa một chiếc xe chậm rãi tiến lại gần, cô nhìn chiếc xe đỗ lại trượt mắt mình, nhìn cửa xe mở ra, người đàn ông không bình thường đi xuống, cô thật muốn quay đầu đi ngay ra chỗ khác.

"Lên xe đi, tôi đưa em về".

"Tôi đâu có quan hệ gì với anh?".

"Thật không có?". Anh kiên định hỏi lại.

Cô mím môi, nói: "Không có".

Anh gật đầu tỏ ra đã hiểu: "Vậy tôi đi trước".

Cô giật mình, không nghĩ lần này anh lại đi nhanh thế, mấy hôm nay ngày nào cũng nhận được vài chục cuộc điện thoại cũng tin nhắn của anh khiến cô phát phiền. Người đàn ông như bóng ma này luôn xuất hiện ở những nơi cô tới, cô tự hỏi tại sao anh ta có thể biết cô ở đâu làm gì?

Lúc này cơn mưa mỗi lúc một nặng hạt, nếu không lên xe anh ta có lẽ cô sẽ phải ở đây cả đêm.

"Sao thế?". Anh hỏi lại.

Cô nín chặt túi sách, lí nhí hỏi.

"Có thể đưa tôi về không". Nhục nhã, quá nhục nhã, cô thầm nghĩ.

Anh cười cười, tiến tới mở cửa xe cho cô.

...

Hai tuần sau.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, hôm nay cô có hẹn đi ăn cùng anh. Nghĩ tới khuôn mặt tuấn tú trộm cười của anh khiến tim cô loạn nhịp. Cô không biết vì sao mình lại nhận lời yêu anh.

Có lẽ vì đêm mưa hôm ấy, anh xuất hiện như một vị thần. Anh như một con rắn, từng bước từng bước len lỏi quấn chặt trái tim cô. Khiến cô không thể cưỡng lại được.

Đêm mưa ấy, anh đã khiến cô rung động.

Cô chọn một chiếc váy đỏ, lộ ra tấm lưng trần gợi cảm, đôi guốc cùng tông. Cô đến bên cạnh anh, nhìn cô từ xa lại gần, anh cười nhẹ.

Anh bước đến ôm lấy cô vào lòng, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

"Hôm nay em rất đẹp".

Cô đập nhẹ vào ngực anh hờn dỗi: "Vậy mọi ngày em không đẹp sao?".

Anh bật cười yêu chiều: "Đẹp, với anh em lúc nào cũng xinh đẹp.

Cô kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh, đôi mắt lấp lánh niềm hạnh phúc.

...

Ba tháng trôi qua.

Tình yêu ngày một thắm đậm, cô và anh yêu nhau ngày một mãnh liệt. Nhìn anh nằm bên cạnh cô, cô ôm lấy anh, cúi đầu chui vào cổ anh. Hít lấy mùi hương chỉ thuộc về anh, mùi hương khiến cô an tâm.

Anh cảm nhận được cô, nghiêng người ôm lấy cơ thể nhỏ bé vào lòng, đôi tay như một thói quen vỗ nhẹ lên lưng cô như một đứa trẻ.

Nếu có thể cô chỉ muốn thời gian ngưng đọng ngay giây phút này.

...

Hai tháng tiếp theo mọi việc vẫn diễn ra bình thường, hạnh phúc không vì thời gian mà phai nhạt ngược lại càng thêm nồng đậm.

Cô dọn dẹp lại bàn trà, đột nhiên thấy điện thoại trên bàn của anh nhấp nháy, cô cầm lên nhìn dãy số lạ rồi lại đặt xuống. Cô không tham gia vào vấn đề riêng tư của anh, trong tình yêu cô luôn giữ cho anh một khoảng trống nhất định để anh không cảm thấy gò bó và mệt mỏi.

Anh chạy từ trong phòng ra, vội vàng cầm lấy điện thoại. Rồi liếc nhìn cô mỉm cười rồi trở về phòng.

Cô không hiểu lí do vì sao mà anh lại lo lắng đến thế, nhưng có lẽ do cô quá đa nghi, cô nên tin tưởng anh, cô tự trấn an bản thân mình như thế.

...

Hai hôm sau.

Cô đang cặm cụi trong bếp thì điện thoại trong túi rung, cô bấm nghe.

"Mày đang ở đâu thế".

"Tao ở nhà".

"Ông... đâu?".

"Anh ấy đi làm rồi". Cô nhíu mày không hiểu sao nó lại hỏi anh.

"Tao vừa thấy ông ý ngồi với một con ở quán cafe ... tao còn chụp được ảnh lại, để tao gửi cho mày xem".

Cô đánh rơi chiếc muỗng có nước nóng xuống đất, nước bắn lên chân khiến cô bị bỏng, nhưng lúc này chút nước nóng có đau đớn gì bằng sự thất

vọng trong tim cô.

Rất nhanh cô nhận được hình ảnh, ảnh chụp từ xa nhưng khi phóng lên thấy rất rõ, cô thấy anh mỉm cười rất tươi khi ngồi với cô gái ấy, còn cô gái kia, cô nhớ. Là một lần cô thấy trong điện thoại anh có hình ảnh anh chụp chung cùng cô ta, khi cô hỏi anh nói đây là một đứa em gái.

Trong ảnh cô ta dựa vào vai anh, tay của hai người còn nắm.. rất chặt/

Cô chạy lại lấy laptop, cô rất ít khi dùng facebook, nhưng mọi hoạt động cô đều biết sử dụng. Cô vào facebook anh, kéo thật sâu xuống bên dưới, cuối cùng cô cũng tìm được điều cô muốn thấy. Cô ấy hình ảnh một năm trước anh được một facebook tên "Cherry Baby" Tag, cô bấm vào facebook ấy xem, đúng là cô gái trong ảnh.

Cô vào album ảnh, đập vào mắt là trăm ngàn bức ảnh thân mật của anh và cô ta chụp chung, những nụ hôn, cái ôm đều vô cùng tình cảm.

Cô gập laptop lại, nén lại nước mắt, cô biết anh sắp trở về, cô không thể để anh thấy cô khóc.

Một tiếng sau anh về, anh bước đến sofa đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, cô mỉm cười, hôn nhẹ lên má anh. Anh ôm cô rất chặt, nhưng từ phía sau, nước mắt cô lăn dài.

Còn gì đau đớn hơn khi người đàn ông phản bội nhưng vẫn ngọt ngào và nồng nhiệt với tình yêu của mình?

Cô không dám hỏi anh, không dám chất vấn, cô lo lắng sẽ mất anh. Nhưng cô biết làm gì với nỗi đau đang gào thét trong tim mình, nếu cứ thế này cô sẽ phát điên mất.

...

Đêm xuống, sau một màn kịch liệt, cô nằm bên cạnh anh, mồ hôi lã đải trên cơ thể hai người.

"Anh còn nhớ điều anh hứa với em không?".

"Anh nhớ".

Anh đã từng hứa với cô nếu anh không phản bội thì dù có chuyện gì cô và anh vẫn sẽ không xa nhau.

Cô cười nhẹ, hỏi anh: "Vậy anh nhớ em đã nói gì khi ấy không?".

Anh nhắc lại: "Nếu em phát hiện anh phản bội, em sẽ rời đi mà không níu kéo".

Cô hít thở một hơi sâu, dồn hết sức lực để hỏi.

"Vậy giữa em và cô ấy, anh chọn ai?".

Cô cảm nhận được cơ thể căng cứng của anh, hai người im lặng rất lâu, lồng ngực phập phồng của anh chứng tỏ anh đang rất lo lắng. Rất lâu sau anh nói.

"Anh xin lỗi".

Cô ôm lấy anh, bật khóc, đau...rất đau. Nhưng cô không thể ích kỷ níu giữ một người không dành trọn vẹn tình cảm cho cô.

"Chúng ta, chia tay đi".

...

Cô chưa từng, chưa từng nói cho anh biết, trong mơ anh thường xuyên gọi tên người con gái khác. Khi say, anh vẫn thường lầm tưởng cô là người

ấy, có khi cô cảm nhận được, khi bên cạnh cô, anh vẫn thường nghĩ tới người khác.

Cô không nói, không nói vì cô muốn níu giữ anh thêm một người thì một ngày, được một giờ thì một giờ. Nhưng cô không thể làm thế, điều gì cũng có giới hạn, tình yêu này, đã đến giới hạn.

...

Ba tháng sau.

Cô đẩy chiếc xe chất đầy đồ ăn đi vòng vòng trong siêu thị, cô mới chọn được một căn hộ chung cư mới, hôm nay đám bạn đòi rửa nhà nên cô phải tự mình đi chợ.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một đôi nam nữ, hai tay nắm xe đẩy siết chặt.

Anh nhìn cô, cô gầy hơn trước rất nhiều, rất nhiều. Cô mặc chiếc váy đen khiến cơ thể của cô càng thêm mỏng manh. Mái tóc dài của cô anh rất yêu thích đã được buộc lên, hôm nay cô trang điểm rất nhẹ nhàng nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

Đột nhiên người phụ nữ bên cạnh anh lên tiếng.

"Em muốn nói chuyện với cô ấy một chút".

Anh nhíu mày, tỏ ra khó chịu: "Em điên à, em với cô ấy có gì để nói".

Anh không đồng ý thì ở đằng trước, giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Anh đi đi, không sao đâu".

Cô vẫn luôn nhẹ nhàng như thế, trái tim anh như bị vật gì rất nhọn đâm vào.

Anh nhìn cô, cười khở rồi đi ra chỗ khác, thực ra anh đi không xa, anh đứng ở cách hai người họ không xa đủ để nghe được cuộc hội thoại.

"Cô thua rồi".

Cô ta kiêu ngạo nói.

Cô không trả lời ngay, khoé môi nâng lên nụ cười nhạt.

"Tôi không thua cô".

"Cô nói thế là ý gì?".

Cô không nhanh không chậm đáp lại.

"Thứ tôi thua là tình cảm của anh ấy, không phải cô".

"Thua chính là thua, cô không cần nguy biện".

Cô bật cười, tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc.

"Cô không xứng để tôi mang ra cá cược thắng thua, cô cũng chẳng xứng để làm đối thủ của cô. Có gì nói là tôi thua?".

Cô gái tức đến đỏ mặt, giận đến mức dậm chân.

"Nhưng bây giờ anh ấy là của tôi, không phải cô, nên tôi thắng cô".

Cô lắc đầu bất lực: "Tôi có tiền, cô thắng tôi không? Tôi có quyền, cô thắng được tôi không? Tôi có điều kiện, có năng lực, có tất cả. Cô đều không xứng đứng ngang hàng với tôi. Còn cô cho rằng cô có anh ấy là cô thắng tôi, cô nhầm rồi, nếu như cô mãi mãi chỉ coi tình yêu là một ván cờ được thua, tin tôi đi, cô cũng chỉ là một quân cờ, có thể đá đi bất cứ lúc nào. Còn anh ấy với tôi, cho dù chúng tôi đã chia tay nhưng vẫn luôn dành cho nhau sự tôn trọng, vì chúng tôi đến với nhau không vì tiền bạc hay gì

cả. Nên nhớ, tình yêu không có thắng thua, chỉ có yêu nhiều hay ít thôi. Trải đời quá ít cũng là một bất lợi, cô bé ạ".

Cô đi ngang qua anh: "Anh yêu cô ấy nhiều đến mức rời xa em sao?".

Anh nhìn cô, thấp giọng nói: " Anh xin lỗi".

Anh nhìn bóng lưng cô, cô vẫn luôn dịu dàng và mạnh mẽ là thế. Anh biết, mình đã đánh mất đi người phụ nữ vốn dĩ thuộc về mình.

Cô cầm túi đồ ra khỏi siêu thị, cơn mưa như trút nước đổ xuống. Cô đứng giữa đường, mưa ướt hết mái tóc, thấm đẫm vào cơ thể cô.

Cô để mặc mưa rơi xuống mặt mình, không lau, không lên tiếng. Cô đang khóc, nhưng cô giấu nước mắt vào mưa, cô biết, bản thân mình phải mạnh mẽ, bởi lúc này cô yếu đuối cho ai xem?

Thì ra cuộc đời ai cũng có lúc được làm cả một bầu trời của nhau. Tưởng chừng như cho dù có bao nhiêu sóng gió cũng không ly biệt. Nhưng biết đâu tình yêu chỉ như cành liễu yếu ớt, cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể gục ngã.

Thanh xuân của cô đã từng tồn tại một người đàn ông như thế, một người đàn ông khiến cô đau đớn cũng khiến cô hạnh phúc đến điên cuồng. Cô gặp anh, đúng người, đúng thời điểm nhưng vẫn không dấu lại nỗi ý trời. Duyên ngắn chứ không phải tình không sâu.

Trong tình yêu, một người sâu đậm cũng không đủ.

Cô cắn môi, để mặc nước mắt lăn xuống hoà lẫn cùng mưa. Cô biết, cô mất anh rồi, cô mất đi hơi ấm tưởng như vĩnh viễn.

Cô mở to mắt, nhìn lên bầu trời đen kịt, mưa rơi xuống làm cô đau rát. Cô tự nhủ rằng: " rồi sẽ qua".

...

"Đôi lúc chia tay không phải vì hết yêu, cũng không phải vì hết duyên.
Đơn giản vì đôi lúc thành toàn cho người cũng chính là thành toàn cho ta".

Huyen Trang Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Không Sợ Bắn, Nhưng Tôi Sợ.

Truyện Ngắn: " Anh không sợ bắn, nhưng tôi sợ".

...

Quán ăn đồ Âu ngày thứ 7 khá đông người, những người vào đây đều là dân có tiền. Khung cảnh sang trọng, xa hoa bậc nhất. Mỗi bàn ăn đều có một phục vụ riêng. Những người bước vào đều là những người có địa vị, tiền bạc được đếm bằng quyển. Mỗi người đều dùng ngữ khí vừa phải nói chuyện với nhau, khiến không gian nơi đây khá yên tĩnh, không quá ồn ào náo nhiệt.

Quản lý thấy chiếc ô tô đỗ lại trước cổng, khách hàng bước xuống liền lập tức vươn tay mở cửa.

Mùi hương nước hoa có chút nồng và dụ hoặc lan tỏa trong không khí, mỗi bước chân cô đi đều toát lên vẻ kiêu ngạo mà lạnh lùng.

Quản lý nơi đây là nam, mỗi người vào đây đều ăn mặc rất sang trọng và quyền quý, những người xinh đẹp không thiếu. Nhưng lần đầu tiên hẳn nhìn thấy có người ăn mặc không quá hở hang vẫn toát lên sự tinh tế, gợi cảm.

Cô vuốt mái tóc dài buông xõa, cô mặc một chiếc váy đen ôm sát, đằng trước kín đáo, phía sau lộ ra toàn bộ tấm lưng trần trắng nõn. Đôi tay đeo

chiếc vòng hemes số lượng có hạn. Cô cầm chiếc ví to bằng gỗ giấy a4, tiếng guốc louboutin gõ trên mặt sàn đá.

Mỗi bước chân cô đi đều thu hút người nhìn hai bên. Cô rất đẹp, đẹp đến mức khiến người khác khó thở.

Cô vẫy tay với bàn cách mình không xa, khóe môi cười tươi tắn.

"Lại trễ rồi". Cô nói, rất tự nhiên ngồi xuống ghế được phục vụ kéo ra.

Hai đứa bạn bĩu môi, phất tay nói.

"Thôi ngồi xuống nhanh đi, bọn tao đói chết rồi".

Ba người ngồi cạnh nhau, ăn một bữa ăn vui vẻ. Cuối cùng cả ba quyết định đi tầng 2, địa điểm là quán bar quen thuộc của họ.

Cô đứng lên thanh toán tiền, hôm nay là đến lượt cô mời.

Ba người cùng nhau ra khỏi quán ăn, đột nhiên phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập.

"Này, này".

Ba người đồng loạt dừng bước quay đầu, cô hơi nhíu mày, nhìn người đàn ông xa lạ ở trước mặt.

"Tôi và anh quen nhau à?".

Anh ta lắc đầu rất chắc chắn: "Không quen".

Cô quay lưng tiếp tục bước đi, đã nói không quen thì còn gì để nói. Đột nhiên anh ta chạy đến chặn trước mặt cô, đưa chiếc điện thoại lên.

"Cho tôi số điện thoại". Anh nói rất tự nhiên, giống như đây là điều hiển nhiên của định lý.

Cô bật cười, nụ cười đẹp đến mức khiến anh thất thần.

Cô đẩy chiếc điện thoại về phía anh ta, lắc lắc ngón tay.

"Nếu ai xin mà tôi cũng cho thì có lẽ điện thoại của tôi mỗi ngày đều bị khủng bố mất rồi".

Cô đánh giá người đàn ông này từ đầu đến chân, ăn mặc phóng khoáng, áo phông, quần bò ôm, giày hàng hiệu, chiếc đồng hồ trên tay anh ta giá trị không nhỏ. Cũng không phải kẻ hiền lành, tại sao cách cửa gái lại ngu ngốc đến thế?

Anh không lùi bước: "Vậy như thế nào cô mới đồng ý cho tôi số?".

Bạn cô nói thầm vào tai cô, cô hơi nhú mày, rồi gật đầu đồng ý.

"Đêm nay anh đi theo tôi, nếu sáng hôm sau anh không bỏ cuộc, tôi sẽ cho anh".

Anh không đắn đo lập tức nói ok, bốn người cùng nhau lên xe của anh ta, lao về quán bar quen thuộc. Mà không ai biết, chỉ đêm nay thôi, tất cả mọi chuyện sẽ thay đổi.

Rất lâu sau này cô nhớ lại quyết định năm ấy của mình, cô bật cười chua chát, nếu biết yêu là tổn thương sâu nặng, cô nhất định sẽ khiến bản thân tránh xa thứ gọi là tình cảm này.

...

Cô đi cùng ba người họ vào quán bar, đi qua các bàn, không ít người đứng lên vỗ tay hét gọi cô.

"An An, vào ngồi cùng bọn anh đi".

"Không có hứng". Cô thờ ơ đáp một câu rồi đi tiếp.

"Ê An, ngồi chung không?".

"Hôm nay có bạn rồi".

Không ít những câu hỏi thăm những lời đùa nghịch của những người ở đây. Với cô, chốn này như là ngôi nhà thứ 2, là một nơi quá đỗi quen thuộc.

Cô vào bàn, gọi rượu và hoa quả. Đưa ly rượu đến trước mặt anh ta.

"Uống đi".

Anh ta xua tay: "Không, tôi còn phải đưa em về".

Cô bật cười. anh ta nói rất nghiêm túc, đột nhiên trong lòng có chút ấm áp không tên. Không tiếp tục ép buộc anh ta, cô cùng hai đứa bạn liên tục chơi trò chơi uống rượu. Ba bốn chai rượu lăn lóc trên mặt bàn, lúc này cô đã say mèm nhưng miệng vẫn không ngừng nói.

"Uống, uống đi".

Anh nhìn cô, mái tóc dài xõa xuống bờ vai, khuôn mặt được trang điểm rất kỹ lưỡng, nét đẹp của cô rất tây. Nhưng í nghĩ xin số cô có lẽ chính là vì nhìn sâu vào đôi mắt ấy, anh ấy được sự cô tịch, sự mệt mỏi mà không ai thấy.

Đêm hôm ấy, cô cùng bọn họ lăn lê hết quán bar này đến quán bar khác, sau đó lại về một quán karaoke sang trọng uống thêm một chập. Đến trưa hôm sau, cô tỉnh dậy với cơn đau đầu như búa bổ.

Cô vỗ mạnh vào đầu mình, nhú chặt mi ngồi dậy. Cô nhìn thấy ga giường màu đỏ họa tiết đơn giản, trong lòng đã đoán được đây là nhà chứ không phải khách sạn, còn về đến đây bằng cách nào và đây là nhà ai thì cô không biết.

Cô cúi đầu nhìn trang phục trên người mình vẫn là bộ quần áo đêm qua, cô đi vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi mở cửa đi ra ngoài. Căn hộ trung cư này khá đẹp, bày biện trang nhã, gam màu trầm đầy nam tính. Cô ngửi thấy mùi thức ăn thoang thoảng, bước chân đi về phòng ăn.

Từ phái sau cô nhìn thấy người đàn ông mặc chiếc quần thể thao hơi rộng màu đen, bên trên là chiếc áo thun body ôm sát lấy cơ thể sáu múi. Trên người anh ta đeo chiếc tap dề, cô nhú mày, người này, um.. nhìn có chút quen thuộc.

Lúc này anh ta đột ngột quay đầu lại, nhìn cô rồi rất nhanh tiếp tục làm đồ ăn.

Cô nhận ra người này, đây là người đàn ông đi theo cô cả đêm qua, cô nhìn xung quanh. Hiểu rồi, đây là nhà anh ta, và người đưa cô về cũng chính là anh ta.

"Bạn tôi đâu?". Cô hỏi.

Anh trả lời rất thản nhiên: "Bọn họ ở khách sạn".

Cô dở khóc dở cười: "Bạn tôi ở khách sạn, còn anh đưa tôi về đây làm gì".

Anh quay đầu, bước đến chỗ cô, nhìn một lượt từ đầu đến chân rồi sờ trán cô như bị bệnh. Anh cười khố: "Em là đồ gốc à, tôi đang muốn cứu em, dĩ nhiên phải đưa về nhà để tiện có cơ hội bồi dưỡng tình cảm rồi".

Cô nhìn anh, nói nghiêm túc.

"Tôi không để tâm trước đây anh đã ngủ với bao nhiêu người phụ nữ. Tôi không phải phụ nữ cổ hủ bảo vệ trinh tiết. Khi yêu chúng ta có quyền trao đi thân xác một cách thuần túy nhất. Tôi chỉ muốn anh hiểu, nếu đã quyết

định ở bên tôi thì đừng có ý với ai khác. Một khi cảm thấy không hợp chỉ cần rời đi, tôi sẽ không níu kéo".

"Được".

Vậy đấy, lần gặp đầu tiên của hai người diễn ra một cách điên cuồng và chóng vánh là thế. Cô muốn anh hiểu được lối sống của cô, hiểu được cách cô chơi và vui vẻ, hiểu được con người cô đã và đang sống trong một môi trường như vậy, liệu anh có muốn bên cô không?.

Nhưng anh đã không bỏ cuộc, anh nói: "Anh thích em, không vì em là ai, anh chỉ biết anh thích là em".

Câu nói ấy, lần đầu tiên có người nói với cô như vậy, trước đây, đàn ông đến với cô chỉ vì cô xinh đẹp, có công việc ổn định, gia đình khá giả. Nhưng cuối cùng họ đều rời đi, vì cái đích họ đến là hôn nhân, mà họ nói cô không phải dạng phụ nữ thuộc về cuộc sống gia đình. Và cuối cùng chia tay trong bình yên.

...

Hôm nay, cô tự tay đi chợ về nấu cho anh một bữa ăn thịnh soạn. Thực ra tài nấu ăn của cô không giỏi, nhưng vì anh thích con gái nấu ăn nên cô đã cố gắng học. Hôm nay là ngày kỷ niệm cô với anh tròn năm tháng quen nhau.

Cô thừa nhận, cô thực sự đã yêu người đàn ông này, anh rất tốt, tốt đến mức khiến cô trầm luân. Cô không phủ nhận, anh là người đàn ông rất đặc biệt, anh yêu thương chiều chuộng cô hết mực, mỗi khi cô giận anh đều pha trò khiến cô cười.

Anh là người đàn ông tinh tế, dịu dàng, chưa từng lớn tiếng với cô dù chỉ một lần.

Sau khi quen anh được hai tháng, số lần đi bar của cô đã giảm đi đáng kể, đến bây giờ có khi cả tháng cô cũng không đến bar một lần. Cô không còn thích uống rượu, không còn lui tới những nơi quá náo nhiệt. Vì anh thích yên tĩnh, cô thường chọn những quán cafe nhẹ nhàng, không gian yên tĩnh để cùng anh đọc sách.

Ban đầu cô không hiểu, sau này mới ngộ ra, khi bản thân thực sự yêu một người chúng ta có thể vì họ mà thay đổi. Vì họ mà từ bỏ đi ngay cả sở thích của bản thân mà không chút miễn cưỡng.

Anh trở về nhà, nhìn trên bàn đầy ắp những đĩa đồ ăn, mùi hương không được dễ chịu xộc thẳng vào mũi.

Ngồi trên bàn ăn, hai người ngồi đối diện nhau, cô gắp một miếng thịt vào bát anh, cười dịu dàng.

"Anh ăn thử xem ngon không?".

Anh nhìn miếng thịt cháy trước mặt, nuốt một ngụm nước bọt, đưa lên miệng nhai.

"Rất ngon". Anh khen.

Nhìn vẻ mặt khó coi của anh, cô khó hiểu, cắn thử một miếng thì lập tức nhổ ra. Khó ăn quá...

Cô dậm chân, bực mình nhìn anh.

"Thế mà anh còn khen ngon, anh chê em đúng không".

Thấy cô giận anh lập tức bước đến ôm cô vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành.

"Không phải, bởi vì là em làm cho nên có chán anh cũng cảm thấy ngon. Đồ ngốc". Anh rất thích mỗi lần cô giận dỗi, bởi khi ấy anh mới thấy cô không còn vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng nữa.

...

Ba tháng sau,

Cô dạo bước trong siêu thị, hôm nay trời trở lạnh, cô muốn mua cho anh một chiếc khăn. Cổ họng anh không được tốt, chỉ cần trở gió là có thể bị ho ngay. Cô vào một gian hàng bán khăn quàng cổ hàng hiệu, đi xung quanh xem một vòng, cuối cùng cô chọn được một chiếc khăn ưng ý.

Chiếc khăn màu nâu sậm, họa tiết đơn giản mà sang trọng. Cô chưa kịp lên tiếng thì đã bị một giọng nói thánh thót vang lên trước.

"Lấy cho tôi chiếc khăn kia".

Cô nhìn theo hướng giọng nói, là một cô gái trẻ, khá xinh xắn nhưng sự ngang ngược của tuổi trẻ vẫn còn rất nồng đậm.

"Tôi cũng lấy chiếc này".

Cô ngồi xuống ghế sofa chờ đợi, nhân viên mang về mặt áy náy ra nhìn cô và người kia.

"Xin lỗi quý khách, hiện tại trong kho chỉ còn một chiếc duy nhất, nên cửa hàng chỉ có thể bán cho một vị thôi ạ".

Cô không muốn khiến nhân viên khó xử, thực ra cô cũng có thể chọn mẫu khác, chẳng việc gì phải tranh giành một chiếc khăn, đột nhiên cô gái kia lại lên tiếng.

"Không cần biết, tôi nói là tôi thích chiếc khăn đó, lập tức gói lại cho tôi"

Nhân viên khó xử liếc nhìn nhau, cô chậm rãi đứng dậy, nét kiêu ngạo bị thời gian mài mòn nhưng vẫn không thể xóa mờ. Cô và cô gái kia đều đẹp, mỗi người có một vẻ đẹp riêng, cô gái kia đẹp theo hương vị trẻ trung, mới

mẻ, còn cô. Xinh đẹp lại vô cùng sang trọng, nét đẹp của người phụ nữ hạnh phúc, mà giàu có.

Cô gái kia bỗng nhiên nhìn về phía cửa, bĩu môi, như sắp khóc.

"Anh, em đã chọn chiếc khăn kia cho anh, vậy mà bị người ta sắp cướp mất".

Cô cảm thấy nực cười, từ nãy đến giờ cô còn chưa kịp lên tiếng mà đã bị nói là cướp mất của người ta rồi?

Cô chưa kịp cười thì cả cơ thể như chấn động, nhìn người đàn ông bước đến bên cạnh cô gái kia. Thời gian như bị dừng lại ngay phút này.

Cô gái chạy đến ôm lấy cánh tay người đàn ông, nũng nịu dụi mặt vào cánh tay anh ta.

Người đàn ông này, có phải quen thuộc quá rồi không?

Anh cũng kinh ngạc nhìn cô, không dám tim vào mắt mình, anh lập tức rút cánh tay khỏi người cô gái bên cạnh. Từ lâu rồi cô không còn thói quen đi dạo trung tâm thương mại, tại sao hôm nay lại đến đây? Tại sao chứ?

Cô nhìn anh, khóc không được, cười không xong, bất lực lắc đầu.

Cô không khóc, không cười, không nháo, cầm túi sách lẳng lặng nhìn anh.

"Anh với cô ta quen nhau à?". Cô gái bên cạnh anh hỏi

Anh không biết nên trả lời thế nào.

"Anh quen cô ta không?". Cô tiếp tục truy hỏi.

Cô nhìn bọn họ trước mặt mình, như đang diễn một vở kịch, lúc này cô mới chậm rãi lên tiếng.

"Quen, rất quen phải không?". Cô hỏi anh, như đang hỏi mình.

"Cô là gì của anh ấy?". Cô gái kia đánh mặt hỏi.

Hay thật, bây giờ tiểu tam còn to gan chấт vấn chính thê nữa à?

"Tôi à, tôi là người cùng chung chấт gối với người đàn ông bên cạnh cô".

Cô gái kia kinh ngạc, nhưng lại rất nhanh hấт cắм kiêu ngạo, khoác chấт tay anh.

"Thì sao chứ, chúng ta đều chưa phải là vợ, chẳng ai có quyền nói rằng ai là của ai cả"

"Anh, chiếc khắт đó em chọn cho anh, anh thích không?". Cô gái ngắт đầu hỏi anh.

Anh không đắп, chỉ lắng lắng nhìn cô.

Cô chậm rãi mở ví, lấy một chiếc thẻ trong ví đưà cho nhân viên, nhân viên nhìn thấy lập tức cúi đầu chạy vào bên trong.

Rất nhanh sau đó chiếc khắт đã được gói gọn gàng vào trong túi sách đưà đến tay cô. Thanh toán tiền trong sự khó tin cùng tức giậт của cô gái.

Cô cắт chiếc thẻ vào trong ví, đi ngang qua người hai bọn họ, ngiêng đầu nhìn sang.

Cô nói: "Chỉ cần là thứ tôi muốn, không ai có thể giành được. Nhưng quan trọng là...". Nói đến đây cô nhìn sang anh, nhấn mạnh từng chữ: "Có đắп hay không".

Nói rồi cô thả chiếc túi bên trong là chiếc khăn được gói cẩn thận xuống đất, đôi guốc gót nhọn dầm mạnh lên, không ngừng di mạnh khiến chiếc túi nhăn nhúm khó coi vô cùng.

Nhìn thẳng vào mắt cô gái, cô nhếch môi cười.

"Cho dù là thứ tôi yêu thích, đoạt được rồi cũng có thể dẫm nát".

...

Cô trở về nhà như bình thường, thay chiếc váy ngủ đã mua rất lâu mà chưa mặc, chiếc váy hai dây lộ ra bầu ngực đầy đặn. Cơ thể đẹp đến mê hồn.

Anh trở về nhà đã là người hai giờ đêm, mở cửa phòng ngủ nhìn cô nằm trên giường xoay người về một bên. Anh lẳng lặng thay đồ, chui vào chăn, ôm cô từ phía sau.

Cô không quay đầu lại, nói rất khẽ,

"Có thể đừng dùng cơ thể đã lăn trên người phụ nữ khác mà ôm tôi không?".

Lời nói của cô mang theo biết bao nhiêu khinh thường cùng thất vọng.

Anh gục đầu vào lưng cô, thấp giọng nói: "Anh xin lỗi".

Cô gạt tay anh ra, ngồi dậy: "Lời xin lỗi của một kẻ phản bội thường không có giá trị".

Vì nằm nên chiếc váy ngủ bị lệch, lộ ra phần ngực trắng nõn, chiếc cổ trắng ngần dưới ánh đèn càng thêm gợi cảm.

Anh nhìn cô, cổ họng khô rát. Đôi mắt đã thay đổi trở nên đục ngầu.

Cô bước xuống giường, nhìn anh, cười mệt mỏi.

"Đừng dùng ánh mắt ham muốn ấy nhìn tôi, anh không sợ bản, nhưng tôi sợ".

Hôm ấy là lần cuối cùng cô và anh gặp nhau, cô để lại cho anh lời chia tay trong lạnh lùng. Không nước mắt, không van xin níu kéo, chỉ lạnh lùng rời đi như lúc đầu cô xuất hiện.

...

Sau này, cô hiểu ra một điều, nếu một người yêu mình, họ sẽ không cần ta phải thay đổi vì họ. Người yêu mình, họ sẽ yêu toàn bộ những gì của ta.

Bản thân cô đã vì anh mà quên đi chính mình là ai, cô sai rồi.

Nhìn những ly rượu lã lóc trên bàn, cô nói tạm biệt với đám bạn. Ra khỏi bar, cô không gọi xe mà đi bộ trên đường. Những bước chân loạng choạng, nhìn cô từ phía sau, không còn sự kiêu ngạo, lạnh lùng vốn có.

Khi say rồi, cô mới trở lại là chính mình. Cô cũng là phụ nữ, cũng là thân gái yếu mềm. Cô cũng biết đau, biết khóc, biết buồn. Chẳng qua là bản thân đã che giấu thật kỹ, không muốn ai biết được, cô đã vì anh mà đau đớn bao nhiêu.

Cơn mưa nặng hạt rơi xuống, cô ngồi bên lề đường, che miệng bật khóc nước nở.

Anh không biết, vĩnh viễn không biết cô đã từng yêu anh bao nhiêu. Anh không biết, lớp mặt nạ của cô anh tự tay gỡ xuống rồi lại tự tay mình xây lên một lớp mặt nạ dày hơn như thế.

Ngày biết anh phản bội, cô đau đến chết đi sống lại, nhưng cô không muốn rơi lệ, không muốn để cho anh nhìn thấy sự yếu đuối nơi cô.

Cô đã từng muốn từ bỏ tất cả, bình lặng ở bên anh, cùng nhau đi qua những ngày tháng êm đềm. Không có náo nhiệt, không có xô bồ. Nhưng cuộc đời không để cho ai được hoàn mỹ.

Hóa ra, hạnh phúc hay bất cứ điều gì đều có giới hạn. Mà trong tình yêu thì chúng ta đều bất lực và không thể gia hạn cho nó duy trì bao lâu.

Cô khóc như một đứa trẻ, gột rửa toàn bộ lớp mặt nạ vô hình. Chỉ đêm nay thôi, cho cô yếu đuối chỉ lần này thôi, ngày mai, cô vẫn sẽ mag trên mình sự kiêu ngạo. Sự ngạo nghễ của một người phụ nữ thành đạt, có tiền và có thể điều khiển được cuộc chơi của chính mình, hãy cho cô sống như trước đây, không vướng vào tình yêu, không chút ưu phiền.

Cho dù giả tạo cũng được, hãy cho cô yếu đuối đêm nay thôi, ngày mai cô vẫn sẽ như thế. Vẫn sẽ mang trên mình bộ cánh hàng hiệu, vẫn sẽ make up thật đẹp và lắc lư trong bar, hãy để cô như trước, phóng túng như thế. Và cô quên sẽ quên anh.

...

"Thành phố này, hoa lệ và rực rỡ quá, đến mức em không nhìn ra sự cám dỗ và nguy hiểm của nó

Tình yêu của anh, dịu dàng và ấm áp quá, khiến em không thể nhìn ra sự đau đớn và lừa dối phía sau".

...

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Xin Lỗi, Em Yêu Anh.

Truyện Ngắn: "Xin lỗi, em yêu anh".

...

Cô vội vàng vội lấy áo khoác, đầu tóc rối loạn vì mới tỉnh dậy trong giấc ngủ. Lao ra khỏi nhà bằng một tốc độ kinh khủng. Leo lên con moto thân yêu của mình, trong màn đêm, cô như một con báo chạy trên đường.

Cô mặc chiếc quần đùi ngắn cũn, bên trên là chiếc áo hai dây khoác thêm chiếc áo len màu đen bên ngoài. Gió lạnh đầu mùa khiến cơ thể cô run lên từng nhịp. Không đội mũ bảo hiểm, mái tóc lả lướt theo gió, đêm đen cũng không thể che lấp đi thứ ánh sáng tỏa ra từ người cô.

Xe đỗ tại một quán rượu nhỏ, vớt chìa khóa xe cho bảo vệ cô vội vàng đi vào trong. Rất nhanh cô thấy được tại một góc khuất trong quán, người đàn ông mặc somi trắng đang gối đầu lên bàn, những chai rượu đã cạn xếp thành hàng. Cô thở dài, bước tới gọi nhân viên thanh toán.

Cô cùng nhân viên hai người hai bên đỡ người đàn ông ra khỏi quán. Xe taxi đã chờ sẵn. Đột nhiên anh lên tiếng.

"Không, anh không thích đi taxi, đi đi, lên xe em đi, anh thích ngồi xe". Anh lè nhè nói không ra hơi.

Cô vừa tức vừa giận, vỗ bốp vào đầu anh một cái: "Xe xe cái đầu anh, đi còn không vững còn lăm mồm, lộn cổ cắm đầu xuống đất chết thì bảo tại

số".

Thực ra cô với anh bằng tuổi nhau, là bạn học cùng nhau từ thời đại học, đến khi ra trường vẫn rất thân. Mặc dù bằng tuổi nhưng anh luôn gọi cô là em vì nói cô thấp hơn anh nên phải gọi là anh, ban đầu không quen nhưng dần dần cô cũng mặc kệ, bản thân quen miệng từ lúc nào cũng bắt đầu chấp nhận cách xưng hô này.

Anh hơi tỉnh, xoa đầu nhẹ, bày ra bộ mặt nhõng nhẽo: "Đi mà, tôi rất ghét ngồi taxi, ok nhé tôi nhất định sẽ bám chặt". Anh còn lão đảo đưa tay lên thề thốt

Nhìn bộ mặt điển trai méo mó vì say rượu mà còn nhõng nhẽo khiến cô bật cười. Cô chịu thua, đành đầu hàng. Nói cảm ơn taxi rồi bảo nhân viên lấy xe.

Anh ngồi sau lưng cô, hai tay ôm chặt eo cô, vốn dĩ bình thường anh sẽ không dám như vậy. Nhưng hiện tại đã say, hơn men khiến anh không còn lí trí, với anh, cô như em gái, như bạn thân không hề có suy nghĩ nào quá phận. Nên cái ôm này không có gì là không bình thường.

Cô như chết đứng, hai tay siết chặt tay lái, cố gắng để bản thân bình tĩnh, nhìn đôi tay to lớn đặt trên bụng mình, đột nhiên cô lại cảm giác sống mũi cay cay. Cô nổ máy, đi với tốc độ chỉ bằng 1 phần tốc độ đi tới. Rất chậm...

Đột nhiên phía sau, anh lên tiếng: "Sao em không hỏi tại sao tôi say?".

Cô nói vọng lại: "Cần phải hỏi sao, còn việc gì ngoài việc cãi nhau với cô ấy".

Anh bật cười, tiếng cười hòa lẫn cùng gió mang theo tư vị chua xót.

"Em hiểu tôi còn hơn cô ấy".

Cô không đáp, bởi câu nói này cô không biết trả lời thế nào.

Cô dừng trước cổng căn hộ của anh, cô xuống trước rồi đi anh xuống xe.

Anh vừa đi vừa nói: "Lúc đấy tôi chẳng biết gọi cho ai, đành làm phiền em".

Cô nhăn mặt: "Em với anh còn có cái gì mà làm phiền". Anh nói như vậy khiến cô rất khó chịu, giống như với anh cô rất xa lạ vậy.

Anh cười cười: "Được rồi tôi với em là không có cảm ơn và xin lỗi".

Đi anh đến trước cửa nhà, đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của nữ rất dịu dàng.

"Anh Nam".

Nghe thấy tiếng nói ấy, anh lập tức buông tay khỏi vai cô, quay phắt đầu lại.

Cô không cần nhìn cũng biết người ấy là ai, chỉ có người ấy mới khiến anh như vậy.

Anh chần chờ rất lâu không bước tới, cô gái kia chạy đến ôm chặt lấy anh, vừa khóc vừa nói.

"Em biết sai rồi, em xin lỗi, xin lỗi anh, em với anh ta thực sự chưa xảy ra chuyện gì. Chỉ một lần thôi, tha thứ cho em một lần thôi được không".

Rất lâu sau, anh mới đưa tay lên vỗ nhẹ trên lưng cô gái.

Cô biết, chỉ cần cái vỗ lưng nhẹ nhàng ấy là cô biết, anh đã tha thứ cho cô gái kia.

Cô không một lời, lúc này cô không nên làm phiền hai người họ. Lên xe rời đi, nhìn từ đằng sau, bóng lưng mỏng manh của cô càng thêm cô tịch.

...

Cô trở về nhà, vứt áo khoác một bên, lao vào chiếc giường ấm áp của mình. Cô co người trong chăn, ánh mắt nhìn chiếc ảnh trên đầu giường. Cô khoác vai anh mỉm cười vui vẻ, anh cười rất đẹp, đây là bức ảnh ngày tốt nghiệp của cô và anh.

Cô tắt đèn ngủ, bóng đêm bao trùm lên tất cả, giọt nước ấm từ khóe mắt rơi xuống.

Cô biết, con đường này, cô đã sai rồi.

...

"Alo".

"Gì thế".

"Đang đâu đấy".

"Ở nhà ngủ chứ đâu".

"Dậy đi ăn đi, nhanh lên 10' tôi sắp đến cửa nhà em rồi".

Cô lười biếng ra khỏi chăn, cái lạnh khiến cô run lấy bầy. Đánh răng rửa mặt nhanh chóng rồi mặc đồ, ra khỏi cửa đã thấy anh đỗ xe phía trước. Anh tựa vào cửa xe, trên tay là điếu thuốc lá. Nhìn anh càng thêm nét lười biếng mà mỉa mai.

Cô cố nén cảm giác đang vỡ òa trong trái tim mình, mỉm cười vô tư.

"Nhanh thế".

Anh hất cằm kiêu ngạo: "Tôi mà lại, không nhanh sao được".

Cô không thèm đáp lại, nhanh chóng chui vào xe để tránh cái lạnh.

Hai người chọn quán ăn đồ nướng, cô rất tự nhiên ngồi ăn không chút kiêng rè, với anh, cô không cần cái gọi là lịch sự của phụ nữ nên có.

Anh nhìn tướng anh bắt nhả của cô, nhăn mặt chêu chọc.

"Khiếp chưa, ăn như con trư hầu, thế này bảo sao không ai rước".

Cô gắp một miếng thịt vào miệng, vừa ăn vừa nói.

"Chơi với nhau thì cũng chung một duộc thôi, ai hơn ai đâu".

Thực ra cô là một cô gái đẹp, anh biết. Cô có mái tóc dài, thường thường đều buộc gọn lên. Cô yêu thích màu son đỏ rực, mỗi lần đánh lên khiến cô có thêm sự kiêu kỳ. Cô là cô gái đẹp, nói thực, nếu không phải là bạn thân có thể anh cũng sẽ rung động. Nhưng vì là bạn thân, hai người hiểu nhau quá rõ. Nên không thể rung động.

Cô đang ăn đột nhiên chuông điện thoại reo lên, cô tưởng điện thoại của mình, nhưng hóa ra của anh. Thấy anh bấm nghe, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc. Cô lơ đi như không biết, tiếp tục ăn. Cô nghe được anh nói.

"Em đói à?".

"Không bận".

"Được".

"Tôi đến ngay"

Anh cầm khóa xe, bật dậy nói với cô.

"Cô ấy đói, tôi phải đi trước rồi, lát em gọi xe về nhé".

Cô gật gật, tỏ ra thản nhiên: "Đi đi, ở lại làm gì cho chướng mắt".

Anh vội vàng ra khỏi quán ăn. Không một lần nhìn lại, ở phía sau, cô gái cảm môi rơi lệ.

...

Cô bấm điện thoại gọi cho đứa bạn, nghe thấy giọng nói ngen ngào của cô, nó nói sẽ lập tức đến ngay mười lăm phút sau, nó ngồi trước mặt cô, vị trí anh vừa rời, nó nhìn cô, vừa giận vừa thương.

"Tao không hiểu vì sao mà lại cố chấp đến thế".

Cô mím môi, lắc đầu: "Tao không biết, thực không biết".

"Mày xinh đẹp, tài giỏi, tại sao lại cứ chỉ thích nó. Còn nó thì chỉ coi mày như bạn thân thôi, mày nên hiểu điều ấy".

Cô hiểu, nên cô càng sợ, chỉ dám giữ ở trong lòng. Nếu cô nói ra có khi ngay cả tình bạn này cũng không còn.

Cô sợ, nếu như quyết định sai lầm cô và anh sẽ chẳng còn được bên nhau.

Cô sợ, nếu anh ấy biết, cô sẽ khiến anh ấy khó xử.

"Mày nên hiểu, tình cảm này, chỉ mình mày hiểu, mày cảm nhận. Yêu đơn phương như đang ôm một cây sương rồng, mày đau còn nó thì không. Đừng cố chấp nữa".

Cô thương nó, thương đứa bạn khờ dại này, quen nó nhiều năm. Từ khi biết nó thích người kia, cho đến nay đã là bảy năm. Cô biết nó đã nhìn người kia trải qua biết bao mối tình với bao cô gái, mà không biết rằng đằng sau vẫn luôn có một người nhìn và dõi theo.

Cuộc đời chính là vậy, không chuyện gì có thể hoàn mỹ. Tình yêu cũng vậy, không phải cứ yêu là sẽ được đáp lại.

Có những người, những lúc, những khi chỉ yêu đơn phương. Tình yêu chỉ đến từ một phía, đau đến khôn cùng mà vẫn không chịu buông.

" Tao nghĩ mày nên nói cho nó biết, đừng để bản thân phải hối hận".

" o sợ nói xong sẽ khiến anh ấy khó xử, ngay cả tình bạn cũng không còn nữa".

"Vậy mày im lặng liệu rằng mày có dễ chịu?".

Cô cười mệt mỏi, lắc đầu: "Nếu được, tao cứ đau một mình là đủ, đừng khiến anh ấy thêm suy nghĩ".

Đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng động lớn, tiếng cửa va chạm mạnh khiến cô quay lưng lại.

Khoảnh khắc ấy cô như chết sững, anh đứng phía sau cô không xa, trên tay là chiếc túi sách của phụ nữ. Cô hoảng hốt bật dậy, nhìn khuôn mặt kinh ngạc của anh, cô lắp bắp không biết nói điều gì.

Quay đầu nhìn bạn cô, nó dường như không ngạc nhiên, nó biết anh ở phía sau.

Đối diện với ánh mắt trách cứ của nó, cô không giận hờn, chỉ đứng dậy đi ngang qua nó vờ nhẹ lên vai rồi rời đi. Cô làm như vậy có lẽ là sai hoặc cũng đúng, bọn họ cần một cuộc nói chuyện rõ ràng, cho dù sau này không đến được với nhau nhưng ít nhất tình yêu này, cũng có ngày được phơi bày, được biết đến.

Ít nhất cô không muốn nó phải hối hận.

Anh đi chậm chậm về phía cô, bàn tay đã siết đến trắng bệch. Anh nhìn cô, không biết nên mở lời thế nào.

Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng trước.

"Anh nghe hết rồi sao?".

Anh không đáp như là câu trả lời.

Cô cố gắng mỉm cười nói: "Đừng cảm thấy nặng nề, chỉ là rung động nhất thời, em sẽ quên nhanh thôi".

Anh nâng cằm cô lên, rất nhẹ nhàng, khàn khàn nói với cô.

"Nói lại một lần nữa".

Hơi nóng từ bàn tay anh truyền tới khiến cơ thể cô run lên một nhịp. Hốc mắt nóng dần, giọt lệ rơi xuống nhỏ vào mu bàn tay anh.

Cô lắc đầu, bật khóc.

"Xin lỗi, em yêu anh".

Nói xong cô chạy đi, để mặc anh chết sững tại chỗ.

...

Trở về nhà, cô khóa chặt cửa phòng, gục xuống rồi òa khóc. Cô yêu anh, yêu từ khi anh nói với cô rằng.

"Sau này chúng ta là bạn thân, một bước không rời".

Cô yêu người đàn ông tính tình nóng nảy nhưng lại dịu dàng. Cô yêu người đàn ông trẻ con nhưng đôi khi lại chính chắn, phải cô yêu, cô rất yêu. Nhưng từ khi chấp nhận làm bạn cũng anh, cô đã biết tình yêu này không

có kết quả. Là cô cố chấp duy trì tình yêu này trong lòng, nhưng giấy không gói được lửa, cuối cùng anh đã biết.

Tình bạn này, có lẽ đã đến hồi kết.

Điện thoại vang lên chuông báo tin nhắn, thấy tên anh, cô nhanh chóng bấm đọc. Dòng chữ như con dao cứa vào trái tim cô.

"Một ngày hôm nay, tôi là của em. Chỉ một ngày hẹn hò duy nhất".

Vài giây sau anh gọi đến, cô bấm nghe, giọng nói phấn chấn của anh vang lên.

"Xuống nhà đi, chúng ta đi biển".

Cô buông lai những buồn tủi, lau nước mắt, cố gắng mỉm cười. Được, nếu anh đã nói vậy, chỉ một ngày cũng được, một ngày được yêu anh, với cô cũng đã quá đủ.

Nhanh chóng ngồi vào xe, anh rất vô tư nhìn cô, không chút ngại ngần nắm lấy bàn tay cô. Cô siết chặt tay anh, xe ra khỏi thành phố, hai bên đường là những bụi cây rậm rạp. Anh mở nhạc, bản nhạc trước đây cô rất thích vang lên, nhạc hay nhưng không hợp hoàn cảnh.

"Mưa giông giăng khắp lối, em chẳng có cách nào tránh được,

nhưng vì anh, em chưa từng bỏ cuộc,

Nhìn lại đoạn đường quanh co khúc khuỷu,

anh mơ hồ rồi, em cô đơn.

Tình yêu tựa như hoa nở hoa tàn, năm qua năm mà chưa từng kết trái.

Nỗi nhớ ngày này ngày, cứ hoài quân quanh xoay vòng cửa vào lòng em.

Thời gian từng giây từng phút lần lượt trôi qua,

cố chấp rạch sâu vào vết thương nơi em,

anh nhìn thấy liệu rằng có từng cảm động?

Có ai có thể nói cho em biết, yêu anh liệu là đúng hay sai?

Hạnh phúc cuối cùng là bên phải hay bên trái, liệu anh đang nơi nào đợi em?

Tình yêu rồi bời bũa vây, mình em cô độc,

nhưng em chẳng thể nào cam lòng tìm lối thoát ra".

Cô chống tay lên cửa sổ xe, nén lại nước mắt, cô không thể khóc. Anh bấm tắt nhạc, hít một hơi dài, nói với cô.

"Sắp đến nơi rồi".

Cô quay đầu, mỉm cười thật tươi với anh.

...

Hai người trải qua một ngày như những cặp đôi khác, cùng nhau tắm biển, ăn hải sản rồi cùng nhau chơi những trò chơi mạo hiểm. Cô đã bỏ lại sau lưng hết những ưu phiền, lúc này, cô chỉ nghĩ cô với anh là hai người yêu nhau sau đăm.

Hai người nắm tay nhau đi dạo dọc bờ biển, cô nhìn phía xa, hoàn hồn dần xuống. Bước chân dừng lại, cô buông bàn tay anh xuống.

"Hôm nay, cảm ơn anh, đến đây là được rồi".

Cô không thể ích kỷ níu giữ anh ở bên mình, một ngày hôm nay, với cô đã là quá đủ.

"Chúng ta, sau này không thể làm bạn". Anh nói.

Cô không quá ngạc nhiên, cô biết anh sẽ không làm vậy nếu không có lí do.

"Cô ấy, không thích mối quan hệ của chúng ta".

Cô cười, gật đầu nhẹ nhàng.

"Em hiểu, anh không cần cảm thấy khó xử, cảm ơn anh về ngày hôm nay".

Anh không nói thêm lời nào, hai người đứng nhìn biển rất lâu, anh mới nói.

"Trở về thôi".

"Anh cứ đi đi, em ở lại đây mấy hôm, sẽ về sau".

Anh nhìn cô không yên tâm, nhưng biết rằng cô là người rất mạnh mẽ, chắc chắn sẽ không sảy ra chuyện gì. Anh đứng dậy, quay lưng sai bước rời đi.

Đột nhiên cô gọi tên anh, anh quay đầu. Cô bước đến hôn lên môi anh. Anh giật mình nhưng không đẩy cô ra.

Rời khỏi môi anh, cô nói:"Cảm ơn". Cô rời đi về hướng khác, nhìn theo bóng lưng cô, anh có cảm giác không thoải mái, giống như mình sắp mất đi một thứ gì đó rất quan trọng.

Cô không quay đầu nhìn lại, bởi cô sợ nếu nhìn lại cô sẽ không kiềm chế được mà ôm lấy anh. Cô không thể như thế, cô sẽ khiến anh khó xử, cô không thể ích kỷ.

Du tình yêu có sâu đậm đến đâu, năm tháng trôi qua ắt sẽ phai nhạt. Cho dù ở bên hay không ở bên đều không quan trọng, chỉ cần hiểu mình đã từng yêu như thế, trao đi tình yêu nồng nhiệt là thế mặc cho thứ nhận lại chỉ là hư vô.

Trong một khoảng thời gian nhất định có những người vĩnh viễn không thể nào thay thế hay xóa mờ.

...

Hai năm sau, cô ngồi trong quán cafe quen thuộc, trên tay là tấm thiệp cưới.

Có lẽ mỗi người trong lòng đều có một tòa thành vững chắc, cho dù qua bao năm, bao nhiêu sóng gió, bụi cát có phủ kín cũng không thể che lấp. Tình yêu cho dù có được niêm yết lại, gói gém lại, nhét nó xuống nơi thật sâu mà không ai thấy. Nhưng không có nghĩa nó không tồn tại, chỉ là che đậy thật kỹ, không để cho ai thấy.

Cô nhấp một ngụm cafe, nhìn tấm hình trên thiệp cưới, anh rất hạnh phúc. Với cô có lẽ bấy nhiêu là đủ. Những năm thoáng thanh xuân nhiệt huyết có bóng hình anh bên cạnh, cho dù không có kết thúc viên mãn nhưng anh đã từng hiện diện.

Nhiều sau năm nhớ lại, cô đã từng yêu một người đến thế, yêu đến mức có thể tay không băng qua biển lớn. Yêu đến mức có thể mỉm cười nói lời ly biệt.

...

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Không Phân Biệt Địa Vị Giàu Sang Hay Tướng Mạo. Với Em, Yêu Chính Là Yêu

Truyện Ngắn: "Tình yêu không phân biệt địa vị, giàu sang hay tướng mạo. Với em, yêu chính là yêu"

...

Cô đứng trước cổng trung tâm thương mại, trên tay là mấy túi đồ đã mua, toàn bộ đều là của nam. Cô bấm điện thoại gọi, đầu giây bên kia rất nhanh bắt máy. Giọng nam trầm ấm vang lên.

"Anh đây".

Cô cười nhẹ, dịu dàng nói.

"Anh bận không, có thể đón em không?".

Anh nhìn đồng tiền cùng đồng số sách ngón ngang trên bàn, nhìn cái tên trên màn hình điện thoại "Bảo bối". Anh cười dịu dàng, sự lạnh lùng vốn thấy đã biến mất.

"Được, em đang ở đâu".

Cô nói địa điểm cho anh, ngoan ngoãn đứng một chỗ đợi anh tới. Đột nhiên vai bị đập nhẹ một cái, cô quay lưng lại. Là một đứa bạn học cùng trước đây. Hai người nói vài câu xã giao, đột nhiên nó a một tiếng như nhớ ra chuyện gì.

"Tao nghe nói mày đang yêu một thằng giang hồ đúng không". Nó nói như kiểu rất kinh ngạc, giọng điệu có phần khinh thường.

Cô vẫn giữ lịch sự mặc dù rất khó chịu khi có người gọi anh là "thằng".

"Phải, sao thế".

Nó bĩu môi, trách cứ như rất thân thiết: "Trước đây cả trường đều biết thằng Phong nó thích mày. Nó theo đuổi mày lâu thế mà mày lại từ chối nó đi chọn một thằng giang hồ. Thằng Phong gia cảnh tốt, sau lưng gia đình có thế lực, bước tiến rõ ràng, lấy nó mày chỉ có đi lên chứ không đi xuống, vậy mà mày lại đi chọn thằng giang hồ, mạng sống như sợi dây chun nay sống mai chết còn không thể chắc chắn".

Cô cố gắng nén tức giận, mỉm cười thật tươi tắn.

"Rất đơn giản, bởi vì anh ấy là người tao yêu nên cho dù anh ấy là ai, cuộc sống thế nào đều không sao cả. Tao sẽ luôn ở bên cạnh anh ấy. Chắc có lẽ do mày chưa gặp được tình yêu sâu sắc nên mày không hiểu được, tình yêu là cho dù anh hay tôi có là ai cũng nguyện ý sánh đôi, một tắc không rời".

Tiếng còi xe vang lên, phá vỡ cuộc nói chuyện. Cô nhìn thấy anh từ trên xe bước xuống, nhìn cô cười ngọt ngào.

"Tao đi trước đây".

Nói xong cô sách túi bước nhanh về phía anh, như muốn ném hết mọi bực tức ra ngoài. Anh giúp cô cầm túi sách, nhìn qua nét mặt cô đã biết cô có chuyện bực mình anh không hỏi nhiều, giúp cô ngồi vào xe rồi rời đi.

"Có chuyện gì vậy?". Lúc này a mới lên tiếng hỏi.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười dịu dàng.

"Không, em chỉ đang nghĩ tại sao anh lại đẹp trai đến thế cơ chứ". Cô nói xong nghiêng người hôn lên má anh.

Anh cười không đáp, không vặn vẹo câu nói của cô mặc dù biết đó không phải suy nghĩ của cô. Nhìn khuôn mặt cô gái bên cạnh cô vừa rồi, anh đã hiểu, nhưng anh không nói ra vì không muốn cô khó xử.

Cô gái này, khiến anh vừa thương vừa giận.

...

Đưa cô đến cửa nhà, anh giúp cô lấy đồ rồi dặn dò.

"Trời rất lạnh, nhớ mở lò sưởi, đừng mặc quá phong phanh biết chưa".

"Biết rồi mà".

"Ngoan ngoãn, tối anh về sớm".

Cô gật gật như người máy rồi chạy tọt vào trong nhà.

Trời tối, anh rất giữ lời trở về rất sớm, cùng cô nấu ăn rồi giúp cô rửa bát. Anh nói trời lạnh cô không nên rửa bát. Cô ngoan ngoãn đồng ý, rồi đi lấy đồ ngủ để sẵn ra cho anh đi tắm.

Đêm đến, hai cơ thể trần trụi quấn chặt lấy nhau, anh gạt mấy giọt mồ hôi còn vương lại trên trán cô. Đôi tay vuốt ve tấm lưng trần gợi cảm.

"Anh".

"Uhm" Anh đáp bằng giọng mũi.

"Em yêu anh". Rúc trong lồng ngực anh, một tay ôm chặt anh, khẽ thì thầm.

Anh cười dịu dàng: "Anh cũng vậy, cô bé ngốc".

Đúng vậy, cô rất yêu anh, rất yêu. Yêu người đàn ông trải qua bao nhiêu phong ba bão táp này. Cô yêu anh, mặc cho người đời nói cô ngu muội, cô không để tâm, vì là anh, cô không cần ai thấu hiểu.

Cuộc sống có lẽ chính là thế, người đàn ông mang đến cho bạn một con đường trải đầy hoa hồng cũng không khiến bạn hạnh phúc bằng người dắt bạn đi trên con đường đầy gai nhọn, đau đến bật khóc cũng không muốn rời.

Đây chính là cuộc đời, người yêu ta, ta không yêu người. Người yêu ta, ta yêu người, chỉ bấy nhiêu là đủ.

Đột nhiên anh lên tiếng: "Xin lỗi, anh đã làm khổ em rồi".

Những điều tiếng cô phải nghe, không phải anh không biết. Chỉ là anh không nói ra vì không muốn cô phải khó xử.

Cô lắc đầu, càng ôm anh thêm chặt, nước mắt lã xuống.

"Tình yêu không phân biệt địa vị, giàu sang hay tướng mạo. Với em, yêu chính là yêu. Cho dù anh là ai, cho dù em là ai, cho dù tình yêu này người đời nói là sai. Mặc con đường em chọn đầy rẫy gai em cũng nguyện ý. Bởi vì em yêu anh, bởi vì là anh nên em sẽ bước tới".

Anh cảm động nghiêng người ôm lấy cả cơ thể nhỏ bé của cô, như muốn cô cùng anh hòa vào làm một. Anh sợ hãi rằng khi tỉnh dậy đây sẽ chỉ là một giấc mộng, cô không có thật, anh sợ.

...

Nửa đêm chuông điện thoại vang lên, anh với tay bật đèn ngủ, cầm điện thoại lên nghe.

Đột nhiên anh bật dậy, cô cũng mơ màng tỉnh trong giấc ngủ.

Anh đặt điện thoại xuống, nhanh chóng bước ra tủ lấy quần áo. Cô không hỏi thêm, cô biết là bên công ty xảy ra chuyện anh mới vội vàng đến thế, đây không phải lần một lần hai. Cô đã quen, công việc của anh, dù nguy hiểm nhưng cô đã chấp nhận được sự thật này.

"Anh đi cẩn thận nhé". Cô dịu dàng nói.

Đôi tay mặc áo khựng lại, anh nhìn cô gái nhỏ bé ngồi trên giường, anh bước đến đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

"Ngủ đi, sáng mai tỉnh dậy là sẽ thấy anh ở bên cạnh". Anh nói, như một lời hứa hẹn.

Cô ngoan ngoãn gật đầu: "Anh đi đi, em đợi anh".

Nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa, giọt nước mắt lăn xuống. Phải, cô phải mạnh mẽ, không được quá lo lắng, như mọi khi anh sẽ trở về.

Cô ép mình đi ngủ, rất khó khăn cô mới có thể chìm giấc.

Cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Mơ màng bấm nghe.

"Alo".

"Là anh đây, em đang ở đâu".

Cô nhận ra đây là giọng của bạn thân anh, cô mở to mắt, nhìn đồng hồ là năm giờ sáng. Tim như bị rơi mất một nhịp.

"Có chuyện gì vậy anh?". Cô run rẩy hỏi lại

"Em đến bệnh viện ... ngay đi, nó sắp mất rồi".

Điện thoại rơi lộp bộp xuống đất, cô không nhắc nổi chân lên, cả cơ thể như bị rút đi sự sống.

Vài phút sau cô mới bật dậy, với lấy chiếc áo khoác trên ghế choàng vào chạy nhanh ra khỏi cửa...

Cánh cửa bệnh viện bật ra, bóng hình nhỏ nhắn lao vào rất nhanh. Bây giờ trời còn sớm nhưng bệnh viện đã có rất nhiều người, nhìn thấy cô gái mặc bộ quần áo phong phanh lao vào mà không khỏi kinh ngạc.

Cô chạy đến bám lấy cô y tá, hỏi gấp gáp: "Tôi.. tôi... phòng cấp cứu... cấp cứu". Cô run rẩy nói loạn xạ.

Cô y tá không hiểu nhưng vẫn đưa tay chỉ về phía tay phải, chữ cấp cứu đỏ rực nhấp nháy.

Rất nhanh cô nhìn thấy những người anh em của anh ngồi đầy ở bên ngoài, nhìn thấy cô, bọn họ đều dùng ánh mắt đau đớn nhìn cô. Có người còn đỏ hoe cả mắt.

Cô hỏi, bọn họ không nói rõ cho cô biết anh đã xảy ra chuyện gì. Chỉ nói rằng vụ làm ăn lần này giải quyết đến lúc gần xong thì đối phương giở trò, trong lúc đánh nhau, bọn họ nhằm lúc anh sơ ý dùng dao đâm vào ngực anh. Do mất quá nhiều máu, anh ...

Cô đờ đẫn nhìn xung quanh, rất lâu sau cô mới bước vào bên trong. Cô thấy anh đang nằm trên giường, xung quanh có rất nhiều thiết bị hỗ trợ cầm đầy lên người anh. Cô cười, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Cô chưa từng căm ghét anh, nhưng lúc này cô căm ghét anh đến tận xương tủy, vì anh không giữ lời hứa. Anh nói, chỉ cần khi cô tỉnh dậy anh sẽ ở bên cạnh. Anh là kẻ thất hứa, là kẻ chết tiệt.

Rất muốn níu giữ khoảnh khắc này, muốn níu giữ hơi thở cuối cùng của anh, nhưng cô không thể. Cô chỉ là một người bình thường, cô không thể làm gì hơn ngoài việc nhìn anh từ từ rời xa mình.

Đột nhiên chiếc máy đầu giường báo đỏ, tiếng chuông inh ỏi vang lên. Bác sĩ nhanh chóng chạy vào, một lúc sau, tất cả thiết bị trên người anh đã được rút ra. Cô không khóc, không lên tiếng, tháo giầy lên giường nằm lên vai anh. Cô muốn lưu giữ lại hơi ấm cuối cùng của anh, để nó giúp cô bước tiếp trên con đường này.

Bên ngoài cửa kính, tất cả đều kinh ngạc với hành động của cô, hơn hết bọn họ đều thương cảm. Có y tá, bác sĩ còn che miệng bật khóc.

Cô ôm lấy anh, nhớ đến lời dặn dò lúc trước.

"Nếu không có tôi, em nhất định phải sống tốt, hãy sống một cuộc sống an nhiên, đừng ưu phiền. Vì tôi luôn bên em".

"Em sẽ sống tốt, vì anh, em sẽ sống tốt".

...

Hai năm sau.

Cô ngồi xích đu ở sân đằng sau nhà, đây là chiếc xích đu bằng gỗ trước đây anh chọn cho cô. Cô cầm ly trà uống một ngụm nhỏ.

Trong nhà, đồ dùng của anh vẫn còn nguyên vẹn, quần áo của anh cô vẫn thường xuyên mang ra giặt rồi là lại. Ngay cả những đồ dùng nhỏ nhặt nhất vẫn luôn ở vị trí cũ như để khi anh muốn tìm thấy có thể dễ dàng tìm được.

Hôm nay là ngày kỷ niệm bốn năm yêu nhau của cô và anh.

Cô vào bếp chuẩn bị vào món anh thích anh, đặt lên bàn, hai cái bát, hai đôi đũa. Cô ngồi một bên, nhìn chiếc bát đối diện.

Khóe môi diu dàng lên tiếng.

"Vì anh, em nhất định sẽ sống tốt".

Nói xong, một giọt lệ âm thầm rơi xuống.

...

Một năm sau, tập thơ cô viết tặng anh đã xuất bản, hôm nay là buổi họp báo đầu tiên của cô.

Bên dưới, phóng viên bắt đầu đưa câu hỏi.

"Xin hỏi, người đàn ông trong tập thơ của cô là có thật hay không".

"Là có thật".

"Người đó là bạn trai cô?".

Cô cười: " Anh ấy là người đàn ông tôi yêu".

Kết thúc phỏng vấn, cô nói thêm: "Tình yêu, rất đơn giản, không dục vọng, không mục đích, chỉ đơn giản là yêu. Đừng vì miếng lương thế gian mà bỏ lỡ đi hạnh phúc của chính mình, yêu, không cần biết đối phương là ai, chỉ cần trái tim cảm nhận được là đủ. Con đường mặc dù đầy sóng gió, nhưng chỉ cần người ấy nắm tay ta cùng đi, đau đớn bao nhiêu cũng có thể chịu đựng. Cho dù cuộc đời bắt hai người rời xa nhưng tình yêu thì còn mãi, thứ trường tồn không phải là tiền bạc, không phải là địa vị, mà chính là tình yêu"

Phóng viên đột nhiên bật dậy hỏi thêm

"Vậy người trong miệng cô đã qua đời?".

Cô lắc đầu. Một tay đặt lên ngực mình, cô nói

"Anh ấy ở đây, luôn ở đây".

...

Huyen Trang/Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Của Em Đối Với Anh Có Lẽ Chính Là Cho Đến Khi Trái Tim Em Đã Bị Đâm.

Truyện Ngắn: "Tình yêu của em đối với anh có lẽ chính là cho đến khi trái tim em đã bị đâm đến tan nát em vẫn muốn trao cho một góc lành lặn cuối cùng".

...

Cô đến chỗ hẹn như thường lệ, mỗi tuần cô đều cùng đám bạn thân hẹn hò ăn uống, cafe. Quán cafe quen thuộc, cô nhìn đám bạn ngồi một bàn trong góc, tất cả đều đã đến đông đủ. Cô vào bàn trong tiếng cười phàn nàn của chúng nó.

"Mày suốt ngày đến trễ". Một đứa bạn bữu môi hờn trách.

Cô bật cười, giải thích: "Tao phải nấu cơm xong rồi mới đi được".

Một đứa bạn khác nói: "Mày cứ suốt ngày lo mấy bữa cơm vợ vẫn, nó có về ăn được mấy lần đâu".

Đôi mắt cô lướt qua tia bối rối rồi rất nhanh được giấu đi, cô hé môi cười nhẹ không đáp.

Đám bạn dường như nhận thấy sự bối rối của cô lập tức chuyển chủ đề khác. Cô rất nhanh hòa chung vào sự vui vẻ ấy, bỏ lại sau lưng bao muộn phiền.

...

Trời sẩm tối, cô trở về nhà sau một buổi vui vẻ. Cô đặt túi sách lên sofa, bước vào bếp nhìn mâm cơm vẫn còn nguyên trên bàn. Những món ăn chưa từng được đông đũa. Cô cụp mắt thờ dãi, chậm rãi dọn dẹp lại toàn bộ.

Xong xuôi mọi việc cô ngồi xem tivi, cứ một lúc lại nhìn đồng hồ trên tường. Đã một giờ đêm, cánh cửa vẫn chưa có động tĩnh gì. Cô khép mi, nén lại giọt lệ đang trực trào rơi xuống.

Đồng hồ chỉ đến bốn giờ sáng, bên ngoài vang lên tiếng chìa khóa mở cửa. Cô bật dậy khỏi sofa bước nhanh ra cửa, từ bên ngoài. Người đàn ông mang theo vẻ mệt mỏi bước vào, khuôn mặt xanh xao vì thiếu ngủ trầm trọng.

"Sao giờ này anh mới về". Cô than khê, không dám lớn tiếng trách móc.

Anh không nhìn cô, tháo giày đi thẳng vào phòng. Cô bước theo anh, nhìn anh nằm trên giường. Mùi rượu tỏa ra nồng đậm.

"Hôm nay anh lại chơi nữa đúng không?". Cô hỏi.

Anh bực mình hét lên.

"Cô không thấy tôi đang mệt hay sao mà cứ hỏi thế". Anh giận giữ nhìn thẳng vào mắt cô, phớt lờ sự bi thương trên khuôn mặt cô.

Cô bối rối, lắp bắp không thành câu.

"Em...em... em chỉ muốn hỏi vậy thôi".

Anh nhìn cô, gằn từng chữ.

"Phải, tôi mới chơi nữa đấy, đủ chưa".

Nói xong anh tiếp tục nằm xuống quay người sang một bên bỏ mặc cô đang đứng như chết sững tại chỗ.

Anh chậm rãi vào giấc cô, một giọt lệ rơi xuống gò má trắng trẻo. Cô lê bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa để anh không tỉnh giấc. Cô ngồi xuống sofa, im lặng khóc không thành tiếng.

Cô không hiểu, những thứ kích thích ấy có gì khiến anh đam mê nhiều đến vậy. Anh trước đây đã hứa với cô nhiều lần sẽ không dấn vào những thứ như thuốc lắc, ke hay những thứ độc hại ấy một lần nào nữa. Nhưng cuối cùng, cũng tự anh phá bỏ lời hứa ấy.

Cô, cuối cùng cũng không sánh bằng những thú vui và đam mê của anh.

Cô, cuối cùng cũng hiểu bản thân với anh không quan trọng đến vậy.

Cô yêu anh đến nay tròn ba năm, một năm đầu anh đối với cô hết mực. Anh dành cho cô tất cả những thứ đẹp đẽ nhất trên đời. Hạnh phúc như mơ đến bên cạnh cô, tình yêu của cô với anh khi ấy ngày một nhiều lên. Nhưng những giấc mơ thì luôn có thời hạn, đến năm thứ hai, anh bắt đầu chơi bời, xa vào những thứ kích thích độc hại.

Dùng yêu thương khuyên nhủ anh mặc kệ, cho dù cô có khóc lóc van xin anh bao nhiêu anh cũng lảng tránh phớt lờ. Còn cô, vì yêu anh nên không thể rời xa, cô cắn răng, tha thứ và bỏ qua mọi lỗi lầm, mọi tổn thương anh mang đến. Cô tự mình xoa dịu đau đớn của chính mình, tự mình dùng kim vá trái tim của cô. Còn anh, giống như một áng mây trên trời, vui vì xanh thắm, buồn thì đen kịt.

...

Những ngày sau mọi việc vẫn liên tiếp diễn ra, anh đi sớm về muộn có khi vài ngày không trở về nhà như là điều hiển nhiên. Còn cô, hàng ngày

vẫn chờ đợi, nấu những bữa cơm thơm phức chờ đợi anh trở về. Nhưng người cô đợi đều không thấy đâu.

Cô rất đau.. đau nhiều lắm.. mà không thể nói ra.

Hôm nay là ngày sinh nhật cô, trên bàn ăn là một chiếc bánh gato màu nâu vị socola mà anh thích anh. Trên bánh còn có hình ảnh của anh và cô đang ôm lấy nhau, nụ cười hạnh phúc trên môi mỗi người. Trên bánh cắm cây nến số 20, năm nay cô tròn hai mươi tuổi.

Lúc này là 9h tối, cô nhìn đồng hồ rồi lôi điện thoại ra gọi cho anh.

Đầu giây bên kia liên tục báo máy bận, đến khi cô gọi cuộc thứ 12 đầu giây bên kia đã báo thuê bao. Trái tim cô như bị đục khoét một lỗ hổng lớn, đau đến tê tâm phế liệt.

Lồng ngực như bị ai bóp nẹt, cô cảm thấy rất khó thở. Đặt tay lên ngực mình cô vỗ mạnh, một lúc sau cô mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô nhìn chiếc bánh trên bàn, khóe môi cười chua xót, cô đứng dậy cất bánh vào tủ lạnh. Dọn dẹp sạch sẽ rồi trở về giường ngủ sớm. Cô biết, nếu chờ đợi cô sẽ càng thêm thất vọng mà thôi.

Một giờ sáng chuông điện thoại vang lên bài hát quen thuộc.

"Ai cũng hỏi em còn muốn chờ gì thêm nữa

Chờ hết xuân, hạ, thu, đông lẽ nào vẫn thấy chưa đủ

Người có hay, người có biết

Em chờ anh đến độ hoa kia cũng úa tàn".

Cô giật mình bật dậy, với lấy điện thoại, màn hình hiện lên số của bạn cô. Cô thất vọng bấm nghe,

"Alo?"

"Mày đang ở nhà à?"

"Ừ sao thế".

"Ông ... có ở nhà không?"

Cô nhìn vị trí bên cạnh mình, hốc mắt nong nóng, cô đáp.

"Không có sao thế?"

"Tao vừa thấy ông ý đi cùng một con nữa vào khách sạn..."

Trái tim cô như bị lỗi nhịp ngay khoảnh khắc này, cô như chết đứng, rất lâu sau mới có thể lên tiếng.

"Mày nói thật à?"

"Tao lừa mày làm gì".

Mười phút sau cô từ trên giường đi đến tủ quần áo, với lấy chiếc áo khoác trắng trùm lên người, bên trong cô mặc độc một chiếc váy ngủ đen tuyền.

Vẫy taxi đi đến địa điểm ban cô nói, trong lòng trăm mối tơ vò không tên. Hóa ra cảm giác phát hiện bản thân bị phản bội lại đau đớn nhiều như thế, cô nguyện bản thân cô chỉ nhìn nhằm thôi, mọi việc đều không phải sự thật. Anh chỉ chơi bời chứ không hề phản bội cô, sẽ không.

Cô không biết làm cách nào bản thân có thể đến đây, đứng trước cửa phòng. Cô cắn môi, sợ hãi không biết nên làm gì, trần trừ rất lâu, cô run rẩy gõ cửa. Vài phút sau bên trong cánh cửa được mở ra, người đàn ông cô dành trọn vẹn tin yêu chỉ quấn độc một chiếc khăn trắng bước ra.

Anh nhìn cô, từ kinh ngạc chuyển sang tức giận.

"Tại sao cô đến đây". Anh tức giận nói.

Cô siết chặt nắm tay, không muốn rơi lê ngay lúc này, đúng khoảnh khắc ấy từ bên trong bước ra một cô gái có mái tóc vàng hoe. Cô ta nhìn cô rồi lại nhìn anh, không chút sợ hãi hay giật mình mà chỉ mỉm cười e lệ. Vòng tay ôm lấy anh, như ôm cả bầu trời của cô vào lòng.

Cô mất vài phút để bình tĩnh, mỉm cười thật rụt rờ, như nụ cười cuối cùng cô dành cho anh.

Anh cứng người, rất lâu rồi, anh chưa từng nhìn thấy nụ cười này của cô. rất lâu rồi, anh chưa từng để ý rằng cô gầy hay béo, xấu hay xinh. Lúc này nhìn nụ cười của cô, anh mới biết, cô vẫn luôn xinh đẹp như ngày đầu gặp gỡ.

Bỗng anh có cảm giác, anh sắp mất đi một thứ gì đấy rất quan trọng với mình.

Cô nhìn anh, mãi mới thốt lên từng chữ.

"Tình yêu của em đối với anh có lẽ chính là cho đến khi trái tim em đã bị đâm đến tan nát em vẫn muốn trao cho một góc lành lặn cuối cùng".

Cô quay lưng rời đi, nhìn cô từ phía sau, bóng lưng mỏng manh càng thêm tuyệt vọng. Anh không đuổi theo, cô không quay đầu, giữa cả hai như có một lá chắn không thể bước đến.

Cơn mưa như vì cô mà đổ xuống, bước chân loạng choạng đi bên lề đường. Mưa thấm ướt tóc cô, nước mắt hòa vào cơn mưa.

Cô rất muốn nói với bản thân rằng đừng khóc, rất muốn nói với trái tim rằng, đừng đau. Nhưng cô không thể, cô vẫn cứ khóc, tim vẫn cứ đau đến

phát điên.

Tại sao, tại sao người đàn ông cô yêu thương nhiều là thế, tại sao anh lại nhấn tâm cửa từng nhát vào tim cô. Tại sao anh lại khiến cô tổn thương sâu sắc như thế.

Cô chưa từng mong anh sẽ trở thành một người hoàn hảo bởi đôi khi ngay cả bản thân cô cũng chưa được hoàn mỹ. Cô chỉ muốn anh vì cô, vì tình yêu này mà trở nên tốt hơn. Nhưng cuối cùng, cô đã không thể khiến anh vì mình mà thay đổi, tình yêu này không khiến anh đổi thay.

Cuối cùng, cô thua rồi, cô bỏ cuộc.

Tình yêu này, hai năm trước, có lẽ đã dừng lại. Chỉ là do cô cố chấp ở bên anh, mong rằng tình yêu của cô sẽ khiến anh động tâm. Nhưng cô đã lầm, trái tim của anh quá lạnh giá, tình yêu này, có nóng bỏng và cuồng nhiệt bao nhiêu cũng không thể hâm nóng trái tim anh.

...

Hai năm sau.

Cô sách túi quần áo bước đi trên đường, bỗng bước chân khựng lại, từ xa một thân ảnh quen thuộc đang bước lại gần cô.

Anh nhìn cô, hai năm trôi qua cô không thay đổi, khuôn mặt chỉ thêm vẻ từng trải và nồng nàn hơn.

"Xin chào". Cô nói trước.

Anh nhìn cô say đắm, trầm giọng hỏi: "Em khỏe chứ".

Cô cười dịu dàng, gật đầu.

"Hai năm qua, em hạnh phúc chứ".

Cô ngọt ngào cười.

"Em hạnh phúc".

Anh nén sự ghen tị trong lòng xuống, không muốn biểu hiện ra quá nhiều.

Cô cúi chào anh, đi ngang qua người anh như những người bạn cũ gặp lại dăm ba câu chào hỏi.

Hai người đi lướt qua nhau như vô tình, cũng như có tình.

Cô không chút luyến tiếc rời đi, nhìn cô, anh cho rằng cô đã có thể tìm được hạnh phúc của chính mình. Lỗi lầm năm ấy, coi như anh và cô không có duyên, cuối cùng cũng có người đem đến hạnh phúc cho cô. Cô là người con gái tốt, cô xứng đáng được hạnh phúc.

Khi cô rời đi, anh mới hiểu, bản thân quá ham chơi mới đánh mất cô, đánh mất người con gái yêu anh hơn hết thảy mọi thứ trên đời. Cô luôn ở phía sau anh, chờ đợi anh, nhưng anh lại không hiểu, không muốn hiểu. Cuối cùng, anh mất cô vì không ai có thể chờ đợi ai mãi mở một vị trí.

Anh thở dài mệt mỏi rời đi.

Cô trở về nhà, khép cánh cửa lại, sự mạnh mẽ đã thấy nay đã biến mất. Cô run rẩy ngồi gục xuống sàn nhà, bật khóc nức nở. Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh căn nhà, hình ảnh của anh và cô tràn ngập trên tường.

Hôm nay gặp lại anh, anh đã thay đổi. Khuôn mặt mất đi vẻ ngông cuồng năm ấy, chàng trai cô đã từng yêu đã không còn là cậu thiếu niên nông nổi. Anh đã trưởng thành, hai năm nay, anh đã thay đổi. Cô nên vui mới đúng, vì cô rời đi anh mới có thể thay đổi tốt đến như vậy, có gì cô lại buồn lai đau lòng đến thế.

Trước khi gặp người anh, tình yêu với cô chỉ là một trò đùa gặp anh rồi cô mới nhận ra đó là một trò đùa khắc nghiệt.

Có những yêu thương, dù nói ra cũng là vô ích. Có những nỗi đau, một mình trải nghiệm là đủ, nói ra khiến người khác khó xử thì càng không nên. Tình yêu này, nỗi đau này cứ để cô một mình ôm lấy. Nhét thật sâu trong lòng, cả đời giấu đi, không để ai biết.

Trên đời này có loại tình yêu, không gặp gỡ, không hỏi han, không mong cầu độc chiếm. Chỉ cần biết rằng đối phương bình an, đối phương sống tốt là đủ.

Có những yêu thương, chỉ vậy thôi, là đủ!

Cô cho rằng, cô cùng anh đi cùng trên một sợi dây tơ hồng. Đến đoạn kết không thấy đối phương cô mới nhận ra, ở giữa sợi giây đã bị chia đôi hai ngã từ lâu.

...

Có những người, chỉ ở với nhau một thời nhưng lại nhớ nhung một đời.

Có những mối tình, chỉ trải qua một thời, nhưng nỗi đau một đời.

...

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Em Yêu Anh, Rất Yêu Anh, Yêu Đến Mức Có Thể Thanh Thản Nói Lời Từ Biệt.

Truyện ngắn: "Em yêu anh, rất yêu anh, yêu đến mức có thể thanh thản nói lời từ biệt".

....

Trời mưa tầm tã, cơn mưa như vì cô và anh mà gào thét. Bên ngoài bầu trời một màu đen kịt. Nằm trong lồng ngực anh, cô lặng lẽ rơi lệ. Anh siết chặt lấy cơ thể mỏng manh của cô, đau đớn lan tỏa lồng ngực.

Hai người cứ thế, ôm chặt lấy nhau cùng khóc, không ai nói với ai câu gì, không ai hỏi ai tại sao khóc. Bởi trong lòng họ đều biết, tại sao bản thân lại rơi lệ.

Anh ôm cô, hôn lên mái tóc màu hanh vàng của cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đỏ hoe của anh, cô cắn môi, nuốt nước mắt xuống dưới. Nâng tay chậm rãi lau đi nước mắt của anh.

"Anh sẽ chờ em trở về, đúng không?". Cô hỏi anh, chất giọng dịu dàng pha lẫn ngen ngào.

Anh gật đầu kiên định: "Nhất định anh sẽ đợi em trở về".

Cô ôm lấy anh, cơ thể anh tỏa ra mùi hương chỉ riêng anh mới có, mùi hương khiến cô say mê, lưu luyến vô cùng.

"Nếu em không trở về, anh có đợi em không".

"Nếu em không trở về, anh sẽ đi tìm em". Anh im lặng rơi lệ, người đàn ông mạnh mẽ, cứng rắn vì cô mà rơi lệ. Vì người phụ nữ mình yêu mà bật khóc.

Cô òa lên, không dám nghĩ đến việc phải mất anh, ôm chặt lấy anh tựa như đang níu giữ cả một bầu trời.

"Vì câu nói này của anh, em nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ về".

...

Bố cô được yêu cầu chuyển công tác sang Canada trong vòng ba năm. Cô phải theo gia đình rời đi. Mặc dù không nỡ rời xa người đàn ông cô yêu, nhưng cô không thể vì yêu mà bỏ mặc ra đình. Và cũng bởi anh đã hứa sẽ chờ đợi cô, cô tin nhất định thời gian sẽ trôi qua thật nhanh, ngày trùng phùng sẽ không xa.

Tiếng động cơ vang lên, máy bay như một mũi tên mất hút trên bầu trời.

...

Hai tuần sau.

Cô nằm trên giường, mỉm cười với điện thoại, đầu giây bên kia vang lên giọng nam ấm áp.

"Em ăn cơm chưa".

Cô gật đầu như anh đang ngồi đối diện.

"Em ăn rồi".

"Anh rất nhớ em".

Cô khép mi, không muốn bật khóc.

"Em cũng vậy, em nhớ anh".

...

Ba tháng sau, cô và anh vẫn duy trì liên lạc qua facebook, tin nhắn và điện thoại. Hàng ngày anh gọi cho cô số cuộc điện thoại không đếm xuể, chỉ cần rảnh rỗi anh sẽ lập tức nhắn tin hoặc gọi điện cho cô. Còn cô luôn ôm lấy chiếc điện thoại và chờ đợi từng tin nhắn cuộc gọi từ anh.

Hôm nay anh đi làm, cô ngồi trước mắt tính lười biếng lướt facebook nhàm chán. Cô và anh đều có mật khẩu facebook của nhau, anh thường xuyên vào facebook cô kiểm tra. Từ ngày hẹn hò cùng anh, cô chưa từng muốn nói chuyện cùng người đàn ông khác, với cô, anh là duy nhất, không ai có thể thay thế được anh.

Cô không có việc gì làm, vào fb anh gõ mật khẩu. Cô cũng như bao người khác, mặc dù tin tưởng anh nhưng trong lòng vẫn không giấu nổi lo lắng. Yêu xa, nói nghe đơn giản nhưng lại là một tình yêu đầy thử thách.

Cô vào mục tin nhắn, chỉ toàn mấy bạn thân của anh gửi tin cho anh, còn mấy cô gái inbox làm quen đều bị cô mắng cho một trận rồi.

Cô bấm vào tin nhắn của bạn thân anh, chỉ thấy có hai chữ ngắn ngủn cùng cái icon cười lăn lộn.

"Được đấy".

Chẳng hiểu gì, không hiểu bạn anh đang nói điều gì, cô là người đa nghi, mặc dù tin tưởng anh nhưng vẫn không giấu nổi lo lắng.

Cô bấm điện thoại gọi cho anh.

Ba cuộc anh mới nghe máy.

"Anh đây".

Cô thở phào một hơi, anh luôn dịu dàng nghe điện thoại cô và nói "anh đây". Cũng chỉ có anh khi nói ra từ ấy mới khiến cô ấm áp đến thế.

"Anh đang làm gì vậy?". Cô hỏi

Đầu giây bên kia vang lên tiếng ồn ào.

"Anh đang đi ăn cùng đám bạn". Anh đáp nhanh.

Cô lập tức giữ ý, nói.

"Vậy anh ngồi ăn cùng mọi người đi, nghe điện thoại lâu quá mọi người lại nói em quản anh chặt". Cô bật cười, hôn gió vào điện thoại rồi cúp máy.

Nhìn ảnh nền điện thoại, một tay anh đặt trên hông cô, đôi mắt nhìn cô say đắm hôn lên môi cô. Cô mỉm cười, cô luôn muốn giữ cho anh một khoảng tự do nhất định để anh ở cạnh cô mà không cảm thấy gò bó, mệt mỏi.

Cô tin anh, chỉ cần là điều anh nói, cô luôn tin.

Cô yêu anh, yêu anh nhiều đến mức ngay cả bản thân là ai cô cũng không nhớ rõ. Cô chỉ nhớ, cô là bạn gái anh, là người bạn gái của anh mà ai cũng biết.

...

Một tuần sau.

Cô nhìn điện thoại, đây là cuộc gọi thứ ba mươi, đầu giây kia đều tắt máy. Cô đã gọi cho anh từ sáng cho đến đêm mà vẫn không được.

Cô lo lắng vô cùng, nhưng không biết phải làm sao. Cảm giác bất lực này thật tồi tệ, cô rất sợ hãi, sợ rằng anh sẽ xảy ra chuyện gì. Cô ngồi trước màn hình máy tính, vào facebook anh vẫn không nhận được câu trả lời cho sự sợ hãi của mình. Cô úp mặt vào tay bật khóc.

Cô ghét, ghét phải ở xa anh hàng trăm dặm, ghét phải yêu xa.

Cô ghét cái cảm giác nhớ mà không thể gặp. Ghét cái cảm giác lo lắng mà không thể chạy đi tìm anh. Cảm giác bất lực này thật tồi tệ.

Hai hôm sau.

Chuông điện thoại báo kết nối được, cô vui đến phát điên, hai cuộc, ba cuộc, sáu cuộc cuối cùng cũng có người nghe máy.

Giọng nói mệt mỏi của anh từ đầu kia vang đến.

"Alo".

"Anh làm gì mà hai ngày nay mất tích, em rất lo lắng cho anh, anh có chuyện gì xảy ra à, tại sao anh lại tắt máy". Cô nói gấp gáp.

"Không sao, anh đi chơi với đám bạn". Anh trả lời ngắn gọn.

"Anh đang mệt à". Cô lo lắng cho anh, giọng nói mệt mỏi của anh khiến cô đau như cắt.

"Uh".

Cô lập tức nói:" Vậy anh ngủ một chút đi, lát dậy rồi gọi cho em".

"Uh, anh ngủ đây, lát anh dậy gọi cho em sau, yêu em". Anh hôn vào điện thoại rồi cúp máy.

Cô nhìn cuộc gọi báo kết thúc, cô không phải kẻ ngốc, cô nhận ra sự thay đổi của anh. Nhưng cô chấp nhận coi đó là sự thay đổi trong lúc mệt mỏi, cô không muốn thừa thận, cô biết, anh đang dần thay đổi. Khoảng cách này, đang khiến tình yêu này thay đổi.

...

Hai ngày sau.

Cô nhận được tin nhắn facebook của một đứa bạn.

"Này".

"Sao thế".

"Tao kể cho mày cái này nhé".

"Vụ gì?".

"Mày đừng có buồn đấy".

"Sao?".

"Hôm qua tao thấy ông ... đèo một con đi qua đường nhà tao".

Cô như chết sững, đôi tay run rẩy gõ bàn phím.

"Thật không?".

Cô như muốn khẳng định lại sự thật, khẳng định sự tin tưởng của cô dành cho anh.

Nhưng đáng tiếc, bạn cô trả lời rất nhanh.

"Thật, tao còn lạ gì ông ý mà nhìn nhầm, tao nhìn đúng mà".

Màn đêm buông xuống, cô chui vào trong chăn, cái lạnh nơi đây cũng không khiến cô lạnh bằng lòng mình lúc này.

Có phải, ngày mai khi cô ngủ dậy, mọi chuyện sẽ như một giấc mộng kinh hoàng. Cô, chưa từng rời đi. Anh, chưa từng phản bội. Hai người cũng sẽ không bị khoảng cách chia đôi.

Cô cắn môi, im lặng rơi lệ, cô không được tuyệt vọng, không được buồn sã. Cô không nên tin người ta nói mà nghi ngờ anh, biết đâu bạn cô chỉ nhìn nhầm, chỉ là nhầm lẫn. Nếu như là sự thật, cô cũng sẽ coi như bản thân không biết gì, một chút cũng không biết, được chứ.

Cô khóc đến khi mệt mỏi rồi thiếp đi ngủ.

Trong mơ, hình ảnh quá khứ hiện về.

Anh đèo cô trong cơn mưa, cô ôm chặt lấy anh, bật cười khanh khách. Hai người làm đủ trò dưới cơn mưa, anh nghiêng đầu hôn thật sâu vào môi cô.

Cho dù đang đi dưới mưa cũng không khiến cô lạnh, bởi vì có anh, trong lòng ngập tràn ấm áp.

Cô, tai không nghe

Cô, mắt không thấy

Cô, chẳng biết gì.

...

Những ngày trôi qua như địa ngục, cô thường xuyên không gọi được cho anh, anh tắt máy liên tục, vài ngày mới mở điện thoại, mỗi lần anh đều có lí do thanh minh khiến cô tin tưởng nếu không tin cô cũng đành ngậm ngùi tin tưởng.

Một hôm vào faebook của anh, cô kiểm tra lịch sử tìm kiếm, nhận thấy anh thường xuyên tìm kiếm facebook của một cô gái. Anh còn rất hay vào facebook cô gái ấy cm, ra dáng một người anh quan tâm em gái. Nhưng cô biết, đó không phải tình cảm anh em.

Cô biết, anh và cô gái kia, có mối quan hệ không được bình thường.

Cô gọi cho anh rất lâu mới bắt máy.

"Cô gái kia là ai?".

"Em hỏi ai?".

"Cô gái mà anh liên tục tìm kiếm trên fb, cô gái anh thường xuyên cm ấy".

"À, một đứa em quen thôi, có gì đâu hâm à".

Cô lắc đầu, bật khóc.

"Em đã cố ý tin tưởng anh, cố ý coi như bản thân bị mù, bị điếc. Em coi như bản thân không biết gì, em nguyện ý tin anh. Nhưng anh hết lần này đến lần khác lừa dối em. Chúng ta, chia tay đi".

Cô mệt, cô thực sự kiệt sức rồi, cô không thể tiếp tục cố gắng được nữa. Cô yêu anh, rất yêu. Nhưng cô biết, đàn ông không chịu được cô đơn quá lâu. Mà anh là tuổi trẻ, làm sao có thể chờ đợi cô tận ba năm ròng rã. Cô và anh, chia tay.

Anh đồng ý không chút do dự.

Cô biết nhiều lắm, biết rằng yêu xa không chỉ cần có sự tin tưởng và còn cần cả một trái tim cứng rắn. Cần nhiều hơn là tin tưởng là tình yêu.

...

Cô đổi số điện thoại, khóa facebook, chặn toàn bộ những thứ anh có thể liên lạc với cô.

Càng về đêm lòng càng cô đơn, cô nắm chặt điện thoại, kiên quyết không gọi cho anh, cô phải giữ vững lí trí, nhưng cô không làm được. Cô bấm điện thoại gọi cho anh. rất may có chuông, vài giây sau anh nghe máy.

"Alo?". Giọng nói quen thuộc từ đầu giây kia vang tới.

Cô mím môi, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ. Cô không lên tiếng, chỉ lặng thinh nghe anh nói, hơi thở của anh cô có thể nghe được. Anh cũng im lặng theo cô.

Mãi vì sau anh mới nói.

"Anh biết, là em".

Cô không đáp.

"Anh rất nhớ em".

Cô cúp máy, ôm chặt gối òa khóc, cô là kẻ không ra gì, là kẻ yếu đuối. Cô là đứa yếu mềm ngay cả chút tôn nghiêm cũng không có. Cô thầm chửi rủa bản thân mình.

...

Vài tháng sau anh thường xuyên gọi cho cô, nhắn tin xin lỗi cô và muốn quay lại. Cô đã từng mềm lòng tha thứ, nhưng cuối cùng, sự thật lại tiếp diễn, cô nhận được tin tức anh đang qua lại với cô gái khác. Cuối cùng, cô đã quyết tâm lần này sẽ không tha thứ, những ngày trôi qua với cô như địa ngục, nỗi nhớ anh hàng đêm dày vò cô khôn xiết.

Đau, đau đến phát điên.

Nhớ anh khiến cô muốn quay về.

Cuối cùng, cô đã thành công. Cô và anh chia tay nhau tròn ba tháng. Cô lập một tài khoản fb mới theo dõi fb anh. Cô thấy anh đăng ảnh chụp cùng một cô gái xinh đẹp, là bạn gái mới của anh.

Hóa ra, con người vốn dĩ rất dễ thay lòng đổi dạ. Giây này có thể nói ngọt ngào với người này, phút kia đã nói yêu thương người kia.

Cô đã từng cho rằng, cô và anh yêu nhau nhiều đến thế. Cho dù sóng gió thế nào cũng có thể cùng nhau bước quá. Nhưng cô đã lầm, tình yêu cũng không chống chọi lại được khoảng cách. Cô và anh không chỉ xa nhau về khoảng cách, lúc này đã hai đã xa về thời gian, về tình yêu, về tất cả những gì đã từng hiện diện.

Anh với cô, đã đi cách nhau một con đường rất xa rồi.

...

Ba năm sau.

Cô đứng dưới bầu trời của thành phố cũ, nơi đây là nơi ngập tràn kỷ niệm xưa cũ của cô và anh. Cửa người đàn ông đã làm cô đau nhiều đến thế, cuối cùng, cô đã trở về.

Trở lại nhà, cô sắp xếp hành lý gọn gàng. Cô gọi taxi đến quán cafe quen thuộc, đột nhiên từ đằng xa vang lên tiếng gọi.

Giọng nói này quá đỗi quen thuộc, làm sao cô có thể quên được. Người gọi tên cô ấm áp như vậy, ngoài anh, còn ai khác?

Cô chậm rãi quay đầu, nhìn người đàn ông đứng bên kia đường, anh vẫn thế, nhiều năm rồi anh vẫn không thay đổi. Thời gian khiến anh trở nên

chững trạc hơn, mất đi vẻ ngông cuồng năm đó. Anh nhìn cô, mỉm cười rất tươi, nụ cười này quá đỗi dịu dàng lại khiến tâm cô đau đớn khôn nguôi.

Anh bước đến trước mặt cô, không một lời vươn tay kéo cô vào lòng. Cô hoảng sợ muốn đẩy anh ra mà không thể, cô lưu luyến vòng ngực này, lưu luyến mùi hương quen thuộc. Cô ôm anh, bật khóc. Co là người mạnh mẽ, kiên cường nhưng khi gặp anh, ở bên anh cô lại mềm yếu đến lạ.

Người qua đường nhìn cô và anh như hai kẻ không bình thường, chỉ có cô và anh biết, giây phút này cả hai đã mong chờ biết bao lâu.

"Buông tay đi".

Anh chậm rãi buông cô ra.

Anh nhìn cô, sự hối hận lan tỏa lồng ngực.

"Xin lỗi em, anh sai rồi".

Cô nắm chặt túi sách, lắc đầu cười mệt mỏi.

"Quá muộn rồi".

Cô quay lưng bước đi.

....

Hai năm sau.

Cô ngồi trong một quán ăn nhỏ, cô lúc này đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành. Khuôn mặt không còn sự tươi tắn và ngông cuồng ngày ấy. Cô trở nên đằm thắm và dịu dàng, trang phục cô mặc chỉ độc một chiếc váy đen ôm eo đầy trang nhã, mái tóc buộc cao lộ ra làn da trắng nõn.

Một lúc sau cô tính tiền, đi đến ngoài cửa thì một bóng hình đã hấp dẫn tầm mắt cô.

Người đàn ông cao cao nắm tay một cô gái đi vào, khi nhìn thấy cô, anh như chết sững. Sau ngày gặp gỡ hai năm trước, anh nhận được tin cô đã trở về Canada. Lúc này nhìn thấy cô, anh không biết bản thân nên nói gì.

Lời chào hỏi với người ngỡ đã quên, tại sao lại khó khăn đến vậy.

Cô nhìn anh, mỉm cười lịch sự. Rồi bước đi ngang qua người anh không chút lưu luyến.

Anh chạy theo cô, kéo cổ tay cô giật lại.

Cô giật mình nhìn anh, không biết tại sao anh làm như vậy thì anh đã nói.

"Em về từ khi nào".

"Một tuần trước". Cô nói khẽ.

"Tại sao không gọi cho tôi". Anh trách móc, y hệt ngày trước khi cô vẫn còn là của anh.

Cô cười: "Anh là gì của em chứ".

Câu nói này đánh thẳng vào hiện thực, đúng, chúng ta anh và cô không còn là gì của nhau.

Anh siết chặt nắm tay, nỗi bi thương tràn đến khóe mắt.

"Em hạnh phúc chứ?". Anh hỏi.

Cô nhúm mày, thẳng thắn đáp.

"Hạnh phúc không chọn em".

Anh lập tức nói: "Em vẫn độc thân?".

Cô bật cười, gật đầu như nói chuyện với người bạn cũ.

Anh im lặng hồi lâu, như lấy hết dũng khí hỏi.

"Em còn yêu tôi không?".

Cô không nghĩ anh sẽ hỏi vậy, thở mạnh một hồi mới đáp.

"Yêu". Phải, cô yêu anh, rất yêu.

Anh kinh ngạc nhìn cô, không dám tin cô sẽ nói vậy.

"Năm ấy, anh sai rồi, em có thể tha thứ cho anh không?".

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, cố giấu đi nỗi đau trong mắt, nói ra những lời tưởng như nhẹ nhàng lại nặng đến ngàn cân.

"Chúng ta yêu nhau một năm, anh phản bội. Chúng ta chia tay nhau tròn năm năm, em chờ đợi anh tròn năm năm. Mặc dù bản thân em không biết em đang chờ đợi điều gì mặc dù em biết anh sẽ không trở về, anh không còn là của em. Anh khiến em đau đến thế, anh làm em tổn thương nhiều đến thế nhưng em vẫn không một lần hận anh. Em chỉ tự trách mình rằng, bản thân đã để cho anh đã khoảng trống quá lớn để người ta có thể xen vào".

"Anh xin lỗi, anh sai rồi, anh vẫn yêu em, yêu em rất nhiều. Anh chưa từng quên em".

Cô chua chát lắc đầu.

"Muộn rồi, tuổi trẻ qua đi, em không còn giữ vững được sự cuồng nhiệt năm đó. Chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian, bỏ lỡ cả đối phương rồi".

"Anh biết, bản thân vì nông nổi mà đánh mất em, nhưng bây giờ em đã trở về, anh sẽ không để em rời đi".

"Anh biết không? em đã từng lựa chọn tin tưởng một lời nói dối để không mất anh. Cuối cùng, em đã bỏ cuộc. Bởi em hiểu rằng, lời nói dối hay bất cứ điều gì đều có thời hạn, sức em đã cạn, em không thể duy trì".

Anh nhìn cô, rơi lệ.

"Vậy có thể một lần nữa nói cho anh biết, em có yêu anh không?".

...

"Em yêu anh, rất yêu anh, yêu đến mức có thể thanh thản nói lời từ biệt".

...

Cô ôm lấy anh một lần cuối cùng, ghé vào tai anh nói nhỏ.

"Hứa với em đi, nếu kiếp sau còn gặp lại nhau, đừng để em chờ đợi trong vô vọng nữa. Em sợ, sợ bản thân không đủ kiên cường chờ đợi anh. Sợ rằng em có đi tìm mãi cũng không thấy anh. Hứa với em đi, kiếp sau, anh sẽ không phản bội, em cũng không rời đi. Chúng ta, đừng bỏ lỡ nhau được không?".

Anh ôm chặt cô, gật đầu.

"Được".

...

Hai người rời đi hai con đường khác nhau, khoảng cách khiến họ đánh mất nhau, nhưng khoảng cách không xóa mờ được tình yêu của hai người. Chỉ là nó không còn được cuồng nhiệt mà mãnh liệt như năm ấy, tình yêu

của cô và anh được giấu vào trong tim, không ai thấy. Tình yêu sâu đậm đến mức thời gian có trôi qua cũng không thể xóa mờ.

Bởi, cô và anh đều là tuổi trẻ của nhau, hai người dùng hết tình yêu thanh xuân trao cho đối phương không chút suy nghĩ mặc dù đối lại là ly biệt.

...

Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Yêu Em , Cô Gái Đi Qua Nhiều Đồ Vỡ.

Truyện Ngắn: "Anh yêu em, cô gái đi qua nhiều đồ vỡ".

...

Tiếng thở gấp của người đàn ông vang lên trầm đục, trong phòng chỉ có chút ánh sáng vàng hiu hắt. Người phụ nữ nằm bên dưới người đàn ông, hai mắt nhắm chặt, đôi môi bị cắn chặt đến mức sắp bật máu.

Người đàn ông bên trên như nhận thấy sự khác thường, động tác đột ngột dừng lại. Anh với tay bật đèn đầu giường tới mức sáng nhất. Ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, đôi tay anh khựng lại ở không trung.

Cô khóc, nước mắt nhòe đi lớp mascara, cô cắn môi để ngăn bản thân bật khóc lớn hơn.

"Tôi làm em đau sao?". Anh dịu dàng hỏi, đôi tay lau đi nước mắt của cô.

Cô lắc đầu. Không, anh không làm cô đau.

"Vậy tại sao em khóc?". Anh hỏi tiếp.

Cô òa khóc, ngen ngào nói với anh.

"Em xin lỗi". Cô xin lỗi, muốn nói với anh trăm ngàn lời xin lỗi, mà nói bao nhiêu mới đủ đây.

Anh thờ dài, đau đớn rời khỏi người cô, quay lưng nằm sang bên cạnh. Anh châm một điếu thuốc, mệ mỏi đưa lên miệng hút.

"Em vẫn nhớ người đó, phải không?".

Cô gật đầu, không chút giấu giếm.

"Tôi biết, một năm qua tôi biết em chưa từng yêu tôi".

Anh biết cô không yêu anh, chỉ là anh cố chấp cho rằng tình yêu của anh sẽ khiến cô quên đi quá khứ. Nhưng không, anh đã sai lầm rồi, tình yêu của cô dành cho người kia quá sâu sắc, sâu sắc đến mức khiến cô và anh đều đau đớn.

"Em xin lỗi, xin lỗi anh". Cô hận bản thân mình, hận tại sao lại nhu nhược đến mức như thế. Hận nhiều lắm, nhưng cô không thể chống lại trái tim mình. Cô đã cố gắng dành tình cảm cho anh, nhưng cô không thể đổi lòng được.

"Chúng ta, chia tay đi". Cô nhỏ giọng nói.

Đôi tay cầm thuốc khựng lại, anh nhắm mắt, hít một hơi sâu.

"Nếu không yêu tôi, tại sao lại ngủ với tôi",

"Bởi vì anh quá tốt, trên đời này ngoài gia đình, anh là người tốt với em nhất".

Anh bật cười chua chát, lắc đầu.

"Sẽ không, tôi sẽ không buông tay em".

Anh dập thuốc, xoay người ôm lấy cơ thể đang run rẩy của cô vào lòng, anh thương cô, thương người con gái khi yêu quá nặng tình. Thương người con gái cố chấp đến đáng thương.

"Nói cho tôi biết, người đó có gì tốt mà khiến em yêu nhiều đến thế?". Đây là lần đầu tiên anh hỏi về quá khứ của cô. Bởi quá khứ ấy được cô giấu rất chặt, nếu lần cô say rượu cô không nói cho anh biết, có lẽ cả đời anh sẽ không biết được sự tồn tại của người kia.

Cô khóc thút thít trong ngực anh, thấp giọng nỉ non.

"Em không biết, người khiến em đau đến thế, người khiến em mệt mỏi nhiều đến thế. Có sao nhiều năm như vậy trôi qua, em vẫn chưa từng quên được, một lần cũng chưa. Giọng nói ấy, chỉ cần thoáng qua cũng đủ khiến em nhận ra. Là anh ấy, chính là anh ấy, không phải ai khác. Anh ấy, làm em tổn thương sâu nặng đến thế, một ánh mắt nụ cười ấy cũng đủ khiến em đau đớn.

Em không dám nhớ, không dám mong, không dám thừa nhận. Rằng em yêu, rất yêu.

Em không dám thừa nhận rằng, em cố chấp, u mê, dành cả thanh xuân để yêu anh ấy

Hoa nở, hoa tàn, tan biến theo mây gió. Anh ấy cố sao lại u buồn, tại sao không hạnh phúc. Anh ấy đã rời bỏ em để tìm hạnh phúc mới nhưng anh ấy sống không tốt, anh ấy không hạnh phúc với người anh ấy chọn. Có sao, cứ khiến em đau nhiều như thế.

Anh biết không, khoảnh khắc người ấy gọi tên em. Em biết, là anh ấy, chỉ có anh ấy mới gọi tên em một cách dịu dàng và ấm áp đến thế. Cũng chỉ anh ấy khiến em cảm thấy khó thở khi nghe tên mình như vậy. Nhưng em lại không dám quay đầu, em sợ, sợ rằng em sẽ không kiềm chế được mà chạy thật nhanh đến bên anh ấy. Chỉ một lần thôi, em muốn phóng túng một lần thôi, ôm chặt lấy anh ấy, òa khóc thật to. Trút hết nỗi lòng, mặc cho ai cười chê, em chỉ muốn khóc trong lòng của anh ấy, như ngày ấy, như lúc xưa. Em vẫn còn non trẻ.

Nhưng em và anh ấy ở xa nhau lắm, cách nhau cả một bức tường trường thành. Cách nhau cả một lá chắn trách nhiệm, ngăn trở yêu thương bằng cả một đồng lý do. Em biết anh ấy và em, kiếp này lỡ rồi.

Tại sao, tại sao chứ? tại sao yêu nhau nhiều đến thế, tại sao em và anh ấy tương tư nhau đến thế mà vẫn ly biệt.

Tám năm rồi. Em vẫn yêu, vẫn nhớ, dù có anh ở cạnh em tôi vẫn không thể xóa được hình bóng anh ấy. Em hận bản thân mình, vì em đã kéo anh vào sự rắc rối này. Em hận đã làm anh đau lòng, em xin lỗi, xin lỗi".

Nói xong cô òa khóc, nước mắt lã dài trên gò má. Nghe xong anh không tức giận cũng không ghen tị, anh chỉ thấy thương xót cho cô, người con gái yếu đuối mà lại phải gồng gánh quá nhiều tổn thương.

Ngày anh gặp cô ấy, đôi mắt u buồn mang theo sự tịch mịch. Anh đã biết, cô là người phụ nữ gặp phải tổn thương rất nặng nề. Người phụ nữ mang trong mình một trái tim tan vỡ, với anh, cô đáng được yêu hơn ai hết.

Cô không làm gì sai, chỉ là cô đã yêu quá nhiều, dành quá nhiều tình cảm cho người không thuộc về mình. Chỉ là, cô đã yêu lắm.

"Anh có hận em không, có cảm thấy chán ghét em không". Cô vừa khóc vừa hỏi.

Anh vỗ nhẹ lên tóc cô, hít lấy mùi hương hoa nhè nhẹ trên tóc.

"Anh không hận em, cũng không chán ghét em. Em không biết anh là một thằng đàn ông rất thích chinh phục sao? Anh thích em, bởi em là người phụ nữ đi qua quá nhiều tổn thương, đau đớn của em chất thành một ngọt núi, Để có thể dành được tình yêu của em là khó khăn lắm, anh biết, nhưng một năm qua anh chưa từng bỏ cuộc. Anh chưa từng cho rằng có một ngày nào anh sẽ chán ghét em, bởi cô bé ngốc ạ, em so với những người phụ nữ khác, em đáng được yêu thương hơn ai hết".

"Em đã từng yêu, và từng tổn thương. Em đến bên tôi bằng một trái tim vá chằng chịt. Còn tôi, tôi yêu em vì những vết vá trong trái tim em. Tôi, yêu em vì em đã từng yêu người kia hết lòng, em tổn thương vì bị phản bội. Tôi yêu cô gái ngốc ngếch cứ ngu ngốc chờ đợi suốt tám năm trời. Tôi yêu em, yêu thứ xấu xí nhất ở nơi em. Nên sau này đừng nói với tôi lời chia tay nữa, bởi cả đời này tôi sẽ không buông tay em đâu, tôi không giống như người ấy. Tôi biết trân trọng những thứ mình đang có, và tôi biết trân trọng những thứ đáng được trân trọng".

Anh hôn nhẹ lên trán cô.

"Anh yêu em, cô gái đi qua nhiều đổ vỡ".

Huyen Trang / Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Bỏ Lỡ Một Lần, Là Bỏ Lỡ Cả Đời.

Truyện Ngắn:" Bỏ lỡ một lần, là lỡ cả đời".

...

Tiếng nhạc đình tai nhức óc, dưới ánh đèn mập mờ, từng bóng hình quay cuồng dưới nhạc.

Cô nghiêng ngả nhún nhảy dưới ánh đèn thân hình cô càng thêm gợi cảm. Chiếc váy đen bó sát làm lộ ra đường cong chữ S.Cô liếc mắt nhìn bạn bè mình đã đều say, mỗi người đều không còn tỉnh táo. Cô khẽ nhếch môi ngồi xuống ghế.Lôi chiếc điện thoại trong túi xách ra, không do dự gửi đi một tin nhắn.

"Tôi nhớ anh".

Chưa đầy một phút sau tiếng tin nhắn đến vang lên. Cô mở ra đọc.

"Em sao vậy?".

Cô khẽ cười nhạt, nhẫn lại.

"Không sao cả, chỉ muốn nói vậy thôi".

Buông điện thoại, đột nhiên cô cảm thấy chua chát, khóe mắt vương vấn một giọt lệ mỏng như hơi sương.

Một lần nữa điện thoại lại rung, cô hơi trần trụi mở tin nhắn, từng chữ ngắn ngủn như lưỡi dao đâm vào trái tim cô. Đau đến cùng kiệt.

"Anh cũng nhớ em".

Cô cầm ly rượu uống một hơi cạn, hơi nồng bốc lên khiến cô cảm thấy khó chịu. Gò má ửng hồng vì men rượu làm cô càng thêm quyến rũ.

"Tôi không tin". Cô nhả lại.

"Tại sao, em biết anh luôn yêu em".

Lúc này cô chỉ muốn bật dậy phá tan nát mọi thứ xung quanh, ngọn lửa hừng hực nổi lên trong lòng. Cô ấn mạnh nút gọi, chưa đầy một hồi chuông đã nghe được giọng nói trầm ấm từ đầu giây bên kia.

"Anh đây".

Cô thoáng giật mình, anh vẫn như vậy, khi nghe điện thoại của cô anh luôn dịu dàng nói rằng "anh đây".

Có vẻ như anh nghe được tiếng nhạc truyền đến, giọng nói có thêm phần lo lắng, gấp gáp hỏi.

"Em đang ở đâu".

Cô khẽ cười.

"Tôi ở đâu, anh đã từng quan tâm sao".

"Tôi hỏi em đang ở đâu". Anh gằn tiếng, gào vào điện thoại.

"Ở nơi anh làm tôi tổn thương".

Cô cúp điện thoại, ném mạnh điện thoại xuống đất khiến điện thoại vỡ nát màn hình. Cô nghiêng người nằm ngả ra ghế mặc cho những ánh mắt

khác thường đi ngang qua nhìn mình. Mái tóc dài che lấp đi nửa khuôn mặt, đôi môi được tô một lớp son đỏ đậm. Cô rất xinh đẹp, nét đẹp mỉ hoặ, quyến rũ khiến đàn ông có cảm giác muốn chiếm hữu.

Cô nhìn nơi đây, nơi đây là nơi đã khiến cô đau đến phát điên. Vì thế cô vẫn thường trở lại đây để tự đay giến nỗi đau của chính mình. Cô muốn tự nhắc nhở bản thân mình rằng, người đàn ông cô yêu nhất đã lừa dối cô thế nào.

Chưa đầy mười lăm phút sau trước mặt cô xuất hiện một thân ảnh cao lớn, anh mặc bộ quần áo thể thao màu ghi khỏe khoắn, dưới ánh đèn mập mờ khuôn mặt anh càng thêm anh tuấn.

Cô lẳng lạng nhìn anh, không lên tiếng.

Anh chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt cô, dịu dàng vuốt mái tóc cô như trước đây. Đôi mắt ngập tràn bi thương nồng đậm.

Anh chậm rãi bế bổng cô lên, cô cũng không kháng cự để mặc anh bế mình ra khỏi bar.

Cô khẽ nhắm mắt, chậm rãi hít lấy mùi hương đặc trưng của anh. Mùi hương khiến cô nhớ nhung, khiến cô yêu thương, cũng khiến cô đau đớn. Áp mặt vào lồng ngực rắn rỏi của anh, cô khẽ nhắm mắt, giọt lệ óng ánh chảy dài qua khóe mắt.

Bên tai không còn tiếng nhạc, anh bế cô ngồi vào ghế sau, lúc này cô vẫn chưa ngẩng đầu chỉ nghe thấy anh nói rằng.

"Nam, lái xe đi".

Lúc này cô mới biết anh đi cùng bạn anh đến đây.

Cô vùng khỏi vòng tay anh, ngồi xuống bên cạnh. Hít thở một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh lại.

"Cho tôi xuống xe". Cô thấp giọng lên tiếng.

"Sẽ không, lúc này em đi đường không an toàn".

Cô nheo mắt, hơi rượu đã vơi đi nửa phần. Lạnh giọng nói

"Vậy ở đây chẳng lẽ an toàn?".

Anh hơi bất ngờ với câu nói của cô, thoáng sửng sốt.

"Chính em nói rằng em nhớ anh".

Cô nhếch khóe miệng, lạnh lùng đáp.

"Rượu nhớ anh, không phải tôi.

Anh thở dài, dịu giọng nói với cô.

"Anh xin lỗi, hôm ấy là anh say nên mới như vậy. Cũng đã gần một năm trôi qua rồi, em tha thứ cho anh được không".

Cô bật cười cay đắng.

"Anh say nên anh ngủ với người khác, còn tôi say tại sao lại nhắn tin cho anh?".

Anh cứng họng không biết nói gì. Chỉ lẳng lặng ngắm nhìn sự tức giận của cô, thời gian trôi qua khiến cô càng thêm nồng nàn, quyến rũ. Từng đường nét càng thêm rõ rệt.

"Cho tôi xuống xe".

Anh thở dài, nuốt xuống lời định nói.

"Dừng xe".

Cô mở cửa xe, cầm lấy túi xách bước xuống. Anh cũng xuống theo, nắm lấy cánh tay cô.

"Có thể tha thứ cho anh được không".

Đôi tay cầm túi xách khẽ xiết chặt, cô quay phắt người lại, gào vào mặt anh

"Anh biết không , tôi chưa từng... chưa từng một lần mong anh hạnh phúc. Sao tôi phải cao thượng để mong rằng anh sẽ sống tốt trong khi tôi đang vất vả trong nỗi đau anh ban tặng? Sao tôi cứ phải loay quanh trong cái quá khứ có hình ảnh của người đàn ông là anh trong đó? Tôi thà đóng vai phản diện để mong anh không hạnh phúc còn hơn phải giả tạo mỉm cười trong khi bản thân đang đau khổ".

"Em còn yêu tôi". Anh nói khẳng định

Cô gật đầu

"Đúng, tôi chưa từng phủ nhận điều đấy. Nhưng yêu là một chuyện, tha thứ lại là một chuyện khác".

Cô say đắm nhìn anh, đôi mắt đột nhiên phủ một tầng hơi sương.

"Cuộc đời mỗi người chỉ có từng ấy nhiệt huyết, khi tôi bất chấp tất cả để yêu anh. Anh không trân trọng, đến khi qua rồi, nhiệt huyết đã cạn. Tất cả chỉ còn lại chút hơi tàn, chúng ta sao có thể trở lại?".

"Vậy tại sao em lại nhắn tin cho tôi".

Cô cười nhạt

"Tôi nói rồi, tôi vẫn yêu anh, nên tôi mới nói nhớ anh. Nhưng tôi lại không tha thứ cho anh, để cả đời này anh phải nhớ đến tôi, cả đời này anh phải nhớ đến nỗi đau anh dành cho tôi. Tôi muốn cả đời này anh phải nhớ đến tôi".

Nhìn bóng lưng mỏng manh của cô rời đi, trong màn đêm nhìn cô từ phía sau càng thêm cô tịch. Anh trở lại xe, châm một điếu thuốc lá, làn khói trắng tan biến trên không trung.

Anh chưa từng nghĩ cô sẽ trở nên như vậy. Là anh đã biến cô trở nên như vậy.

Bạn anh từ đầu đến giờ chưa từng lên tiếng, lúc này mới thở dài nói.

" Bỏ lỡ một lần, là lỡ cả đời".

Huyen Trang / Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Cho Em Một Ngày Cuối Cùng.

Truyện Ngắn: Cho em một ngày cuối cùng.

...

Từng hạt mưa đua nhau rơi xuống, màn đêm bao trùm lên vạn vật xen kẽ cùng những hạt mưa. Không khí tĩnh lặng lại có phần ngọt ngào. Đôi tay nắm lấy lan can lạnh lẽo, cô nhìn xuống bên dưới, cảnh vườn đầy những bông hoa hồng tuyệt đẹp.

Người đàn ông từ phía sau bước đến đứng bên cạnh cô, hai người không nhìn nhau, chỉ lẳng lặng đứng đó. Anh rút một điếu thuốc lá, hơi thuốc nhanh chóng tan biến trong không khí.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, lưng tựa vào lan can tinh xảo từng chi tiết. Anh mặc chiếc quần lụa màu đen, bên trên cởi trần lộ ra dáng người đẹp không sao tả xiết. Từ cơ thể anh tỏa ra loại khí chất cương nghị, sang trọng.

"Kết thúc đi, tôi mệt rồi". Anh nói rất chậm, ngữ khí nhàn nhạt không có lấy một tia cảm xúc.

Cô không nhìn anh, ánh mắt chăm chăm nhìn mảnh vườn bên dưới. Đôi mắt cô tĩnh lặng như một khoảng không vô hồn, đôi môi đỏ hơi cong cong đầy gợi cảm.

Cô thấp giọng, như đang cầu khẩn: "Có thể cho em một ngày không?".

Anh nhíu mày, hơi mất kiên nhẫn nhìn cô: "Một ngày để làm gì?".

Cô nghiêng đầu, mỉm cười nhẹ nhàng: "Chỉ là muốn bên anh một ngày cuối cùng".

Nhìn thấy đôi mắt trong veo của cô, anh hơi mệt mỏi nhưng cũng không quá tàn nhẫn, đành cất giọng: "Được, chỉ ngày mai". Nói xong anh quay lưng vào phòng, để lại một bóng hình mỏng manh tựa hơi sương nhìn theo mình.

Cô thở dài, mím môi chặt, chỉ còn ngày mai.

...

Chiếc audi màu trắng dừng trước cổng khu resort. Anh bước xuống xe, hôm nay anh mặc chiếc quần âu màu đen ôm lấy đôi chân dài, chiếc sơ mi trắng tinh cảm thùng được cô là tỉ mỉ, hai khuy cổ được mở lộ ra phần ngực rần chắc.

Cô tựa mở cửa xuống xe, nhìn anh đứng cách cô năm bước chân. Hai tay anh đút túi quần tạo nên loại cảm giác lười biếng nhưng lại quyến rũ. Cô khẽ cười, dịu dàng nói.

"Anh không cầm túi giúp em sao?".

Anh hơi bất ngờ, vừa định lên tiếng thì cô đã nói tiếp.

"Hôm nay là ngày của em". Cô cười cười nói.

Đúng là như vậy, anh đành bước tới nhận lấy túi sách của cô rồi lập tức rời đi.

Nhìn anh bước đi cô lập tức chạy tới nắm lấy bàn tay anh, thấy anh khẽ nhíu mày cô lập tức chẹn miệng anh.

"Hôm nay là ngày của em, em có quyền". Cô nói tinh nghịch, đôi mắt lấp lánh ý cười.

Bỗng nhiên anh có cảm giác lồng ngực có thứ gì ngèn nẹt, anh bỗng quay đầu xua tan cảm giác khó hiểu ấy đi.

Cô đứng bên ban công nhìn ra biển. Khóe mắt bỗng nhiên hơi khó chịu, cô cúi đầu, để giọt nước trong suốt bay đi không chút dấu vết.

"Nơi đây thật đẹp, giống như lần đầu mình gặp nhau". Cô nghiêng đầu nói với anh.

Anh chỉ khẽ "um" một tiếng rất khẽ.

...

Anh nằm dài trên ghế gỗ được đặt sát biển, dáng người hoàn mỹ thu hút rất nhiều cô gái ngoại quốc.

Cô mặc bộ bikini màu đen, lộ ra khuôn ngực đầy đặn, cặp mông căng tròn gợi cảm. Cô rất đẹp, nét đẹp phóng khoáng, kiêu mị chứ không phải vẻ đẹp trong sáng, thanh tao.

Cô đưa lọ kem chống nắng đến trước mặt anh, mỉm cười ngọt ngào nói.

"Có thể bơi cho em được không". Nói xong cô còn tinh nghịch máy mắt một cái.

Anh tháo kính mắt xuống, mắt kiên nhẫn nhìn cô, muốn lên tiếng từ chối nhưng nhìn khuôn mặt chờ mong ấy anh lại không nói thành lời. Đành chậm chạp ngồi sang ghế của cô.

Nhẹ nhàng cởi nút thắt của áo ở sau lưng cô, tấm lưng trần trắng nõn không tì vết. Anh chưa phải chưa từng chạm vào cô, nhưng lúc này anh

bỗng có cảm giác khó tả chưa từng thấy, có chút gì đó đập rất mạnh trong lòng. Rất khó chịu.

Cô nhắm mắt, lười biếng lên tiếng.

"Anh, sao lúc đây anh lại thích em".

"Không biết".

"Không biết sao lại tỏ tình với em".

Anh không biết nên trả lời thế nào, đành tìm đại một lý do.

"Cảm giác mới mẻ".

Mà sự thực lúc ấy anh tỏ tình với cô trên biển cũng chính là vì cô đem đến cho anh cả giác mới lạ, giống như một thành tựa lớn lao thì cô ở trong lòng anh. Từ cô anh nhìn thấy thứ ánh sáng chói mắt, cô không giống những người phụ nữ khác, cô tinh nghịch, hoạt bát, nói chuyện rất hay. Anh vì thế mà thích cô.

Nhưng chỉ là thích, chứ không phải yêu.

Cô không tiếp tục hỏi, nhắm chặt đôi mắt, cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

...

Hai người nắm tay nhau đi dạo trên bờ biển theo yêu cầu của cô. Hai người đi bên nhau vô cùng sủng đôi. Cô và anh đều rất đẹp, nét đẹp không thể nhầm lẫn được với ai. Cô chỉ cao đến vai anh, khi đi cạnh anh cô thật nhỏ bé, giống như chú mèo chỉ chầu trực được bảo vệ trong lòng.

Đột nhiên cô dừng bước, đi đến trước mặt anh, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh. Cô vòng tay ôm lấy anh, áp mặt lên lồng ngực ấm áp ấy.

Cảm nhận được hơi thở trầm thấp của anh. Cô rất muốn bật khóc, nhưng lại không thể làm như vậy.

Rất nhiều năm sau cô đã tự hỏi mình, số phận đã không để cô và anh có một kết thúc viên mãn. Vậy tại sao lại đưa đẩy cô gặp anh, để rồi lại bắt cô và anh rời xa.

"Anh đã từng yêu em chưa". Cô thủ thỉ hỏi, như hỏi anh nhưng thực ra lại đang hỏi chính mình.

"Chưa". Anh đáp rất nhẹ.

Cô buông tay, kiễng chân hôn lên môi anh, như muốn lưu giữ lại độ ấm này.

Đàn ông luôn tìm đến cảm giác mới lạ, còn đàn bà luôn lưu luyến cảm giác quen thuộc.

...

"Dừng xe đi, cho em xuống đây".

Anh tắt xe vào lề đường, nghiêng đầu nhìn cô, một nửa khuôn mặt bị mái tóc dài che khuất khiến anh không nhìn được biểu cảm của cô lúc này.

Đột nhiên bên ngoài đổ cơn mưa tầm tã, mưa che khuất đi cửa kính xe. Anh và cô đều trầm mặc không nói.

"Em có trách tôi không?". Anh không biết tại sao bản thân lại nói vậy.

Một lúc sau cô nói, giọng nói ngen ngào.

"Em chưa từng cố gắng nhìn thấu anh, bởi em hiểu bản thân càng tò mò sẽ càng khiến mình đau. Em yêu anh, rất yêu, yêu đến mức có thể thanh thản buông lời từ biệt".

Cô hơi ngừng lại một chút, nói tiếp.

"Anh nhìn thấy vườn hoa ở biệt thự không, bởi vì anh chưa từng tặng em hoa nên em đã tự trồng. Anh chưa từng hỏi em vui hay buồn, hỏi em ổn hay không nên em đã luôn tự trấn an bản thân rằng em ổn. Quãng thời gian chúng ta ở bên nhau không lâu, chỉ vắn vẹo năm tháng nhưng cũng đủ khiến em yêu anh nhiều hơn tất cả. Anh có thể không muốn hi sinh vì em, nhưng em thì có thể. Giống như lúc này, em mặc dù đang rất đau khổ, rất tuyệt vọng nhưng em lại cố gắng bình tĩnh chấp nhận kết quả này".

Cô nhìn anh, mỉm cười rục rờ sáng như trăm rằm.

"Em mong sau này anh sẽ không tùy tiện đến bên một người, bởi tình yêu mong manh và thiêng liêng lắm. Đừng vô tình khiến người khác đau khổ, em có thể tha thứ cho anh. Nhưng không phải ai cũng có thể, nếu anh còn như vậy, anh sẽ tự làm mình đau".

Cô mở cửa xe, bước qua màn mưa tầm tã. Dứt khoát, kiên cường, không một lần níu kéo.

Cô không quay đầu, cố gắng không nhìn lại anh lần cuối, đây là lần cuối cùng cô muốn anh nhìn thấy sự kiên cường nơi cô chứ không phải là sự yếu đuối.

Anh nhìn cô, rất lâu, rất lâu. Đôi tay cầm vô lăng siết chặt. Chẳng lẽ anh đã sai rồi sao? Chẳng lẽ anh đã đánh mất người con gái yêu anh nhiều như thế. Nhìn cô rời đi sao anh có cảm giác bản thân đã vô tình đánh mất thứ quý giá nhất.

Đau

Rất đau...

Tại sao cô yêu nhiều như vậy đến cuối cùng vẫn là ly biệt?

Tại sao tình yêu của cô diễm lệ mà cũng bị thương như vậy?

Cô thực sự muốn hỏi, hỏi rằng nếu như chọn lại, anh có còn tỏ tình với cô hay không. Nhưng cô lại không dám, sợ bản thân sẽ thêm đau khổ.

Phải rời xa người mình yêu thương, không còn gì đau khổ hơn thế:)

...

Ba năm sau

Anh vô tình thấy cô ở bên kia đường, đôi chân không tự chủ được bước tới. Trước sự bất ngờ của cô, anh hỏi.

"Em sống tốt chứ".

Cô mỉm cười nhẹ.

"Không tốt".

Anh thấy đau đớn. Rất đau.

"Tại sao?".

Cô trả lời rất nhẹ, ngữ khí rất nhạt.

"Vì em chưa quên anh". Cô nói rất thật.

"VẬY, CHÚNG TA...".

Anh chưa kịp nói hết đã bị cô ngắt lời. Dường như cô biết anh muốn nói gì, cô lập tức nói.

"Em thích quyển sách ấy, nhưng em chưa từng đọc lại trọn vẹn nó lần thứ hai. Em như chỉ cần nhớ đến, không cần thưởng thức lại".

...

"Thực sự trong cuộc đời chỉ cần có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm mặc dù đến cuối cùng không được ở bên nhau thì cũng cam lòng".

...

Đây chính là hiện thực: "Đàn ông luôn tìm đến cảm giác mới lạ, còn đàn bà luôn lưu luyến cảm giác quen thuộc".

Tác giả: Huyen Trang/ Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Trọn Đời Trọn Kiếp

Truyện ngắn: Trọn đời trọn kiếp.

...

"Mình chia tay đi".

"Tại sao?".

"Em không còn yêu anh nữa".

"Em nhắc lại một lần nữa".

"Em không còn yêu anh".

"Được".

Cô quay lưng, đôi tay run rẩy lau đi dòng lệ. Bước đi không quay đầu lại, cô muốn để lại cho anh chính là sự kiên cường nơi cô. Cô không muốn anh nhìn thấy sự yếu đuối, nhu nhược của chính mình. Chiếc váy trắng tinh khiết khiến cô càng thêm mong manh.

...

Tiếng động cơ máy bay vang lên, chiếc máy bay dần mất hút trên bầu trời.

Đôi lúc chúng ta cảm thấy, nhân duyên thật nghiệt ngã, đưa hai người xa lạ đến bên cạnh nhau. Rồi lại đưa họ cách xa nhau ngàn dặm. Yêu thương, quyến luyến cũng không địch nổi ý trời.

....

Ngày 7/2

Anh, em nghe nói anh sống rất tốt. Em rất vui.

Ngày 10/2

Hôm nay ở đây có tuyết, mặc dù em thích mùa đông, nhưng tuyết rất lạnh. Nó làm chân tay em tê cóng, em ghét tuyết.

Ngày 14/2

Em đã dành cả một ngày để đi dạo bên bờ sông, em đã vẽ được một bức tranh rất đẹp. Em cũng thấy nó đẹp. Vì người trong tranh là anh.

Ngày 3/5

Mấy tháng nay em không viết nhật ký, anh đừng giận, dạo gần đây em rất bận. Bận tới mức ăn cơm cũng không có thời gian, anh đừng mắng, em sẽ chăm mình thật béo. Vì em biết anh không thích ôm bộ xương.

Ngày 8/5

Anh, em rất nhớ anh.

Ngày 10/5

Hôm nay trời mưa rất to, em đứng dưới mưa rất lâu. Em khóc, mưa trộn lẫn với nước mắt. Em có thể vẫn tiếp tục mạnh mẽ, vì không ai thấy em khóc cả. Anh nhỉ

Ngày 12/5

Anh có biết loài hoa bỉ ngạn không, gần đây em đọc truyện ngôn tình. Em đã lên mạng seach "hoa bỉ ngạn" em đã rất ngạc nhiên. Vì nó đẹp đến nao lòng. Đáng tiếc đó lại là loài hoa của địa ngục, của cái chết. Nhưng không hiểu sao em vẫn thích nó.

Ngày 20/5

Em sắp chịu không được nữa, em nhớ anh, rất nhớ.

Ngày 22/5

Anh sống thế nào, anh có còn hút thuốc nhiều không. Có còn mặc chiếc sơ mi nhàu nhĩ đi làm nữa không. Anh đừng bỏ bữa, nếu không sẽ bị đau bao tử. Anh nhớ để thuốc trong tủ sẵn, nếu đau còn uống. Lúc này em đâu thể chạy đi mua cho anh được, anh phải tự chăm sóc chính mình, biết không?

Ngày 30/5

Hôm nay em cảm thấy rất khó chịu. Cơ thể như bị hàng trăm mũi kim đâm mạnh vào, rất đau. Em nằm trên giường, chỉ muốn có anh ôm từ phía sau. Chỉ muốn nghe được giọng nói ấm áp của anh, anh nhớ em chứ. Còn em, nhớ anh, yêu anh nhiều lắm.

Ngày 5/6

Nếu sau này anh phát hiện em nói dối, anh có hận em không. Anh đừng hận cũng đừng giận em nhé, bởi như vậy sẽ khiến anh nhớ em cả đời. Em muốn anh quên em, muốn anh có một cuộc sống thật tốt.

Ngày 8/6

Hôm nay cơ thể em rất yếu, em đã phải nhập viện để truyền nước, em sợ kim mà vẫn phải nhắm mắt cho bác sĩ cắm kim vào tay. Em rất kiên cường phải không, đúng vậy, em là cô gái mạnh mẽ nhất.

Ngày 15/6

Anh có tin vào ý trời không, em tin. Bởi vì ông trời đã đưa chúng ta đến bên cạnh nhau. Anh là người đàn ông em yêu nhiều. Là người đàn ông yêu em nhiều, chúng ta đều yêu nhau hơn chính bản thân mình. Nhưng đáng tiếc, tất cả đều lỡ dở.

Ngày 17/6

Điều bi thương nhất chính là chúng ta có quá nhiều hồi ức tốt đẹp.

Ngày 18/6

Em phải nhập viện rồi.

Ngày 28/6

Em ghét mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện. Em ghét màu trắng nơi đây. Nó khiến em phát bực.

Ngày 29/6

Hôm nay tay của em đã có tình trạng run rẩy, em viết chữ cũng trở nên xấu xí rồi.

Ngày 31/6

Anh, nếu sau này anh phát hiện em lừa dối anh. Anh đừng mắng em nhé, đừng mắng nhé. Hứa đi. Anh biết không, em nhớ anh nhiều lắm. Em có cảm giác mất đi anh là mất đi cả thế giới này. Đôi lần em cảm thấy em không thể thở nổi, nghĩ đến anh là em cảm thấy rất đau. Em hiểu, em hiểu

rằng em sẽ không còn được gặp lại anh nữa. Em biết rằng anh không còn là của riêng em nữa.

Ngày 5/7

Em yêu anh. Em xin lỗi.

Ngày 7/7

Gần đây mắt em nhìn cũng lập lờ, không còn rõ như trước. Em xuất hiện tình trạng chảy máu cam nhiều hơn. Ngay cả đứng lên đi cũng khó khăn, em cảm thấy bản thân thật vô dụng. Em có phải sắp thành người tàn phế không anh? Em sợ, sợ lắm mà không dám khóc. Em sợ mọi người vì em mà buồn. Em nhịn!

Ngày 10/7

Em vào phòng mổ đây, nếu như ca mổ không thành công. Em xin lỗi, thật xin lỗi. Em chỉ muốn nói rằng, em yêu anh, em vẫn luôn yêu anh chưa từng thay đổi. Chỉ là em không đủ can đảm để đối mặt với anh, em sợ anh sẽ đau lòng, sợ anh sẽ tổn thương, sợ anh thất vọng. Em nhớ lại những ngày xưa cũ, hạnh phúc như em đã có cả thế giới này. Đột nhiên em nghĩ, nếu em không mắc căn bệnh này. Liệu chúng ta vẫn sẽ hạnh phúc, phải không?

Ngày 11/7

Em xin lỗi. Yêu anh.

...

Cơn mưa tầm tã trút xuống như đang khóc. Như đang gào thét, như đang gầm lên vì tức giận. Người đàn ông mặc sơ mi trắng thấm đẫm nước mưa. Chiếc quần âu dính sát vào chân vì ướt. Mưa rơi trên vai anh, như nước mắt của cô.

Anh sợ hãi không dám bước tiếp, đôi chân không đủ mạnh mẽ bước lên từng bậc thang. Anh phải dùng một khoảng thời gian rất lâu mới có thể tiến vào bên trong. Căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, anh đứng bên cạnh giường cô. Nhìn cô đang ngủ, đôi môi hồng duyên dáng. Anh ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt dịu dàng nhìn cô. Anh vuốt ve gò má cô như đang vuốt ve một bảo vật trân quý nhất trên đời.

Anh ôn nhu bế cô lên, mái tóc dài nghiêng sang một bên che đi một nửa khuôn mặt. Từng bước ra khỏi phòng.

Trên mặt biển xanh thẳm, tiếng sóng vỗ rì rào. Anh lấy chiếc áo khoác trong xe khoác lên người cô vì sợ cô lạnh. Anh ôm cô ngồi trên cát, đôi mắt yên tĩnh không nhìn ra chút tâm tư nào.

"Cô bé ngốc, em không biết tôi đã hận em thế nào đâu. Nhưng hận em bao nhiêu tôi lại yêu em nhiều hơn thế. Bây giờ tôi đã tìm được em, em lại cứ ngủ như vậy thì sao tôi có thể trừng phạt em? Tôi sẽ tha thứ nếu như em mở mắt nhìn tôi, chỉ cần em mỉm cười với tôi. Tôi sẽ không trách mắng em, được chứ".

"Mở mắt ra và nhìn tôi đang tức giận vì em đi đây này. Em chạy trốn tôi đến đây, để mặc tôi như một thằng điên tìm em khắp nơi. Còn em lại yên tĩnh, an nhàn nằm ở đây sao. Em không cảm thấy quá bất công cho tôi à".

"Thôi được rồi, tôi xin em, mở mắt ra nhìn tôi đi"

"Xin em".

Nói đến đây anh không thể kìm nén được mà bật khóc, giọt nước mắt như mưa lã dãi trên khuôn mặt. Người đang ông kiên cường vì cô mà rơi lệ, vì cô mà đau lòng. Cô nói yêu anh mà tại sao lại không tỉnh dậy. Cô gái chết tiệt này, cứ muốn bức anh phát điên.

Anh nâng cằm cô lên, nhìn khuôn mặt trắng bệnh không còn chút hồng nào thì dịu dàng hôn lên trán cô. Đôi tay ôm cô càng thêm chặt.

"Anh biết rằng em rất sợ cô đơn, đừng lo, anh sẽ không để em một mình".

Sóng biển tràn lên bờ, ánh mặt trời rạng rỡ ở trên cao. Hai bóng hình hòa vào biển.

Như toại nguyện, như cam tâm.

...

Đôi lúc chúng ta rời xa nhau không phải vì hết yêu. Chỉ đơn giản là hết duyên.

Buông tay người mình yêu thương, có bao nhiêu là đau đớn, bất lực?

Huyen Trang / Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Vẫn Yêu Cô Ấy.

Truyện ngắn: Anh vẫn yêu cô ấy:)

....

Mùi tinh dầu thoang thoang trong không khí. Chiếc đèn ngủ pha lê tỏa ra thứ ánh sáng mập mờ, thích hợp với việc ru ngủ. Trên chiếc giường ngủ cỡ lớn, hai thân thể ôm chặt lấy nhau. Người đàn ông vòng tay ôm lấy hông cô gái, úp mặt vào lưng cô.

Tiếng chuông điện thoại reo lên cắt đứt sự tĩnh lặng.

Anh vươn tay cầm chiếc điện thoại áp vào tai. Đôi mắt đột nhiên trừng lớn, vội vã tung chăn bật dậy. Xông đến tủ quần áo lấy chiếc áo khoác màu đen.

Cô gái chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt u sầu nồng đậm buồn bã nhìn bóng lưng anh.

"Anh đi đâu vậy". Cô hỏi, mặc dù cô biết anh chuẩn bị đi đâu.

Anh hơi ngưng lại vài giây. Thấp giọng đáp.

"Anh xin lỗi".

"Tại sao anh lại xin lỗi".

Rất lâu sau không nghe được tiếng anh đáp lại, cô bước tới ôm chặt anh từ phía sau.

"Là cô ấy, phải không?".

Anh gật đầu rất nhẹ, nếu không cảm nhận rõ có thể không nhận ra.

Cô cười chua chát, khóe môi xinh đẹp cười đến thê lương, giọt nước mắt lăn dài xuống nơi gò má.

"Cô ấy gọi cho anh, cô ấy khóc. Cô ấy nói rằng lúc này cần anh ở bên cạnh. Anh xin lỗi". Anh khó xử giải thích với cô. Sự áy náy khiến anh không thể gạt vòng tay cô ra.

Cô buông tay, kéo anh đối diện với mình. Nặng nề nói.

"Anh ở cạnh em, tại sao vẫn nhớ về cô ấy?".

"Anh ở cạnh em, tại sao vẫn không thể quên cô ấy".

Cô bật khóc, khuôn mặt xinh đẹp nay đã bị vùi lấp trong nước mắt. Chiếc váy ngủ màu trắng mỏng manh khiến cô càng thêm nhỏ bé. Cô như con búp bê bị bỏ rơi.

Anh bối rối, run run nâng tay gạt nước mắt của cô. Đôi chân chậm rãi khụy xuống, anh quỳ trước mặt cô. Một giọt lệ rơi xuống.

"Anh xin lỗi, anh không thể quên cô ấy. Cô ấy luôn chiếm giữ một vị trí trong trái tim anh. Anh không thể để mặc cô ấy lúc này. Xin em".

Cô lắc đầu, quỳ rạp xuống, mái tóc dài hỗn độn dính lên mặt cô. Tại sao chứ, tại sao người đàn ông cô yêu lại luôn nhớ về một người phụ nữ khác. Anh ở bên cạnh cô bấy lâu, nhưng cô luôn thấy trong ánh mắt anh là một người phụ nữ khác.

Anh yêu cô ấy nhiều, nhưng cô cũng yêu anh nhiều như vậy.

Tại sao anh chưa từng quay lưng nhìn lại, cô vẫn luôn ở đây, chờ đợi anh yêu cô.

Cô vuốt ve gò má anh, như muốn một lần cuối khắc họa hình ảnh anh trong tim. Ghi nhớ từng đường nét trên khuôn mặt anh một lần nữa. Bởi cô biết, lần này là mãi mãi. Cô sẽ mất anh mãi mãi. Chỉ cần anh bước ra khỏi cánh cửa này, cô vĩnh viễn không còn được ở cạnh anh.

Anh ấy luôn cố chấp chờ đợi người phụ nữ đã phản bội. Còn cô luôn cố chấp chờ đợi anh quay lưng nhìn lại. Hình ảnh người phụ nữ kia luôn nằm sâu trong trái tim anh, dù cô có dùng cách nào cũng không thể khiến anh quên đi.

"Anh có từng yêu em không".

Anh nhìn sâu vào mắt cô, không muốn khiến cô tổn thương, nhưng lại không thể dối lòng mình. Anh lắc đầu.

Cô bật cười, cô hận anh, hận anh vì không yêu cô nhưng nhiều năm vẫn cố gắng giữ cô ở bên cạnh. Hận anh không yêu cô nhưng lại không buông tay.

Thà rằng anh cứ tiếp tục lừa dối cô nói rằng anh yêu cô. Ít nhất cô có thể dối lòng cho rằng anh thật sự đã yêu cô.

"Anh biết không, rất nhiều khi em cho rằng em hận anh. Em cho rằng cả đời này sẽ không thể nào tha thứ cho anh. Nhưng em càng hận anh bao nhiêu, em lại càng yêu anh nhiều hơn thế".

"Anh xin lỗi, thật xin lỗi em, cô ấy đối với anh rất quan trọng".

Cô gật đầu, mỉm cười rức rờ. Như là nụ cười cuối cùng dành cho anh.

"Anh đi đi".

Nhìn bóng lưng anh khuất sau cánh cửa, cô tuyệt vọng khóc nước mắt.

Cô cười mình, cười vì anh chưa từng yêu, cười vì bản thân cố chấp muốn ở cạnh anh. Cho rằng có thể khiến anh thay đổi, nhưng cô đã lầm. Ngay cả một người thế vai cô cũng không thể.

Khi cô quyết định sẽ rời xa anh ấy , quyết tâm sẽ không ngoảnh đầu lại thêm một lần nào nữa. Nhưng cuối cùng lại không cầm lòng được khi thấy anh ấy mệt mỏi, đau khổ vì cuộc sống nghiệt ngã này. Cô chỉ muốn im lặng đứng ở phía sau, làm một chỗ dựa cho dù không đủ vững chắc nhưng ít nhất khi anh ấy mệt mỏi... cô sẽ không rời đi.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn thua.

Thua hiện thực rằng anh chưa từng yêu cô:)

...

"Hãy cố như chưa từng quen biết nhau

Vì những tháng năm bên em không hề ý nghĩa

Tại sao nói yêu em mà trái tim không thể quên ai"

...

Tác giả: Huyen Trang / Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Anh Ngủ Với Cô Ta Chưa?

Truyện ngắn: "Anh đã ngủ với cô ta chưa"?

Căn phòng tĩnh lặng chỉ có tiếng thở gấp dồn dập đầy kích thích vang lên. Tiếng rên rỉ hoặc phát ra từ miệng cô gái. Hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau dưới ánh đèn vàng mập mờ càng thêm nóng bỏng.

Qua một hồi vận động, người đàn ông tựa lưng vào thành giường. Chiếc chăn trắng tinh che đi nửa người dưới. Đôi tay kẹp lấy điều thuốc lá đưa lên khước miệng rít một hơi dài. Làn khói trắng uốn lượn trên không khí như đang giễu cợt.

Cô gái buột mái tóc dài lên cao lộ ra khuôn mặt xinh đẹp đến nao lòng. Đôi mắt lạnh tỏa ra một loại khí chất quyến rũ đến mê người.

"Tôi rất nhớ em". Anh trầm thấp lên tiếng.

"Thế à".

"Còn em, nhớ tôi không".

"Nhớ thì sao, không thì sao?". Cô trả lời nước đôi, khước môi nhếch lên nụ cười mệt mỏi.

"Em biết tôi vẫn luôn yêu em". Anh nghiêng đầu nhìn cô, cô vẫn luôn xinh đẹp như vậy.

Cô bật cười, với lấy điếu thuốc trên tay anh thuần thục hút một hơi. Đôi môi đỏ đã nhòe son thối ra một làn khói trong sự kinh ngạc của anh

Anh giăng lấy điếu thuốc, cao giọng mắng.

"Em làm cái quái gì vậy, là ai dạy em hút thuốc. Mẹ nó". Anh tức giận ném mạnh điếu thuốc ra xa.

Không để ý đến sự tức giận của anh, cô tung chăn lộ ra cơ thể hoàn mỹ. Cô ngồi lên người anh. Dùng tay vuốt lên khuôn mặt người đàn ông cô yêu thương đến mức phát điên.

"Em cũng yêu anh". Cô thì thào.

Nhưng yêu thì thế nào, yêu thì sẽ thế nào chứ. Chỉ yêu thôi, không đủ.

"Em ngủ với nó chưa". Anh chậm rãi nhả ra từng chữ.

"Vớ với nó?". Cô biết, nó trong miệng anh là người yêu mới của cô.

"Vớ với thằng đàn ông ở cạnh em bấy lâu nay".

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, ghé sát vào tai anh nói nhỏ.

"Ngủ thì sao, mà chưa ngủ thì sao".

"Em không yêu nó". Anh nói như khẳng định.

Cảm nhận được sống lưng cứng đờ của anh, cô cười, lần này cô thẳng.

Rất lâu sau không thấy anh lên tiếng, cô thấp giọng hỏi.

"Vậy anh ngủ với cô ta chưa". Cô đang hỏi điều mà cô đã biết.

Anh thở dài: "Em biết mà".

Cô gật đầu: "Đúng thế, em biết".

"Vậy anh yêu cô ta sao?".

Anh nâng tay vuốt ve gò má ửng hồng của cô, chua xót lắc đầu.

Nhìn thấy sự đau đớn trong mắt anh, cô nhắm mắt, cố gắng thu lại nước mắt. Nhưng đáng tiếc cô không thể, nước mắt lã dài trên má.

"Anh không yêu cô ta, tại sao lại ngủ với cô ta".

"Anh xin lỗi".

Cô bật dậy xuống giường mặc quần áo. Để mặc anh đau đớn ngồi trên giường nhìn bóng lưng cô. Mặc quần áo chỉnh tề, cô đến bên cạnh giường. Cúi người đặt lên môi anh một nụ hôn, không mang theo dự vọng chỉ toàn là bi thương, đau đớn, là nỗi buồn chông chất.

"Anh biết không, từ trước đến nay, anh luôn là người duy nhất".

Cô cầm túi sách chạy đi, đột nhiên cả cơ thể bị kéo lại, anh ôm chặt cô từ phía sau. Khóc nức thành tiếng.

"Anh xin lỗi, anh xin lỗi... Là anh sai, ngày ấy anh không nên bị cô ta mê hoặc. Anh không nên ngủ cùng cô ta, anh sai rồi, anh sai rồi em tha thứ cho anh đi. Được không".

Cô giằng tay anh ra, quay lưng hét vào mặt anh, như đang moi toàn bộ ruột gan của mình ra nói cho anh biết.

"Anh phản bội, anh lừa dối em còn chưa đủ sao. Anh lừa em bao nhiêu lần, em đều nhắm mắt tha thứ vì không muốn mất anh. Chúng ta ở bên cạnh nhau nhiều năm nhưng lại không bằng một người tình vài tháng của anh. Đêm nào em cũng ở nhà chờ anh, em chờ tới khi trời sáng vẫn không thấy anh trở về. Anh có biết em đau đớn biết bao nhiêu, em thất vọng thế nào

không. Nhưng anh lại bỏ mặc nỗi buồn của em, anh chỉ quan tâm đến nụ cười của cô ta. Bây giờ anh nói quay về, quay về ư. Anh nhìn đi, ngày mai anh là chú rể, là chú rể là chồng của cô ta. Còn em sao lại trở thành kẻ ngoài cuộc, trở thành người dư thừa trong khi anh là của em, còn cô ta là kẻ chen chân vào".

"Anh biết khi nãy lên giường với anh em cảm thấy ghê tởm nhường nào không. Em đã nghĩ cơ thể này, nụ hôn này, hay ánh mắt đầy dục vọng của anh dành cho em cũng giống như lúc anh nằm trên người cô ta có đúng không. Em ghê tởm khi nghĩ đến người đàn ông của em tay ấp môi kề với người phụ nữ khác. Anh biết em mệt mỏi nhường nào không?".

"Anh biết lỗi của anh, nhưng chẳng phải chúng ta chia tay nhau được vài tháng em đã có người yêu mới hay sao". Anh ghen tị gầm lên. Sự chiếm hữu mạnh mẽ của anh không cho phép người phụ nữ mình yêu có thể bên cạnh người khác mặc dù cả hai đã chia tay.

"Mẹ nó, anh ấy chỉ là đồng nghiệp của tôi, tôi lừa anh đấy, tôi lừa anh vì tôi muốn anh phát điên. Anh thua rồi, lần này anh thua rồi". Cô cười, nhưng không phải nụ cười hạnh phúc mà là cay đắng.

Cô chạy đi như đang trốn khỏi sự thật rằng cô đã mất anh. Ngoài đường mưa tầm tã, tiếng sấm vang lên. Cô chạy như điên trên đường, mưa ướt đầm mái tóc dài, lớp trang điểm nhòe đi. Cô dừng chân, ngồi gục xuống đất, co người lại ôm chặt lấy đầu gối của mình. Cô bật khóc, nước mắt hòa cùng mưa, nỗi đau đớn dày xé tâm can. Nỗi thống khổ như muốn bóp chết cô.

Người đàn ông cô yêu thương nhất lại là người làm cô đau đớn nhất. Anh nữ sao, anh nữ khiến cô đau đến như vậy sao. Cô biết, anh nữ. Anh là người tàn nhẫn nhất. Là người vô tình nhất, lại là người cô yêu nhất.

Ngày mai thôi, anh sẽ là chồng của người khác. Anh sẽ nắm tay người phụ nữ kia đi hết phần đời còn lại, không phải cô.

Anh sẽ ở cạnh người anh không yêu, còn người con gái yêu anh mãi chỉ là quá khứ.

Tình yêu chẳng lẽ luôn trái ngang như vậy, người yêu nhau gặp bao nhiêu sóng gió cỡ ngõ sẽ có thể cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất. Đến lúc nhận ra, cả hai đã quay lưng rời đi được một đoạn đường rất xa rồi.

Trước đây cô đã từng đọc được một câu, lúc đó chỉ cảm thấy hay, lúc này cô mới thấm thía được từng chữ của nó.

"Đã không giữ lời, sao còn thề hẹn?".

...

Tác giả: Huyen Trang / Bất Hối

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Không Phải Truyện >< Hay Nên Cop Qua Thôi.

Đừng yêu lại người cũ, đừng yêu lần thứ hai.

"Tình yêu không giống trong ngôn tình, không có chuyện cả hai đi một vòng rồi lại trở về điểm xuất phát.

Không có tình yêu nào phải đánh mất thì mới hiểu sự quan trọng để tìm về.

Giữa đàn ông và đàn bà, có một điểm tương đồng chính là chán sự quen thuộc và lười biếng trước những thứ gọi là thói quen.

Khi tình yêu chỉ còn là cố gắng duy trì, cả hai lựa chọn kết thúc. Hoặc một trong hai làm sai rồi trở về để bắt đầu lại từ đầu và cho rằng bản thân đã biết sự quan trọng của đối phương.

Sai rồi, chỉ là hiểu bên ngoài kia nhiều bão tố quá, thèm hơi ấm quen thuộc quá, chạy về nhà để trú chân.

Đừng yêu lại người đàn ông đã ra đi, đừng yêu lại người đã cũ.

Có những đồ cũ là bảo vật, cũng có những thứ chỉ là đồ bỏ đi.

Cảm xúc chỉ nên trải nghiệm một lần, nỗi đau của một người mang lại chỉ nên nếm trải duy nhất một lần.

Một con đường đi qua hàng ngày, có thể vẫn y nguyên nhưng các cửa hàng có thể đã đổi chủ.

Đừng nắm bàn tay đã từng buông, đừng nối sợi chỉ đã đứt đoạn, đừng hàn gắn trái tim đã nứt.

Đàn ông chỉ nên yêu một lần, đừng yêu lần thứ hai.

Người cũ chỉ nên nhìn lại, đừng nên tìm về.

Cảm xúc là thứ duy nhất không thể vẹn nguyên theo thời gian, cảm giác là thứ đã mất mà không thể lấy lại. Đàn ông là thứ đã đi qua tuyệt nhiên không nên yêu lại.

Kết thúc của một cuốn sách sẽ không thay đổi. Diễn biến sẽ thay đổi và cách làm tổn thương sẽ khác đi nhưng kết cục vẫn sẽ là thế.

Trái tim của phụ nữ, vĩnh viễn là một mái nhà, không phải là nơi để dừng chân.

Trái tim phụ nữ nhạy cảm hơn bình thường, một chút lạc lõng, một chút vô tâm và vài phần gian dối cũng có thể khiến họ nói tạm biệt.

Yêu một người rất tốt, nhưng có những mối tình kết thúc là tốt hơn.

Bên một người là hạnh phúc, nhưng đôi lần ly biệt là hạnh phúc hơn.

Phụ nữ ạ.

Đừng yêu lại người cũ, đừng yêu lần thứ hai.

Đôi khi trở lại không phải là tình yêu, chỉ là vương vấn cảm giác.

Đừng nhầm lẫn giữa yêu và cảm giác.

Đời luôn có ngoại lệ mà ngoại lệ thường hiếm hoi và ít ỏi. Có những đồ cũ là bảo vật, cũng có những thứ chỉ là đồ bỏ đi.

#HuyenTrangBatHoi

#1 cảm hứng câu đầu lấy từ câu tên của bài hát / Đừng yêu lại người cũ - Issac / Trình bày: Bùi Caroon /

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Nghiệt Duyên [Phụ Nữ Vạn Người Mê]

Truyện Ngắn: "Nghiệt Duyên".

Một câu truyện được trích trong cuốn tản văn "Phụ Nữ Vạn Người Mê".

...

Hai người gặp nhau vào một ngày mùa hè oi bức, cái nóng của Hà Nội khiến lớp trang điểm của cô đổ hồ hôi đến khó chịu.

Anh đến đón cô trong bộ trang phục màu trắng, chiếc quần đùi và chiếc áo sơ mi dài tay đồng màu khiến anh có chút gì đấy lãng tử và phong trần, nói thật, đây hoàn toàn không phải mẫu đàn ông cô ưa thích.

Anh dắt cô đến một quán bánh, nói đúng ra nó là quán bánh kem hoa quả. Có nghĩa là trên món ăn đấy có cả bánh, cả kem lẫn cả hoa quả, hương vị tan trong miệng khiến cô muốn nhắm chặt mắt lại, vì cô không thích những món ăn như vậy. Nhưng vì là lần đầu gặp gỡ, lịch sự tối thiểu cô vẫn muốn giữ cho mình chút gì đó duyên dáng nên nụ cười trên môi vẫn chưa giảm bớt.

Cô nhận thấy anh là một người đàn ông rất giỏi nắm bắt tâm lý phụ nữ, anh rất hiểu về phụ nữ. Lần gặp nhau đầu tiên, mỗi thìa bánh anh đều tự tay đút cho cô, ngay cả khi cô cầm ly nước lên uống anh cũng đưa tay đặt một tờ giấy bên dưới ly nước của cô, cô thắc mắc.

"Anh làm gì thế?".

Anh cười nói: "Để nước không chảy ra người em".

Anh rất tâm lý và ga lăng, nhưng có lẽ cái am hiểu về phụ nữ quá nhiều của anh không phù hợp cho một cô gái đã quá trải đời và đi qua nhiều giông tố như cô.

Hai người ăn xong, anh rất tự nhiên nắm tay cô qua đường để lấy xe, anh cẩn thận đến mức để cô đi đằng sau, còn anh bao bọc cô ở đằng trước.

Ngồi sau xe anh, anh hỏi cô.

"Em có thích xem bói không?". Giọng anh rất ấm, rất đàn ông.

"Cũng bình thường, vui thì cũng được". Cô trả lời qua loa.

Thế là sau đấy anh dắt cô đến một quán coffe có phong cách bài trí khá là u ám, mà rất lạ mắt. Hai người ngồi một lúc, từ dưới lầu có

một người đàn ông đi lên, ban đầu anh đã giới thiệu, đây là chủ quán.

Người đàn ông ấy bước đến gần rồi ngồi xõm xuống. Trên tay anh ta có một cái khay, có hoa hồng, có nến, có một quả dưa hấu bổ theo hình thù lạ mắt.

"Anh được một người ủy thác tặng quà cho em, và người ấy muốn bày tỏ tình cảm với em, nên đã căn dặn anh rất cẩn thận để chuẩn bị những món quà này".

Anh ta rất say mê giải thích từng món quà một, cô chỉ cười qua loa, vì cô biết là người đàn ông bên cạnh tôi đã bày ra trò này.

Có lẽ anh nghĩ tôi sẽ cảm động, nhưng không, cô chỉ cảm thấy người đàn ông này quá mức ra vẻ và cho rằng bất kể người phụ nữ nào cũng sẽ say mê khi anh ta làm như thế. Cô biết, đây có lẽ không phải lần đầu anh ta làm như vậy.

Không lâu sau có một người bước đến nói rằng được nhờ bói cho cô, cách thức bói bằng một quả cầu, rất mới lạ. Cô và cô gái ấy ra một góc riêng nói chuyện, cô gái ấy nhìn cô, cô nhìn cô ấy.

"Chị biết, em không cảm động sau một màn vừa rồi".

Cô chỉ cười, không đáp.

"Chị cũng biết, em không có cảm giác an toàn với người đàn ông này".

Cô liếc nhìn người đàn ông phía xa, anh đang nhìn cô cười dịu dàng.

"Chị cũng biết, em đã trải qua một cuộc tình đau khổ, dẫn vật nhiều năm mới có thể đứng dậy được, nhưng em có tin không, cuộc tình này là cuộc tình em không thể tránh được. Em là con người cố chấp, chị càng nói cho em cái sai, em lại càng muốn tự mình kiểm nghiệm cái sai đấy".

Cô lúc này mới mở miệng. Nói rất khẽ.

"Em rất muốn thử mở lòng ra lần nữa".

Chị ấy hất cằm về phía anh ta, cười nhạt.

"Em sẽ yêu lần nữa, sẽ khổ lần nữa, nhưng em sẽ không vấp ngã nữa đâu, vì em đã hết niềm tin rồi, em chỉ yêu, chỉ yêu mà không tin. Tình cảm này bắt đầu là sai, nhưng em vẫn sẽ đi tiếp dù biết là sai".

Khi ấy cô chỉ nghĩ đây chỉ là một màn bói vui, chỉ là cô gái này đã xem qua facebook cô và là một người giỏi nắm bắt tâm lý người khác, nhưng cô đã nhầm

Nhân duyên này, gặp gỡ là sai, yêu đương là sai, ngay từ khi bắt đầu đã là sai lầm.

Gặp người không nên gặp, yêu người không nên yêu.

Duy trì một tình cảm ngay từ khi bắt đầu đã là sai lầm.

Nếu biết sai người, ngay từ đầu chúng ta đã không nên gặp gỡ. Nếu biết em sai rồi, khi ấy nhất định sẽ không nắm lấy tay anh. Để rồi cùng anh đi xuống vực thẳm, giết em đến chết.

...

Sau ngày hôm ấy, cô vẫn tiếp tục duy trì tình cảm này, dần dần, cô bắt đầu yêu anh, không phải yêu vì anh đẹp trai hay phong độ. Có lẽ yêu vì anh đến đúng thời điểm, đến với cô khi tôi đang chên vênh và lao đảo trong cuộc sống này.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hơn một tháng yêu nhau, tình cảm ngày một sâu, tin yêu ngày một lớn. Anh là người cô cho rằng bản thân có thể tin tưởng, Cô dành trọn những tin yêu còn sót lại sau những tháng năm đổ vỡ cho anh, coi anh như một vị thần cứu rỗi cô ra khỏi nỗi đau quá khứ.

Và cuối cùng, chuyện nên đến cũng đến, lần đầu tiên hai người quan hệ vào một ngày mùa đông lạnh căm. Anh lái xe đến đón cô trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc trong xe. Cô mặc một chiếc váy trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo da màu đen.

Anh đưa cô đến một quán ăn bình thường, hai người ngồi ăn và nói chuyện rất vui vẻ.

Sau đó anh và cô đến một khách sạn có lẽ anh khá quen thuộc, vì anh nói đây là chỗ bạn anh mở. Trong xe, anh một tay lái xe một tay nắm lấy bàn tay cô, siết chặt khiến trái tim cô ấm đến nóng bừng.

Anh đưa cô lên phòng, bài trí ở căn phòng này ấm áp vô cùng, vì đây là lần đầu của cô và anh, nên mãi sau này, cô chưa từng quên được nó, chưa từng quên được nỗi đau sau đó anh gây ra như thế nào.

Anh kéo nhẹ nhàng khóa sau lưng cô xuống, lộ ra tấm lưng trần gợi cảm. Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, nụ hôn nhẹ men theo bờ môi xuống đến cổ. Chiếc váy trắng được cởi xuống nhanh chóng, lộ ra bộ nội y màu đỏ rực như máu, anh chậm rãi lột từng thứ trên người cô xuống một cách thuận thục.

Từ nhẹ nhàng đến mãnh liệt, từ dịu dàng đến khao khát, anh nuốt trọn bờ môi cô, xâm nhập vào cơ thể cô từng lần mạnh mẽ khiến cô run lên từng nhịp.

"Em yêu anh chứ". Trong cơn mê loạn, anh khàn khàn lên tiếng hỏi.

Cô mở mắt nhìn anh, cắn chặt đôi môi, bật ra tiếng "Yêu" đầy gợi tình.

Từng có người nói với cô, đừng trả lời câu hỏi của đàn ông ở trên giường. Vì tất cả những thứ ở trên giường đều chỉ là trò tiêu khiển, làm nền cho trận hoan ái chứ không phải là thật.

Đàn ông nói yêu một trăm lần trên giường, không tin được một lần.

Nhưng cô lại vô tình tin anh, tin người đàn ông bề ngoài phong lưu và xung quanh đầy những ong bướm mật ngọt này.

Cho đến khi cô mệt đến thấp giọng cầu xin anh mới buông tha cho cô, nằm trên lồng ngực anh, cô cùng anh kể cho nhau nghe rất nhiều chuyện, nói lại về ngày cầu mới quen, về lúc anh làm quen cô qua facebook một cách buồn cười đến thế nào.

Anh đưa cô về nhà đã là 11:00 trao cho cô nụ hôn rất nhẹ, anh bước xuống xe mở cửa cho cô, từng bước nhìn cô khuất bóng sau cánh cửa nhà mới chịu rời đi

Nằm trên giường nhắn tin cho anh.

"Anh về chưa?".

"Anh về rồi".

"Vậy anh ngủ sớm đi".

"Được rồi, anh yêu em".

"Em biết rồi".

Cô tắt điện thoại nằm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhớ lại trận hoan ái vừa rồi không khỏi khiến cô đỏ mặt. Cô thật sự, rất yêu, rất yêu người đàn ông này.

Hóa ra đôi khi tình yêu chỉ là đơn giản như thế, một nụ hôn nhẹ, một cái nắm tay khe khẽ cũng đủ khiến trái tim loạn nhịp. Tình yêu của cô từng tan vỡ, người đàn ông cô từng yêu thương đến cùng cực lừa dối một cách tàn nhẫn và rời xa cô không một lời xin lỗi. Cô từng cho rằng bản thân đời này không thể yêu ai hết mình một lần nữa, nhưng hóa ra không phải thế.

Trên đời này, không có người chúng ta yêu nhất.

Mà chỉ có người chúng ta yêu nhất trong một khoảng thời gian nhất định nào đó mà thôi.

...

Những ngày sau trôi qua rất bình thường, anh thường đón cô mỗi tối, hai người đi ăn, đi coffe, có khi lại đến chỗ quen thuộc để níu giữ hơi ấm của nhau.

Hôm nay anh cùng cô đến quán coffe lần đầu gặp nhau, vẫn lựa chọn chỗ ngồi lần trước, anh và cô gọi một cặp nước tình nhân.

Ngồi được một lúc thì chủ quán là em của anh bước tới.

"Em cho anh mượn anh ấy một lúc được không".

Cô cười vui vẻ: "Dạ được, anh cứ mượn đi".

Trước khi rời đi anh còn dặn dò cô ân cần: "Ngồi đợi anh nhé".

Cô cười dịu dàng, gật đầu nhẹ nhàng khiến anh an tâm .

Ngồi một lúc khá lâu, cô nhớ đến hôm qua lúc đi ăn có cùng anh chụp một vài bức ảnh bằng điện thoại của anh, đúng lúc anh để điện thoại trên bàn mà đi ra ngoài. Cô mở máy nhưng lại không có mật khẩu, gõ hai lần đều sai, chỉ còn lần thứ ba cuối cùng thì cô gõ bốn số không thì lại thành công.

Cô không tò mò những vấn đề riêng tư của anh nên chỉ vào mục hình ảnh để lấy ảnh ngày hôm qua, thì đập vào mắt là một hình ảnh anh chụp cùng cô gái khác mặc áo đỏ, nhìn số ngày ghi bên trên bức ảnh, cô nhìn chiếc áo anh mặc, chiếc xe anh đi, là vào ngày anh và cô lần đầu quan hệ với nhau. Thời gian là ngày sau đấy hai mươi phút.

Vị trí cô ngồi còn chưa kịp nguội, hơi ấm còn chưa kịp tan.

Trái tim cô như có ai bóp mạnh, đau đến rơi nước mắt ngay khoảnh khắc này. Anh trong ảnh cười rất tươi, còn cô gái kia cúi đầu bấm điện thoại. Cô cười, cười đến cay đắng.

Cô đặt điện thoại của anh về vị trí cũ, cầm túi sách đi xuống lầu thì gặp người đã bóí cho cô hôm ấy, nhìn thấy cô nước mắt lã đãi thì kéo tay cô vào nhà vệ sinh. Đưa cho cô một tờ giấy.

"Bị lừa dối rồi à".

Cô không đáp, chỉ bật khóc đến nện ngào, cô không dám tin, sau nhiều năm như thế cô vẫn chỉ là một con ngốc.

"Em phải làm sao đây, em muốn rời khỏi đây".

"Em muốn về chị sẽ đưa em về, nhưng chị biết em sẽ không hèn nhát bỏ đi như thế đâu".

Mười phút sau cô lau sạch nước mắt, tô lại son môi và trở về bàn mình ngồi. Rất nhanh sau đó anh quay lại, nhìn khuôn mặt còn vương nước mắt của cô anh đã cảm nhận được có điều gì đó không ổn.

"Em sao thế?".

Cô nghiêng đầu hỏi anh, rất chậm: "Anh có lừa dối em điều gì không".

Anh đáp rất nhanh, rất chắc chắn: "Không có gì cả".

Đặt điện thoại của anh ra trước mặt anh, anh tự hiểu mà mở màn hình, nhìn bức ảnh trên màn hình anh như giật mình.

"Anh không phải như em nghĩ, em cho anh giải thích".

Cô cười: "Anh giải thích thế nào, giải thích là anh vừa đưa tôi về anh đi cùng người khác. Giải thích là anh nói với tôi anh đã về nhà mà đi cùng người khác? Anh định giải thích thế nào, anh nói xem anh định giải thích thế nào".

Cô gần như phát điên mà hét lên, mặc kệ những ánh mắt xung quanh nhìn mình, cô gạt mạnh tất cả những đồ vật trên bàn rơi xuống mặt đất vỡ toang, những mảnh vỡ tựa như trái tim cô lúc này, vỡ vụn đến thương tâm.

Anh sợ hãi ôm chặt lấy cô, nước mắt cô lăn dài trên khuôn mặt thanh tú.

"Anh xin lỗi, anh xin lỗi em cho anh cơ hội giải thích, hôm đấy là nó bảo người nhà nó bị tai nạn, nhờ anh đưa vào viện giúp, chứ anh và nó không có gì với nhau cả".

Cô gạt tay anh ra, cười đến quặn lòng.

"Anh bảo tôi phải tin anh thế nào đây, anh lừa dối tôi mà anh muốn tôi tin anh thế nào đây. Ai hứa một đời không lừa dối, ai hứa với tôi một đời thật thà, đây là cái một đời của anh đúng không?".

Cô cầm túi sách đứng dậy thì bị anh kéo lại, ôm lấy cô rất chặt giống như chỉ sợ buông ra cô sẽ đi mất.

Cuối cùng cô cũng tin, trên đời này thật sự có duyên phận, cũng có nghiệt duyên.

Có những người xuất hiện để làm nhau hạnh phúc, còn có những người xuất hiện chỉ để làm tổn thương người còn lại, chỉ vậy thôi.

Ngay từ phút bắt đầu, cô đã chuẩn bị tâm lý cho những tổn thương, nhưng sao lúc này, trái tim lại có cảm giác thật sự không chịu đựng nổi tiếp nữa.

Không phải là không yêu nhau, chỉ là yêu nhau nhiều, nhưng vẫn muốn yêu thêm nhiều người khác nữa.

Không phải anh không cần cô, chỉ là cần cô rồi, nhưng vẫn dự trữ thêm nhiều người khác.

Để khi cần, có lẽ không cô đơn.

Ôm cô thật chặt vào lòng, luôn miệng nói câu xin lỗi.

"Anh có thể gọi điện thoại cho họ để chứng minh, anh có thể làm tất cả vì em".

Gạt tay anh ra, cô nấc nẹn đến thương tâm: "Tôi có mong cầu anh làm gì cho tôi đâu, chỉ cần anh yêu tôi một cách thật thà nhất cũng khó đến thế sao".

"Không khó, thật sự không khó, chỉ là em hiểu lầm rồi, vì anh lo em suy nghĩ nên mới không muốn nói ra, không phải anh muốn dấn em".

Trên đời này nực cười nhất là suy nghĩ nói dối để tốt cho đối phương, mà không ai hiểu một điều rằng, đến khi đối phương phát ra điều dối trá ấy, họ còn đau hơn trăm ngàn lần.

Sau hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cô cũng bình tĩnh ngồi đối diện với anh, anh nắm lấy tay cô không buông, mặc cho cô cố gắng gạt ra thế nào.

"Anh không cần hứa, chỉ cần anh đảm bảo, sẽ không có lần sau nữa là đủ rồi". Cô sẽ chấp nhận tha thứ cho anh lần này, chấp nhận thứ tha mặc dù cả đời sẽ không quên được nỗi đau này.

Lần đầu của cô và anh, kỷ niệm mà cô muốn nhớ một đời, lại chỉ cầu một đời quên lãng.

Anh gạt đầu kiên định, mỉm cười rục rỡ, đôi mắt đỏ hoe gần như sắp rơi lệ.

"Em hãy tin tưởng anh, sẽ không có lần sau".

...

Tình yêu chính là như thế, cho dù họ có phạm lỗi ra sau, gây ra tổn thương nhường nào. Chỉ cần trái tim còn đập, nhất định còn cố gắng duy trì.

Cô nằm trên giường cùng anh, cầm điện thoại của anh lướt facebook, đột nhiên nghiêng đầu qua hỏi.

"Tuần sau sinh nhật em gái anh đấy". Cô nói nhạt nhòa, nhưng ngữ khí châm chọc rõ rệt.

"Mặc kệ nó". Anh nói không được thoải mái cho lắm.

"Anh có đi không?". Cô chống cằm, hỏi tiếp.

"Không biết nữa".

Hai người im lặng với nhau hồi lâu, đến nay thời gian bên nhau cũng gần bốn tháng, cô dần cảm nhận thấy có nhiều điều đổi thay, nhưng bản thân lại không rõ rốt cuộc điều gì đang thay đổi.

Trầm ngâm một lúc lâu, cô thấp giọng: "Có thể không đi được không, em không muốn suy nghĩ".

Người em gái này của anh, cô có cảm giác bất an, là người mà anh đã từng một lần vì cô ta nói dối cô. Từng làm vỡ tan mộng tưởng đẹp đẽ về lần đầu tiên của cô và anh, vẫn chính là cô ta.

"Được, anh không đi".

Cô ngồi dậy cười rục rờ như đóa tường vi, xinh đẹp tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt: "Hứa nhé".

Anh gật đầu, cười nhạt: "Anh hứa".

Cô cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh, nụ hôn mang theo bao nhiêu tin yêu và mộng tưởng.

Có đôi lúc, bản thân chỉ cầu mong cuộc đời này bớt đi vài đợt sóng gió, thêm vài vài đợt bình yên. Nhưng đời luôn đem đến cho bản thân quá nhiều ưu phiền, sóng nọ chưa đi sóng kia lại tới, đời này lấy đâu ra hai chữ bình yên.

Một tuần trôi qua nhanh như sáng chiều, cô ngồi thần thờ trong quán coffe, nhìn bức ảnh trên màn hình laptop mà thời gian như ngừng lại.

Bức ảnh là bốn người chụp với nhau, thời gian là tối ngày hôm qua, hiện nay mỗi club khách hàng đến đều sẽ có ảnh để lưu giữ lại tại trang web của club.

Cô bắt đầu hối hận vì sự tò mò chết tiệt của bản thân, vì sự đa nghi quá đáng mà đẩy bản thân xuống tận cùng đáy vực.

Trên ảnh là bốn cô gái chụp ảnh cùng nhau, nhưng bức ảnh có lẽ sẽ rất bình thường, nếu bóng lưng quen thuộc ấy không lọt vào màn ảnh.

Dáng người đàn ông cao và hơi gầy, bộ quần áo quen thuộc sáng hôm đấy anh còn mặc khi đi cùng cô. Phía ra đĩa quần còn cheo một trùm chìa khóa nhỏ, chỉ cần nhìn qua cũng có thể dễ dàng nhận ra bóng lưng này là của ai.

Gấp lại laptop, cô thanh toán tiền rồi ra khỏi quán coffe, ngồi trên taxi, cô vô thức đến mức tài xế hỏi đến ba câu "Cô đi đâu". Cô mới lên tiếng trả lời.

"Cho cháu đi một vòng Hà Nội đi chú".

Tài xế nhìn cô khó hiểu nhưng vẫn lái xe đưa cô đi xung quanh Hà Nội.

Cảnh sắc bên ngoài trôi qua tầm mắt, cô nhìn những con đường quen thuộc, những quán ăn từng thưởng thức cùng nhau, sao lúc này bản thân cô lại có cảm giác muốn rời xa thành phố này đến thế. Thành phố này khiến cho cô sợ hãi, sợ rằng nếu cứ duy trì, cô sẽ gục ngã mất.

Cô bấm điện thoại gọi cho anh, đến cuộc thứ ba anh mới nghe máy.

"Anh đang làm gì đấy". Cô hỏi.

"Anh đang ở nhà, mới dọn nhà xong". Anh nói giọng có vẻ mệt mỏi.

Cô không trần trừ mà trực tiếp nói.

"Nói ngắn gọn cho em biết, tối qua anh có đi đâu hay không'.

Anh trả lời rất nhanh: "Đi đâu là đi đâu".

"Em chỉ hỏi anh có đi đâu hay là không?". Cô dần cao giọng, kiên nhẫn gần đi đến giới hạn.

Anh tỏ ra bực mình với cô, lớn tiếng quát: "Tôi chẳng đi đâu hết, có gì cô cứ nói, đừng có vòng vo".

Cô cảm thấy ngực mình đau, rất đau, giống như anh đang dùng một vật nhọn đâm vào rồi đục khoét. Cô rất muốn chửi thề, rất muốn... Nhưng cô biết trong lúc tức giận, lời nói không suy nghĩ có thể gây tổn thương đến người khác. Cô không muốn làm anh tổn thương.

"Tối hôm qua anh có đi sinh nhật em anh không?". Cô nén cảm xúc, nhẹ nhàng hỏi.

"Không, đi đâu mà đi". Anh vẫn nói dối.

"Em hỏi lại là có hay không?".

"Không là không". Anh kiên định với ý kiến của mình.

Cô cúp điện thoại, gửi bức ảnh đã chụp lại cho anh, mười phút sau anh mới nhắn tin lại cho cô, cô còn nghĩ anh đã nhận, nhưng không, anh vẫn chối cãi.

"Nhìn có cái lưng mà cô nói là tôi, cô bị điên à".

Cô mệt mỏi đến mức khó thở, không biết nên nói gì tiếp với anh.

Vài phút sau cô nhắn lại cho anh, một dòng chữ ngắn ngủn.

"Em đã cho anh cơ hội nói thật, nhưng anh không nói. Bây giờ em mệt rồi, kết thúc đi".

Nhắn xong cô lập tức chặn số máy anh, chặn facebook và toàn bộ những thứ anh có thể liên lạc với cô. Lúc này cô mới cảm thấy, cuộc đời này đúng là nhiều điều oan trái với cô.

Người đàn ông trước kia của cô, cả một quá trình ở bên nhau chưa một lần nói dối, nhưng rồi đến cuối cùng lại phản bội cho cô một nhát thấu sương thấu tủy.

Người đàn ông hiện tại, cả một con đường chỉ toàn nói dối cô, chưa một lần thật thà từ những điều nhỏ nhất.

Cô từng cầu chỉ cầu đời này cho cô bình yên, sao lại toàn đem đến những ưu phiền.

Nhìn ra ngoài xe, Hà Nội đẹp, rất đẹp nhưng cũng rất cô đơn. Mỗi con phố, quán ăn, đều gắn liền với một kỷ niệm nào đấy, cô từng sợ hãi chạy trốn khỏi Hà Nội năm năm. Đến khi trở về, gặp người đàn ông hiện tại, cứ ngỡ là nhân duyên, nào ngờ chỉ là nghiệt duyên.

Tối hôm đấy cô không về nhà sớm mà tụ tập đám bạn đi uống rượu ở một con phố náo nhiệt. Hai nữ hai nam ngồi đối diện nhau, đứa bạn gái ngồi cạnh cô lên tiếng.

"Hôm nay nó thất tình, nên hai đứa chúng mày đừng có uống nửa vời, say hết cho tao". Nói xong nó chỉ chỗ vào hai thằng đàn ông đang cười ngoác miệng ở đối diện.

"Rồi rồi, không hiểu sao tao lại chơi với hai con nát rượu như chúng mày". Nói xong bốn người cùng cụp ly.

Từng đợt rượu chảy xuống yết hầu khiến cô khó chịu nhưng vẫn cố gắng uống, ít nhất khi buồn, cảm giác say luôn khiến cô thoải mái.

Đến khi cả bốn đứa đã ngà ngà say, đứa bạn gái ngồi bên cạnh cô vỗ tay cái bốp. Gà lên.

"Tao quên mất, đổi chỗ cho tao sang kia ngồi, mày chụp ảnh lại cho tao gửi cho người yêu nó ghen". Thế là nó bay sang đối diện ngồi cạnh thằng bạn cô, thằng còn lại ngậm ngùi sang ngồi cạnh cô.

"Chụp thì chụp tao sợ người yêu đâu mà lo". Nó rất hào sảng tỏ ra đàn ông.

Đến khi cô đưa điện thoại cho nó xem, cô nói: "Đây nhé, tao ấn nút gửi nhé".

Nó mới giăng lại điện thoại của cô bấm xóa, vẻ mặt lo lắng của nó khiến trong lòng cô nổi lên một đợt cuồng phong. Mặc dù bọn cô chỉ là bạn bè thân thiết, học cùng nhau từ ngày cấp hai. Nhưng chỉ một bức ảnh chêu đùa nó cũng không muốn cho người phụ nữ của mình suy nghĩ.

Từ ánh mắt của nó cô cũng có thể nhận ra, nó rất để tâm đến cảm xúc của người con gái ấy, cô thật ghen tị với cô gái ấy. Ít nhất có một người đàn ông, trước khi làm gì đều để tâm đến cảm xúc của họ, thật may mắn.

Năm bình rượu nhỏ đã cạn, mỗi bình chỉ bé bằng chai hồ lô rượu ngày xưa.

Rượu tưởng nhẹ mà cay

Uống như mật mà say

Tình tưởng cạn mà sâu

Yêu tưởng nhạt mà đau

...

Ba mươi phút sau, đột nhiên có người từ đằng sau nắm chặt tóc cô kéo ngược lại, cơn đau khiến cô nhíu mặt hai hàng mi.

Bạn của cô đột ngột đứng hết lên, cô vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì thì chúng nó đã bước tới kéo cô ngồi dậy, lúc này cô mới nhìn thấy người ở phía sau cô là anh.

"Anh làm cái trò gì thế". Một đứa bạn của cô lên tiếng.

"Mày biết tao là ai không mà lên tiếng". Anh bước lên một bước, trợn mắt đầy hung dữ nhìn bạn của cô.

Lúc này cô mới nhìn thấy, anh đi cùng hai người đàn ông nữa, đều là bạn thân thiết của anh, họ nhìn cô đầy ái ngại.

Lúc này cô mới tỉnh táo được vài phần, đẩy đứa bạn cô ra phía sau.

"Người yêu tao, để tao giải quyết, chúng mày về trước đi".

Ba đứa nhìn cô không yên tâm.

"Không được, tao không để yên cho mày ở đây được".

Cô cảm động với sự quan tâm của chúng nó, mỉm cười dịu dàng mà kiên định.

"Chúng mày còn lạ gì tao, hiểu tao bao nhiêu thì phải biết tao là người thế nào mà".

Nói mãi rồi chúng nó cũng chịu về, nhưng hai đứa đàn ông kia rời đi còn đứa bạn gái của cô nhất quyết ở lại.

Lúc này cô mới nhìn anh đang đứng trước mặt cô, sự thất vọng trong đáy mắt cô không thể nào che dấu.

"Sao anh lại ở đây".

Anh nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Tôi phải hỏi tại sao cô lại ở đây, cãi nhau với tôi rồi đàn đúm say sưa để đêm về khách sạn ngủ với nhau à".

Lời nói của anh, từng câu từng chữ như từng mũi tên xuyên qua tim cô.

Người đàn ông cô yêu thương là đây sao, người đàn ông cô dành hết tin yêu còn sót lại để trao đi chỉ là người như thế này thôi sao.

Đau đớn, thất vọng, mệt mỏi bao nhiêu cảm xúc chạy ngang qua cô không dừng lại.

Cô ấp úng mãi không thành câu, đôi tay run đến mức phải siết chặt chiếc váy đang mặc trên người để níu kéo chút tỉnh táo còn sót lại.

Mãi sau cô mới ngẹn ngẹn nói: "Anh đang nói gì thế?".

Anh bước đến nâng cằm cô lên, ấn mạnh khiến cô đau đớn: "Tôi hỏi cô, cô có yêu tôi không?".

Đây là con phố đông đúc, người qua lại nhiều không đếm xuể, hàng trăm con mắt đang đổ dồn về phía họ.

Đột nhiên cô nở nụ cười, nụ cười lạnh như gió tháng mười hai.

"Yêu".

"Cô yêu tôi thế nào?".

"Rất yêu".

"Vậy cô đã ngủ với người khác chưa?".

Nụ cười lạnh trên môi dường như đông cứng. Xung quanh vang lên một trận hít gió lạnh, sự yên tĩnh bỗng dưng bao trùm. Bọn họ đều như xem một màn kịch cộng đồng, diễn viên chân thật đến mức không thể chân thật hơn.

"Mày hỏi hơi quá đáng rồi đấy". Đột nhiên bạn anh từ đằng sau lên tiếng.

Anh không đáp lại mà tiếp tục nói.

"Cô không trả lời được à".

Anh đổi vị trí tay xuống eo cô, siết chặt lấy vùng eo trước mặt bao nhiêu người. Anh lúc này coi cô như một con hàng, tùy ý dẫm đạp.

"Thế tôi sẽ đổi câu khác, cô đã ngủ với bạn cô chưa".

Cô hít một hơi thật sâu, cúi xuống dưới chân rồi ngẩng đầu lên ánh mắt đột ngột thay đổi. Cô như cùng anh diễn một màn kịch, nếu anh đã thích, cô sẽ cùng anh diễn đến cùng.

Cô đặt tay lên eo anh, giọng nói vang lên đủ cho xung quanh nghe thấy.

"Anh có yêu em không?".

Anh cười: "Tôi không biết".

"Anh có từng yêu em không?".

Anh đẩy bàn tay cô ra, nhìn cô như khinh miệt mà đáp: "Câu hỏi này của cô, tôi không muốn trả lời".

Cô rời khỏi bàn tay anh, chỉnh lại chiếc váy của mình một cách từ tốn. Sự kiêu ngạo vốn có nay đã trở lại.

Nhìn sâu vào mắt anh, cô đáp một cách thong thả.

"Để em trả lời câu hỏi của anh. Em yêu anh, rất yêu, nhưng chỉ là trước đây, giờ thì hết rồi. Tôi chưa từng ngủ với người khác, lại càng không ngủ với bạn của mình".

"Em không rõ rốt cuộc anh lấy suy nghĩ này ở đâu, vì sao anh lại xuất hiện ở đây, nhưng anh nhớ rõ một điều, giây phút anh xuất hiện ở đây, tất cả đã chấm hết".

"Lần đầu trong cuộc đời em biết hối hận, chính là hối hận vì đã lãng phí thời gian ở bên anh, hối hận vì đã nghe anh mà coi mình như một con ốc. Hối hận vì đã bỏ qua cho anh, ngay cả khi anh lừa em đến hết lần này đến lần khác".

Cô cầm túi sách quay lưng rời đi, lúc này cô cảm thấy bản thân mình như một vũ công bị treo trên sân khấu của chính mình. Loạng choạng và mất phương hướng. Bản lĩnh làm chủ sân khấu dường như đã chẳng còn.

Tình yêu, hóa ra luôn đau đớn đến như thế.

Lời nói, cũng có thể khiến bản thân đau đến điên dại, sương tuyết như vỡ nát. Trái tim cũng như bị dày xéo đến không còn hình thù.

Không được khóc, không được khóc. Cô tự nhủ với bản thân mình không được khóc, nhưng vẫn không kiềm chế được mà rơi nước mắt ngay khoảnh khắc quay lưng đi.

Khoảnh khắc mọi thứ như chấm hết, một lần nữa sự cố gắng của cô trở thành vô nghĩa, một lần nữa cô lại thất bại trong chính mình yêu của mình.

Hơi men chưa tan hết nhưng lúc này cô lại tỉnh táo hơn rất nhiều.

Có người từng nói, không phải ai đến bên cuộc đời mình đều sẽ khắc lên hạnh phúc, còn có người đến chỉ để khắc lên những khổ đau. Mỗi người

đến rồi đi đều để lại một dấu ấn nhất định trong cuộc đời mình, nhưng dấu ấn này có phải quá sức của cô có thể chấp nhận rồi hay không.

Cô cho rằng bản thân từng vấp ngã, từng bị tổn thương thì sẽ khôn ngoan hơn trong tình yêu, sẽ không dễ dàng bị tổn thương thêm một lần nào nữa. Nhưng cô sai rồi, mọi sự lý trí và thông minh bao nhiêu khi gặp người mình yêu đều không thể nào áp dụng. Tình yêu, không có lí trí, chỉ có trái tim.

Cuộc đời thật trở trêu, đi một vòng lớn đến thế, ngoảnh đầu lại trở về điểm xuất phát.

...

"Gọi cấp cứu, gọi cấp cứu nhanh lên".

Cô được đẩy vào phòng cấp cứu, khuôn mặt xanh xao nhưng vẫn không giấu đi được nét đẹp ngày nào, thời gian đã bào mòn thanh xuân của cô, đã mài gọt cô trở thành cô gái ngày hôm nay.

Cho đến khi cô tỉnh lại thì đã được ba tiếng sau.

"Chị không sao chứ?".

Cô nhìn lên trần nhà trắng tinh, mùi thuốc khử trùng khiến cô không mấy thoải mái.

"Chị ổn".

Cô bị ngất đi vì làm việc quá sức, ăn ngủ không đầy đủ. Cơ thể cũng như chúng ta, mệt mỏi quá độ thì tự ngã xuống. Còn con người đến khi đi đến giới hạn thì tự khắc buông tay.

Làm thủ tục xuất viện, cô lái xe về nhà, nhìn vạn vật trôi qua khóe mắt. Cô nhìn mình trong gương chiếu hậu, mới nhận ra bản thân thực sự đã thay

đôi.

Sau buổi tối ngày hôm ấy, anh gọi cho cô và xin lỗi rất nhiều, anh nói anh say nên mất kiểm soát. Vô tình nói ra những lời không hay đối với cô. Anh đã biết cái sai, nhưng đáng tiếc, giới hạn của con người đã đi đến cùng cực, không ai còn muốn tiếp tục.

Cô có thể không thể tâm bình thường anh dịu dàng hay yêu thương cô bao nhiêu, thái độ lúc bình thường như thế nào. Nhưng cô lại để tâm lúc tức giận anh sẽ xử sự với cô ra sao. Đàn ông không cần quá dịu dàng lúc bình thường, mà chỉ cần lúc tức giận vẫn giữ được sự nhẹ nhàng ấy mà đủ lắm rồi.

Chuông điện thoại vang lên kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ, cô bấm nghe máy.

"Tao đây, mới nghe nhân viên mà nói bị ngắt, đang ở đâu rồi?".

"Tao đang về rồi".

Nó thở dài, thấp giọng trách mắng: "Đừng cố gắng quá, mà cố gắng bốn năm là quá đủ rồi".

"Được rồi tao biết rồi mà".

"Mày chỉ nói thế chứ có bao giờ nghe đâu. Đứng ở vị trí hiện tại là đủ cao rồi, mà không cần phải cao thêm nữa".

Cô không đáp thì nó lại nói: "Người ta không hiểu mà nhưng tao hiểu mà, đừng cho rằng càng làm cao, càng đứng ở trên cao công việc sẽ càng nhiều, áp lực càng nặng thì mà càng bận rộn, mà sẽ không nhớ đến những thứ không đáng nữa".

"Mày làm như thế mày có khác gì nó không, nó yêu mày rồi làm mày tổn thương. Còn mày tự làm bản thân mày kiệt sức, tự mày giết mày, tự làm mình đau đớn. Mày có tàn nhẫn khác gì nó không. Nó không phải là mày, nó làm tổn thương mày tao còn hiểu được. Nhưng ngay cả mày còn không biết quý trọng bản thân mình thì tao không còn gì để nói".

Cô thở dài, biết rằng những điều bạn cô nói là rất đúng, bốn năm qua, đã bốn năm trôi qua. Cô đã quá tàn nhẫn với bản thân mình rồi.

Từ lúc ấy đến nay, cô và anh chưa một lần gặp lại, thành phố tưởng như nhỏ bé lại quá rộng lớn cho hai người cạn duyên gặp lại nhau.

Cúp điện thoại, cô mở bản nhạc mình yêu thích, tiếng nhạc xoa dịu đi sự mệt mỏi trong cô.

Cô đỗ lại ven đường vào quán mua một ly coffe, thanh toán tiền nhận đồ thì đúng khoảnh khắc cô quay lưng ra khỏi quán thì người đàn ông ấy bước vào.

Bốn năm qua anh không hề thay đổi, vẫn là vẻ phong lưu ấy, vẫn quần áo sơ mi là lượt phẳng phiu. Vẫn nụ cười dịu dàng như thế, chỉ tiếc nó vốn dĩ chưa từng dành cho cô.

Cô nhìn anh rất lâu, rất lâu, hai người nhìn nhau như thế, bước chân cũng vì nhau mà dừng lại. Nhưng lại bị phá vỡ vì cô gái đang nắm tay anh ở bên cạnh.

Cô chủ động nghiêng đầu quay đi, đi ngang qua anh, lồng ngực vẫn có chút cảm giác gì đó rất nhói, nhưng lại rất đổi nhẹ nhàng.

Hóa ra yêu thương bao nhiêu, một lần lỡ nhịp chính là một đời người.

Có những mối quan hệ tưởng như sâu đậm, chớp mắt một cái đã dừng đứng trở thành người cũ.

Nhìn anh đã tìm được bình yên cho bản thân, cô cũng có cảm giác vui mừng thay cho anh, mặc dù cả hai đã từng trải qua một thời đầy biến cố cùng nhau, làm nhau tổn thương sâu sắc nhường ấy.

Nếu đã kết thúc thì không nên thù hận, thù hận một người chỉ chứng tỏ trong lòng vẫn còn rất để tâm.

Nếu cả hai đã chia lìa, cô cũng sẽ không tỏ ra cao thượng chúc phúc, lời chúc phúc tốt đẹp nhất với cô chính là im lặng, im lặng không làm phiền đến cuộc sống của nhau.

Đến khi chúng ta lãng quên đi quá khứ, chúng ta thật sự trưởng thành, trong lòng đều sẽ tự hiểu một điều. Đời này đã quá giông tố rồi, chúng ta đều chỉ mong cho nhau bình yên, dù đã từng làm nhau tổn thương sâu đậm thế nào.

Cô từng hận anh, từng thề nguyện rằng "Mong anh cả đời này không hạnh phúc".

Nhưng đến khi bước đến một ngưỡng cửa nhất định, tôi mới thấu hiểu một điều rằng, cuộc đời này có quá nhiều biến cố, mỗi con người đều thấm thía rằng cuộc sống này có quá nhiều mệt mỏi, không mong nhau bình yên thì không cầu cho thêm phiền.

Đi ngang qua anh, cô đột nhiên nở nụ cười, nụ cười dịu dàng và xinh đẹp giống như năm ấy, nụ cười mà cô nghĩ rằng bản thân thực sự đã không còn có thể cười nữa.

Hóa ra người cũ, kết thúc không thể làm bạn, nhưng cũng không thể làm người lạ. Bước qua nhau đến khi ngực không còn đau, môi tự khắc nở nụ cười.

Khoảnh khắc trưởng thành của bản thân với cô không phải can đảm chúc phúc cho người từng làm mình tổn thương. Mà là thấu hiểu rằng mỗi chúng

ta đều cầu mong bình yên.

Ngày non trẻ, chúng ta từng vì nhau mà như hai kẻ điên yêu quên đường lối. Đến khi lạc bước, chạy mãi một con đường quá xa. Nhìn lại quá khứ, hóa ra, mỗi chúng ta đều đã ổn.

Tôi không cao thượng chúc anh hạnh phúc.

Tôi chỉ trưởng thành và cầu chúc cho anh tìm được bình yên.

Huyền Trang Bất Hối/ Phụ Nữ vạn người Mê

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Chất Lượng Hay Rẻ Tiền [Phụ Nữ Vạn Người Mê]

"Chị có biết An Kỳ không?" Cô gái mặc váy hồng một tay chống cằm, tay kia khuấy ly nước cam, chớp mắt hỏi người đối diện.

Cô lười biếng tựa ra sau ghế, gật đầu nhẹ. "Biết, sao thế?"

"Chị có quen không? Đạo này nó hot lắm, mạng xã hội của nó cả trăm nghìn lượt theo dõi, ai cũng thích nó. Bọn đàn ông thì cứ đứ đừ đừ, ảnh nó màup lên thì mười lượt bình luận phải có đến tám là trai, sót lại hai đứa con gái."

Khẽ cười, cô gật đầu, tỏ ra kinh ngạc: "Thế cơ à, chị không để ý!"

Cô gái bĩu môi, lườm nguýt. "Chị thì để ý gì, cả ngày chỉ công việc và công việc, có biết trời trăng thời thế gì đâu."

Cô không đáp, nâng ly nhấp một ngụm cà phê nhỏ, vị đắng men theo cổ họng chảy xuống khiến lòng thêm dễ chịu.

Tiếng guốc cao gõ trên mặt sàn gỗ gây sự chú ý của rất nhiều người xung quanh, cô theo phản xạ nghiêng đầu nhìn ra. Chẳng phải là người mà họ vừa nhắc tới sao? Đúng là thiêng thật, cô ta mà chết thì có đốt hương muỗi cũng lên.

Cô ta không nhìn thấy hai người họ, ngồi ở một bàn cách đó không xa. Mười phút sau, một người đàn ông chừng hơn ba mươi bước vào, ngồi

xuống bên cạnh cô ta. Bàn tay mơn trớn vòng qua chiếc eo nhỏ nhắn, không chút tế nhị mà có những cử chỉ thân mật giữa chốn đông người.

"Chị, sao nó có thể trơ trên thế nhỉ? Nó không biết ngại à?"

Cô nhún vai, tỏ ra không quan tâm. Thật ra độ trơ trên của cô ta chẳng phải cô đã từng được chứng kiến rồi sao?

Hai mươi phút sau, lúc cô đang thanh toán tiền thì một màn kịch diễn ra ngay trước mắt. Người phụ nữ khá trẻ, mang khuôn mặt đằm thắm và mặn mà của người đã có gia đình, nét đẹp không bị năm tháng mài mòn mà càng thêm quyến rũ.

Tiếng "bốp" vang lên. Chỉ vài phút, cô gái kiêu kỳ khi nãy đã ngồi bệt dưới đất, trông vô cùng thê thảm. Cô thờ ơ với màn kịch trước mắt. Ngược lại, con bé đối diện thì có vẻ rất thích thú, cười khúc khích.

"Hóa ra là cặp kè với chồng người ta." Cô bé bĩu môi.

"Bình thường mà, không phải lạ lắm gì!" cô trả lời vẻ khó hiểu.

Người chồng vị người vợ kéo về. Trước khi đi, người phụ nữ ấy còn vút lại một câu: "Mày còn trẻ, còn non lắm. Nhớ này, muốn tìm ví tiền của đàn ông thì phải xem là ví ấy ai mua, chứ đừng chỉ nhìn tiền ở trong ví. Đừng chỉ nhìn cái ví đẹp, còn phải xem trong ví để ảnh ai."

Kịch hay kết thúc, cô đứng dậy cầm túi xách. "Đi về thôi."

Hai người đi ngang qua bàn của cô ta, đúng lúc cô ta đang chật vật đứng dậy, vuốt lại mái tóc như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy cô, trong đôi mắt hiện lên đầy vẻ ghen ghét.

"Lâu không gặp, An Kỳ." Cô dừng chân, nhẹ giọng nói. "Có năng lực cướp được người đàn ông của tôi mà không có năng lực giữ lấy. Có năng

lực cặp kè với chồng người ta mà lại không có bản lĩnh bảo vệ bản thân mình. Cô ngu lắm, cô cho rằng đàn ông rời bỏ người phụ nữ của họ để đến bên cô là họ yêu cô sao? Cô sai rồi. Chỉ là cô mới mẻ, chơi chán rồi, họ sẽ bỏ đi, đấy là quy luật của cuộc chơi này."

Khi bước đi, cô nghiêng đầu nói với người bên cạnh, giọng nói không lớn không nhỏ, đủ cho những người xung quanh nghe thấy: "Những thứ được nhiều người ca tụng và yêu thích, một là chất lượng, hai là rẻ tiền."

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Xin Lỗi, Em Yêu Anh. [Phụ Nữ Vạn Người Mê]

Cô vội vàng vội lấy áo khoác, đầu tóc rối tung vì mới tỉnh dậy. Lao ra khỏi nhà với tốc độ kinh khủng, leo lên con moto thân yêu, trong màn đêm, cô như một con báo chạy trên đường.

Cô mặc chiếc quần đùi ngắn cũn, bên trên là chiếc áo hai dây, khoác thêm chiếc áo len màu đen bên ngoài. Gió lạnh đầu mùa khiến cơ thể cô run lên từng nhịp. Không đội mũ bảo hiểm, mái tóc lả lướt theo gió, đêm đen cũng không thể che lấp thứ ánh sáng tỏa ra từ người cô.

Xe đỗ tại một quán rượu nhỏ, vớt chìa khóa xe cho bảo vệ cô vội vàng đi vào trong. Ngay lập tức cô thấy tại một góc khuất trong quán, người đàn ông mặc sơ mi trắng đang gói đầu lên bàn, những chai rượu đã cạn xếp thành hàng. Cô thở dài, bước tới gọi nhân viên thanh toán.

Cô cùng nhân viên đỡ người đàn ông ra khỏi quán. Xe taxi đã chờ sẵn. Đột nhiên anh lên tiếng. "Không, anh không thích đi taxi. Đi đi, lên xe em đi, anh thích ngồi xe!" Anh lè nè nói không ra hơi.

Cô vừa tức vừa giận, vỗ bốp vào đầu anh một cái. "Xe xe cái đầu anh, đi không vững còn lằm mồm, lộ cổ cảm đầu xuống đất chết thì bảo tại số."

Thực ra cô với anh bằng tuổi nhau, là bạn từ thời đại học, đến khi ra trường vẫn rất thân. Mặc dù bằng tuổi nhưng anh luôn gọi cô là "em" vì anh nói cô thấp hơn anh nên phải gọi là "anh". Ban đầu không quen nhưng dần

dần cô cũng mặc kệ, bản thân quen miệng từ lúc nào cũng bắt đầu chấp nhận cách xưng hô này.

Anh hơi tỉnh, xoa xoa đầu, bày ra bộ mặt nhõng nhẽo. "Đi mà, anh rất ghét ngồi taxi...Ok, anh nhất định sẽ bám chặt." Anh còn lão đảo đưa tay lên thề thốt.

Nhìn bộ mặt điển trai méo mó vì say rượu mà còn nhõng nhẽo, cô bật cười. Cô chịu thua, đành đầu hàng, nói cảm ơn tài xế taxi rồi bảo nhân viên lấy xe.

Anh ngồi sau lưng cô, hai tay ôm chặt eo cô, vốn dĩ bình thường anh sẽ không dám như vậy, nhưng hiện tại đã say, hơi men khiến anh không còn lý trí, với anh, cô như em gái, như bạn thân nên cái ôm này không có gì là không bình thường.

Cô như chết đứng, hai tay siết chặt tay lái, cố gắng để bản thân bình tĩnh, nhìn đôi tay to lớn đặt trên bụng mình, đột nhiên cô lại có cảm giác sống mũi cay cay. Cô nổ máy, đi với tốc độ chỉ bằng một phần tốc độ đi tới. Rất chậm...

Đột nhiên từ phía sau anh lên tiếng: "Sao em không hỏi tại sao anh say?"

Cô nói vọng lại: "Cần phải hỏi sao? Còn việc gì ngoài việc cãi nhau với cô ấy?"

Anh bật cười, tiếng cười hòa lẫn cùng gió mang theo cảm giác chua xót, "Em hiểu anh còn hơn cô ấy."

Cô không đáp, bởi cô không biết trả lời thế nào. Cô dừng trước cổng căn hộ của anh, xuống trước rồi đi anh xuống xe.

Anh vừa đi vừa nói: "Lúc đấy anh chẳng biết gọi cho ai, đành làm phiền em."

Cô nhăn mặt: "Em với anh còn nói cái gì mà làm phiền." Anh nói như vậy khiến cô rất khó chịu, giống như với anh cô rất xa lạ vậy.

Anh cười cười: "Được rồi, anh với em là không có cảm ơn và xin lỗi."

Cô dìu anh đến trước cửa nhà, đột nhiên phía sau vang lên một giọng nữ rất dịu dàng: "Anh Nam..."

Nghe thấy tiếng nói ấy, anh lập tức buông tay khỏi cô, quay phắt đầu lại. Cô không cần nhìn cũng biết người ấy là ai, chỉ có người ấy mới khiến anh như vậy.

Anh chần chừ rất lâu không bước tới, cô gái kia chạy đến ôm chặt lấy anh, vừa khóc vừa nói: "Em biết sai rồi. Em xin lỗi, xin lỗi anh... Em với anh ta thực sự chưa xảy ra chuyện gì. Chỉ một lần thôi, tha thứ cho em một lần thôi, được không?"

Rất lâu sau anh mới đưa tay lên vỗ nhẹ lưng cô gái. Cô biết, chỉ cần cái vỗ lưng nhẹ nhẹ ấy là anh đã tha thứ cho cô gái kia. Cô không nói một lời, lúc này cô không nên làm phiền hai người họ. Cô lên xe rời đi, nhìn từ đằng sau, bóng lưng mỏng manh của cô càng thêm cô tịch.

Cô trở về nhà, vứt áo khoác một bên, lao vào chiếc giường ấm áp của mình. Cô co người trong chăn, nhìn chiếc máy ảnh trên đầu giường. Cô khoác vai anh mỉm cười vui vẻ, anh cười rất đẹp, đây là bức ảnh ngày tốt nghiệp của cô và anh.

Cô tắt đèn ngủ, bóng đêm bao trùm lên tất cả, giọt nước ấm từ khóe mắt rơi xuống. Cô biết, con đường này, cô đã sai rồi.

"A lô."

"Gì thế?"

"Đang đâu đấy?"

"Ở nhà ngủ chứ đâu."

"Dậy đi ăn đi, nhanh lên, mười phút nữa là anh đến cửa nhà em rồi."

Cô lười biếng chui ra khỏi chăn, cái lạnh khiến cô run lấy bầy. Đánh răng rửa mặt nhanh chóng rồi mặc đồ, ra khỏi cửa đã thấy anh đỗ xe phía trước. Anh tựa vào cửa xe, trên tay là điếu thuốc lá, nhìn anh càng thêm nét lười biếng mà mỉa mai.

Cô cố nén cảm giác đang vỡ òa trong trái tim mình, mỉm cười vô tư.

"Nhanh thế!"

Anh hất cằm kiêu ngạo. "Anh mà lại, không nhanh sao được?"

Cô không thèm đáp lại, nhanh chóng chui vào xe để tránh cái lạnh.

Hai người chọn quán đồ nướng, cô rất tự nhiên ngồi ăn không chút kiêng dè. Với anh, cô không cần cái gọi là lịch sự mà phụ nữ nên có.

Anh nhìn tương ăn bất nhã của cô, nhăn mặt trêu chọc: "Khiếp chưa! Ăn như trư, thế này bảo sao không ai rước."

Cô gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Chơi với nhau thì cũng cùng một giuộc thôi, ai hơn ai đâu."

Thực ra cô là một cô gái đẹp, anh biết. Cô có mái tóc dài, thường buộc gọn lên. Cô thích màu son đỏ rực, nó khiến cô thêm kiêu kỳ. Nói thực, nếu không phải là bạn thân, có thể anh cũng sẽ rung động. Nhưng vì là bạn thân, hai người hiểu nhau quá rõ nên anh không thể.

Cô đang ăn thì chuông điện thoại reo lên, cô tưởng điện thoại của mình, nhưng hóa ra là của anh. Thấy anh bấm nghe, khóe môi nở nụ cười hạnh

phúc, cô lơ đi như không biết, tiếp tục ăn mà những câu nói của anh cứ lọt vào tai.

"Em đói à?"

"Không bận."

"Được."

"Tôi đến ngay."

Anh cầm khóa xe, đứng bật dậy nói với cô. "Cô ấy đói, anh phải đi trước rồi, lát em gọi xe về nhé!"

Cô gật gật, tỏ ra thản nhiên: "Đi đi, ở lại làm gì cho chướng mắt!"

Anh vội vàng ra khỏi quán ăn, không một lần nhìn lại. Ở phía sau, cô gái cắn môi rơi lệ.

Cô bấm điện thoại gọi cho đứa bạn. Nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cô, nó nói sẽ lập tức đến.

Mười lăm phút sau, nó ngồi trước mặt cô, ở vị trí anh vừa rời. Nó nhìn cô, vừa giận vừa thương.

"Tao không hiểu vì sao mày lại cố chấp đến thế."

Cô mím môi, lắc đầu. "Tao không biết, thực sự tao không biết."

"Mày xinh đẹp, tài giỏi, tại sao lại cứ chỉ thích nó? Còn nó thì chỉ coi mày như bạn thân thôi, mày nên hiểu điều ấy."

Cô hiểu nên cô càng sợ, chỉ dám giữ ở trong lòng. Nếu cô nói ra, có khi ngay cả tình bạn này cũng không còn. Cô sợ, nếu như quyết định sai lầm,

cô và anh sẽ chẳng còn được bên nhau. Cô sợ, nếu anh ấy biết, cô sẽ khiến anh khó xử.

"Mày nên hiểu, tình cảm này chỉ mình mày hiểu, mày cảm nhận. Yêu đơn phương như đang ôm một cây xương rồng, mày đau còn nó thì không. Đừng cố chấp nữa!"

Bạn cô thương cô, thương đũa bạn khờ dại. Cô thích anh đã bảy năm, anh đã trải qua biết bao mối tình với bao cô gái mà không biết rằng đằng sau vẫn luôn có một người dõi theo.

Cuộc đời chính là vậy, không chuyện gì hoàn mỹ. Tình yêu cũng vậy, không phải cứ yêu là sẽ được đáp lại. Tình yêu chỉ đến từ một phía, đau đến khôn cùng mà vẫn không chịu buông.

"Tao nghĩ mày nên nói cho nó biết, đừng để bản thân phải hối hận."

"Tao sợ nói xong sẽ khiến anh ấy khó xử, ngay cả tình bạn cũng không còn nữa."

"Vậy mày im lặng thì liệu mày có dễ chịu?"

Cô cười mệt mỏi, lắc đầu. "Nếu được, tao chịu đau một mình, anh ấy không phải suy nghĩ."

Đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng động lớn, tiếng cửa va chạm mạnh khiến cô quay lưng lại.

Khoảnh khắc ấy, cô như chết sững. Anh đứng phía sau cô không xa, trên tay là chiếc túi xách của phụ nữ. Cô hoảng hốt bật dậy, nhìn khuôn mặt kinh ngạc của anh, lắp bắp không biết nên nói gì.

Quay đầu nhìn bạn cô, nó dường như không ngạc nhiên, nó biết anh ở phía sau. Nó đứng dậy, đi ngang qua cô, vỗ nhẹ lên vai rồi rời đi. Họ cần

một cuộc nói chuyện rõ ràng, cho dù sau này không đến được với nhau nhưng ít nhất tình yêu này cũng có ngày được phơi bày, được biết đến. Bạn cô không muốn cô phải hối hận.

Anh đi chậm chậm về phía cô, bàn tay siết chặt đến trắng bệch. Anh nhìn cô, không biết nên mở lời thế nào.

Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng trước: "Anh nghe hết rồi sao?"

Anh không đáp.

Cô cố gắng mỉm cười, nói: "Đừng cảm thấy nặng nề, chỉ là rung động nhất thời, em sẽ quên nhanh thôi."

Anh nâng cằm cô lên, rất nhẹ nhàng, cất giọng khàn khàn nói với cô: "Nói lại một lần nữa."

Hơi nóng từ bàn tay anh truyền tới khiến cơ thể cô run lên. Hốc mắt nóng dần, giọt lệ rơi xuống mu bàn tay anh.

Cô lắc đầu bật khóc: "Xin lỗi, em yêu anh..."

Nói xong, cô chạy đi, để mặc anh chết sững tại chỗ.

Trở về nhà, cô khóa chặt cửa phòng, gục xuống rồi òa khóc. Cô yêu anh, yêu từ khi anh nói với cô rằng: "Sau này chúng ta là bạn thân, một bước không rời." Cô yêu người đàn ông tính tình nóng nảy nhưng lại dịu dàng. Cô yêu người đàn ông vừa trẻ con vừa chín chắn. Phải, cô yêu, cô rất yêu. Nhưng từ khi chấp nhận làm bạn cùng anhm cô đã biết tình yêu này không có kết quả. Là cô cố chấp duy trì tình yêu này trong lòng, nhưng giấy không gói được lửa, cuối cùng anh đã biết. Tình bạn này có lẽ đã đến hồi kết.

Điện thoại vang lên chuông báo tin nhắn. Thấy tên anh, cô nhanh chóng bấm đọc. Dòng chữ như con dao cứa vào trái tim cô: "Một ngày hôm nay, anh là của em. Chỉ một ngày hẹn hò duy nhất."

Vài giây sau anh gọi tới, cô bấm nghe, giọng nói phấn chấn của anh vang lên: "Xuống dưới nhà đi, chúng ta đi biển."

Cô dẹp lại những buồn tủi, lau nước mắt, cố gắng mỉm cười. Được, nếu anh đã nói vậy, chỉ một ngày cũng được, một ngày được yêu anh với cô cũng đã quá đủ.

Họ nhanh chóng ngồi vào trong xe, anh rất vô tư nhìn cô, không chút ngần ngại nắm lấy bàn tay cô, cô siết chặt bàn tay anh. Chiếc xe ra khỏi thành phố, hai bên đường là những bụi cây rậm rạp. Anh mở nhạc, bản nhạc trước đây cô rất thích vang lên, nhạc hay nhưng không hợp hoàn cảnh.

Mưa đông giăng khắp lối, em chẳng có cách nào tránh được, nhưng vì anh, em chưa từng bỏ cuộc.

Nhìn lại đoạn đường quanh cô khúc khuỷu, anh mơ hồ rồi, em cô đơn.

Tình yêu tựa như hoa nở hoa tàn, năm qua năm mà chưa từng kết trái.

Nỗi nhớ ngày qua ngày, cứ hoài quẩn quanh xoay vòng cửa vào lòng em.

Thời gian từng giây từng phút lần lượt trôi qua, cố chấp rạch sâu vào vết thương nơi em, anh nhìn thấy liệu rằng có từng cảm động?

Có ai có thể nói cho em biết, yêu anh liệu là đúng hay sai?

Hạnh phúc cuối cùng là bên phải hay bên trái, liệu anh đang nơi nào đợi em?

Tình yêu rồi bởi bữa vầy, mình em cô độc, nhưng em chẳng thể nào cam lòng tìm lối thoát ra.

Cô chống tay lên cửa sổ xe, nén lại nước mắt, cô không thể khóc. Anh tắt nhạc, hít một hơi dài, nói với cô: "Sắp đến nơi rồi."

Cô quay đầu, mỉm cười thật tươi với anh.

Hai người trải qua một ngày như những cặp đôi khác, cùng nhau tắm biển, ăn hải sản rồi cùng nhau chơi những trò chơi mạo hiểm. Cô đã bỏ lại sau lưng hết những ưu phiền. Lúc này, cô chỉ nghĩ cô với anh là hai người yêu nhau say đắm.

Hai người nắm tay nhau đi dạo dọc bờ biển, cô nhìn phía xa, hoàng hôn dần buông. Bước chân dừng lại, cô buông bàn tay anh.

"Hôm nay, cảm ơn anh, đến đây là được rồi."

Cô không thể ích kỷ níu giữ anh ở bên mình, một ngày hôm nay với cô đã là quá đủ.

"Chúng ta...sau này không thể làm bạn", anh nói. Cô không quá ngạc nhiên, cô biết anh sẽ không làm vậy nếu không có lý do. "Cô ấy không thích mối quan hệ của chúng ta."

Cô cười, gật đầu nhẹ nhàng. "Em hiểu, anh không cần cảm thấy khó xử, cảm ơn anh về ngày hôm nay."

Anh không nói thêm lời nào. Hai người đứng nhìn biển rất lâu. Cuối cùng anh mới lên tiếng: "Trở về thôi."

"Anh cứ đi đi, em ở lại đây mấy hôm, sẽ về sau."

Anh nhìn cô không yên tâm, nhưng biết rằng cô là người rất mạnh mẽ, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Anh đứng dậy, quay lưng sai bước rời đi.

Đột nhiên cô gọi tên anh, anh quay đầu. Cô bước đến hôn lên môi anh. Anh giật mình nhưng không đẩy cô ra.

Rời khỏi môi anh, cô nói: "Cảm ơn!", rồi rời đi. Nhìn theo bóng lưng cô, anh có cảm giác không thoải mái, giống như mình sắp mất đi một thứ gì đó rất quan trọng.

Cô không quay đầu nhìn lại, bởi cô sợ nếu nhìn lại cô sẽ không kiềm chế được mà ôm lấy anh. Cô không thể làm như thế, cô sẽ khiến anh khó xử, cô không thể ích kỷ.

Dù tình yêu có sâu đậm đến đâu, năm tháng trôi qua ắt sẽ phai nhạt. Có ở bên hay không đều không quan trọng, chỉ cần hiểu mình đã từng yêu như thế, trao đi tình yêu nồng nhiệt là thế, mặc cho thứ nhận lại chỉ là hư vô. Trong một khoảng thời gian nhất định, có những người vĩnh viễn không thể nào thay thế hay xóa mờ.

Hai năm sau, cô ngồi trong quán cà phê quen thuộc, trên tay là tấm thiệp cưới.

Có lẽ trong lòng mỗi người đều có một tòa thành vững chắc, cho dù qua bao năm, bao nhiêu sóng gió, bụi cát có phủ kín cũng không thể che lấp. Tình yêu cho dù có được gói ghém lại, niêm phong, nhét xuống nơi thật sâu không ai thấy nhưng không có nghĩa nó không tồn tại, chỉ là che đậy thật kỹ mà thôi.

Cô nhấp một ngụm cà phê, nhìn tấm hình trên thiệp cưới, anh rất hạnh phúc. Với cô, có lẽ bấy nhiêu là đủ. Những năm tháng thanh xuân nhiệt huyết có bóng hình anh bên cạnh, cho dù không có kết thúc viên mãn nhưng anh đã từng hiện diện. Nhiều năm sau nhớ lại, cô đã từng yêu một người đến thế, yêu đến mức có thể tay không băng qua biển lớn, yêu đến mức có thể mỉm cười nói lời ly biệt.

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Muộn Màng [Phụ Nữ Vạn Người Mê]

Hai đôi chân đi song song trên đường, một bàn tay siết lấy một bàn tay. Tiếng cười vang vọng con đường. Xung quanh là những người qua lại, lướt qua nhau vô hình.

Cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé, dịu dàng. "Hôm nay đi học thích chứ?"

"Vui lắm mẹ ạ!" Cậu bé cười tựa ánh mặt trời rực rỡ, đôi mắt to tròn lấp lánh.

"Không ai bắt nạt con chứ?"

Cậu lắc đầu, hai cái má bánh bao lắc lư theo nhịp cơ thể: "Không đâu, các bạn rất thích con nha!"

Cô bật cười, hôm nay là ngày đầu tiên con trai đi học mẫu giáo nên cô đã rất lo lắng. Buổi sáng đưa con đến lớp, con rất hào hứng, không hề khóc như những bạn khác. Cả một ngày đến khi đón con, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm, nhìn con vui vẻ, cô mới cảm thấy như trút được tâm tư.

"Sao các bạn lại thích con?" Cô bế con trai lên, mặc dù đi đôi guốc cao nhưng cô lại nhắc bồng cậu bé lên một cách nhẹ tênh, không hề loạng choạng.

Cậu bé ôm lấy cổ mẹ, cười rúc rích: "Vì con rất dễ thương mà."

Trên đường về nhà, hai mẹ con cười đùa rất vui vẻ. Đi ngang qua cửa hàng kem, đột nhiên cậu nói thầm vào tai mẹ: "Mẹ ơi..."

"Sao thế con?"

"Con nóng lắm!" Cậu lí nhí nói.

Cô sờ vào sau lưng con, thấy mồ hôi thì nói: "Vậy về nhà tắm nhé!"

Cậu vội lắc đầu nguầy nguậy. "Ăn kem được không mẹ?"

Cô dừng bước, quay lại nhìn thấy đằng sau là cửa hàng kem mới mở, vừa bực mình mà vừa buồn cười. Không biết thằng bé học cái kiểu muốn ăn mà còn đi đường vòng này của ai.

Mười phút sau, hai mẹ con thỏa hiệp, cậu chỉ được ăn một nửa ly, vì cậu rất dễ bị viêm họng, nửa ly còn lại cô sẽ ăn. Sau khi ngoắc tay thỏa thuận, hai mẹ con ngồi trong quán, gần cửa kính, chọn vị kem sô cô la cậu yêu thích, vui vẻ ăn từng thìa một.

Cô nhìn con trai ngồi trước mặt, con cô mỗi ngày lớn lên. Đôi khi cô chỉ muốn con mãi nhỏ bé như thế. Vì cuộc đời này nhiều sóng gió lắm, càng lớn càng mệt mỏi, nếu có thể cô thật sự muốn bao bọc để con mãi hồn nhiên thế này.

"Mẹ đi vào nhà vệ sinh, con ngồi ở đây ngoan, đợi mẹ quay lại nhé!"

Cậu gật đầu ngoan ngoãn. Đôi mắt chỉ chăm chú vào ly kem của mình.

Năm phút sau trở ra, nhìn ly kem trên bàn đã sạch sẽ, cô lừ mắt nhìn khuôn mặt vô tội trước mặt.

"Kem đâu hết rồi?" Cô hơi gằn giọng.

Cậu nuốt nước bọt, chỉ về phía bên cạnh.

"Chú í bảo đợi mẹ ra thì kem sẽ chảy hết, vậy thì phí lắm nên bảo con ăn hết luôn rồi."

"Thế là con ăn hết?" Cô nhíu mày hỏi lại.

Cậu thật thà gật đầu.

"Tối nay ngủ ở phòng mình, đừng sang phòng mẹ."

Nói xong, cô cầm túi đứng dậy, cậu bé chạy theo sau, trước khi đi còn dành cho chú ngồi ở bàn bên cạnh một ánh mắt không mấy thiện cảm.

Mười giờ tối, cánh cửa phòng cô được mở ra, bên cạnh giường xuất hiện một bóng hình nhỏ bé, trên tay là một con thỏ Peter.

Cô vẫn tiếp tục đọc báo mà không nhìn.

"Mẹ, con ngủ ở đây được không?" Cậu lí nhí hỏi, không dám tự tiện trèo lên giường.

"Không được!", cô trả lời lạnh lùng.

"Nhưng ngủ ở kia con sợ ma."

Cô đặt quyển sách xuống, nhìn khuôn mặt vô tội, cố gắng nhin cười.

"Ma có biết ăn kem không?"

Cậu lắc đầu.

"Thế con biết ăn kem là con hơn ma rồi, không phải sợ gì cả." Nói xong, cô nằm xuống đệm, kéo chăn đắp lên vai như không có ai ở trong phòng.

Một lúc sau thấy cậu im lặng, cô cũng tỏ ra không quan tâm, tiếng bước chân vang lên rất khẽ. Cô nghiêng người nhìn con trai đang cầm tai con thỏ Peter kéo ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: "Về thôi Peter, mẹ bỏ rơi chúng ta

rồi." Giọng nói của cậu nghe rất tội nghiệp, nhìn bóng lưng như một người bị bỏ rơi vô cùng đáng thương.

Cô nén cười thành tiếng.

"Không được ăn kem một tuần."

Cậu lập tức quay lưng lại, phi thật nhanh lên giường, ôm chặt lấy cô và thỏ bông.

"Không ăn kem cũng được, còn hơn phải ngủ một mình!" cậu lầm bầm.

Cô xoa lưng con trai, niềm vui của cô chỉ có bấy nhiêu thôi. Cô không cần gì cả, chỉ cần người đàn ông này mãi mãi ở cạnh cô là quá đủ rồi.

Sau khi con đến trường, cô đến công ty, bận rộn đến mức không kịp nhìn thời gian, những tập hồ sơ chồng chất đến hoa cả mắt. Buổi trưa cô cũng không kịp ăn trưa, đang tập trung vào tập hồ sơ cuối cùng thì chuông điện thoại vang lên, cô không nhìn mà trực tiếp nghe máy.

"A lô"

"Là tôi đây."

Cô ngừng bàn tay đang viết lại, cả cơ thể như bị đóng băng.

"Sao thế, nghe thấy giọng tôi là im lặng luôn à?"

Cô lấy lại bình tĩnh, thở dài, đáp lại: "Nói đi, gọi cho tôi có việc gì?"

"Hai tháng nay tôi đi công tác, không thể làm phiền em được, nhớ tôi chứ?"

Cô tựa lưng ra đằng sau, mệt mỏi day thái dương.

"Cậu đừng làm phiền tôi nữa, tôi đã nói rồi tôi và cậu không chung đường."

"Tôi tình nguyện đi con đường của em."

Cô cười nhạt. "Đừng đùa nữa, cậu bé, tôi không còn sức để chơi đùa với tình cảm đâu."

Nói xong, cô cúp máy, đặt điện thoại sang một bên, cố gắng quên đi cuộc điện thoại vừa rồi mà tiếp tục công việc. Thời gian trôi nhanh, đến khi cô nhìn lại đồng hồ đã là năm giờ chiều, thời gian đón con đã muộn mất ba mươi phút. Cầm túi xách, cô nhanh chóng ra khỏi công ty.

Cô vội vàng đến mức suýt vấp ngã ở bậc thang đi xuống, ra đến bên ngoài cô đi như không nhìn ai, tiêng còi ô tô vang lên khiến cô nghiêng đầu nhìn lại, cửa kính xe hạ xuống, một khuôn mặt nam tính xuất hiện khiến cô không nói thành lời.

"Với tốc độ đi bộ của em đến nơi chắc cũng muộn rồi."

Cô không có thời gian đắn đo liền mở cửa xe ngồi vào bên trong, bỏ qua cả sự ngại ngùng và sợ hãi, chỉ có cảm giác bất an.

Xe rất nhanh dừng ở cổng trường, cô xuống xe, túi xách vẫn để bên trong. Vừa vào đến cổng cô đã thấy con trai đang ngồi đung đưa bên cầu trượt, cô giáo đang ngồi ở ghế đá bên cạnh trò chuyện cùng cậu.

Cô thở một hơi dài, bước lại gần thì nghe thấy giọng nói của con trai.

"Con không có bố, chỉ có mẹ thôi, mẹ rất xinh đẹp và dịu dàng."

"Vậy bố con đâu?" Cô giáo hỏi.

Cậu bĩu môi: "Bố không tốt với mẹ, mẹ đuổi bố đi rồi."

"Ai nói với con như thế?"

"Mẹ con nói."

"Con có nhớ bố không?"

Cậu nhảy xuống khỏi chiếc xích đu, xua tay. "Không ạ, ai không tốt với mẹ con đều không thích."

Cô giáo nhìn thấy cô liền đứng dậy, cười nhẹ nhàng, giao con cho cô rồi rời đi. Cô xoa đầu con trai, trong lòng cảm động không thôi vì những lời nói vừa rồi.

"Đợi mẹ lâu không?"

"Không lâu!" Cậu ôm chân mẹ đáp.

Cái đầu nhỏ nhìn thấy người đứng ở phía sau cô thì buông tay, lập tức reo lên: "Chú đẹp trai!"

"Chú rất đẹp trai sao?" Anh hỏi.

Cậu thật thà đáp: "Rất đẹp ạ!"

"Vậy sao mẹ cháu không thích chú?" Anh hỏi lại như bản thân không biết gì.

Cô bước nhanh tới giằng lại con trai mình, không muốn thằng bé bị đầu độc bởi những tư tưởng này.

Mười phút sau, cô ngồi ở ghế sau, cẩn rắng nhìn hai người đàn ông ở đằng trước đang ríu rít nói chuyện cùng nhau, cảm giác như bị bỏ rơi, không thuộc chung một thế giới với hai người họ.

Về đến cửa nhà, cô nói cảm ơn rồi dắt con trai ra khỏi xe.

"Không mời tôi ở lại ăn cơm à?" Anh nhét tay vào túi quần, nhếch mắt nhìn cô.

"Không!!!" Cô trả lời lạnh lùng.

Chưa được vài giây thì cậu con trai đang nắm tay cô đã phản chủ: "Lên nhà cháu ăn cơm nhé!"

Cô chưa kịp nói gì thì hai người một lớn một nhỏ đã dắt tay nhau đi ngang qua cô như thể cô là người vô hình.

Bữa tối trôi qua trong không khí ấm cúng. Cô dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, nhìn hai người đàn ông đang ngồi trên sofa xem ti vi, bỗng trong lòng thấy khó chịu lạ thường.

"Đến giờ ngủ rồi, về phòng ngủ trước đi con."

Cậu ngoan ngoãn vẫy tay chào người đàn ông bên cạnh rồi tự giác đi về phòng.

Cô ngồi xuống sofa, đưa tay tắt ti vi.

"Muộn rồi, cậu về đi."

Anh nhìn cô, tựa lưng ra sau mệt mỏi: "Sao em luôn lạnh nhạt với tôi như thế?"

Cô không nhìn anh, cười nhạt. "Tôi nghĩ cậu hiểu hết mà."

Chưa kịp nói đến câu tiếp theo, cả người cô đã bị khóa chặt trong vòng tay nam tính, đôi môi cô bị nuốt trọn. Hơi ấm bao trùm cơ thể cô khiến cô sợ hãi, anh luồn tay ra sau tóc cô, cố gắng như muốn cùng cô hòa làm một.

Cô cố gắng đẩy anh ra mà không thể, đến khi anh rời khỏi đôi môi cô đầy lưu luyến, một cái tát mạnh mẽ in trọn trên mặt anh.

"Ra khỏi nhà tôi!"

Anh không tức giận chút nào. Nhìn gương mặt vì anh hôn mà đỏ ửng, trong lòng anh càng chua xót.

"Tôi yêu em bao nhiêu, em rõ ràng hiểu mà lại tỏ ra không hiểu. Tôi theo đuổi em đến nay tròn một năm trời, tại sao em chưa từng để tâm đến tôi?"

Cô vuốt lại mái tóc lộn xộn, nhìn vào mắt anh, lắc đầu. "Tôi và cậu không thể. Tôi đã có một đứa con, còn cậu thì chưa có gia đình, tương lai rất tươi sáng, đừng thế nữa."

Anh quỳ xuống chân cô trong sự kinh ngạc của cô, nắm lấy bàn tay đang run rẩy.

"Tôi đã nói là tôi không để tâm, một chút cũng không để tâm."

Cô như hét lên, nước mắt lã đãi: "Nhưng tôi để tâm, tôi để tâm, cậu có hiểu không?"

Cô không thể ích kỷ mà chấp nhận tình cảm của anh, không thể vì cuộc sống tàn tạ của cô mà phá hủy đi tương lai của anh. Cô vốn không xứng với anh, hoàn toàn không xứng. Nếu cô gặp anh từ trước, có lẽ cô sẽ can đảm chấp nhận tình cảm của anh, nhưng họ gặp nhau quá muộn, cô không thể yêu anh.

"Tôi rất yêu em!" Rất yêu, anh yêu cô ngay từ lần gặp đầu tiên, từ ngày cô chưa có gia đình, chưa ràng buộc với ai, nhưng lại không có can đảm bước đến, cho đến khi biết cuộc hôn nhân của cô đổ vỡ, anh lại càng muốn được che chở và bảo vệ cho cô.

"Tôi không yêu cậu!" Cô trả lời rành mạch, chắc chắn.

Anh nhắm mắt, cố nén đau đớn.

"Tôi về đây, có việc gì cần cứ gọi cho tôi."

Anh chủ động rời đi. Nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa, cô như bị rút cạn linh hồn. Một tay che đi bờ mi, đôi môi cắn chặt cố nén tiếng khóc.

Nếu biết là sẽ yêu nhau nhiều đến thế, tại sao mình không gặp nhau sớm hơn?

Cô từng kết hôn, cuộc hôn nhân cô dành trọn thanh xuân, sự can đảm và tự tin từng có. Để đến khi hôn nhân đổ vỡ, cô chỉ còn ký ức của ngày son trẻ, loạng choạng, chới với sau một cuộc hôn nhân duyên không trọn vẹn.

Có người từng nói, một cuộc hôn nhân sai giống như mất đi một nửa cuộc đời. Cô chọn sai, cuối cùng đi sai. Trên đời này có rất nhiều người thích hợp với cô nhưng cô lại cố chấp chọn một người không thích hợp. Hôn nhân tan vỡ, giống như viên pha lê vỡ nát, dù có sử dụng công nghệ cao đến thế nào vẫn không che giấu nổi vết nứt theo năm tháng.

Chủ nhật, bầu trời cao xanh vời vợi. Vì đã lỡ hứa với con trai hôm nay sẽ đưa cậu bé đi công viên nên mặc dù khá mệt mỏi cô đành vác cơ thể uể oải ra khỏi nhà.

Đến công viên chật chội, đông đúc, hàng trăm người chen chúc nhau. Cô nắm chặt tay con, dặn dò: "Không được đi đâu khỏi tầm mắt mẹ nhé!"

"Vâng!"

Cô cùng con trai chơi gần hết những trò chơi ở đây, đến khi chỉ còn hai trò cuối cùng nằm ở khá xa. Cô mua một chai nước ngọt cho con rồi hai người dắt tay nhau đi đến những trò chơi ở cuối đường.

"Mẹ, mẹ có mệt không?" Cậu ngẩng đầu hỏi mẹ.

Cô cười dịu dàng: "Không, mẹ không mệt."

"Sao con nhìn mẹ không được khỏe cho lắm?"

"Là do trời nóng thôi."

Đến khi ra khỏi công viên đã là ba giờ chiều, cô cùng con trai đi taxi về nhà, thanh toán tiền taxi xong cô đưa con tra lên nhà rồi dặn dò: "Ở nhà đợi mẹ, mẹ xuống siêu thị mua ít đồ rồi mẹ lên."

Cậu ngoan ngoãn lên sofa ngồi xem ti vi. Cô đi xuống dưới siêu thị, chọn một ít đồ ăn rồi thanh toán. Vừa đi đến thang máy thì đầu óc choáng váng, túi đồ trượt khỏi tay tung tóe dưới sàn nhà, cơ thể như không còn sức lực mà đổ xuống. Một cánh tay đỡ lấy cô ở đằng sau. Cô không kịp định thần thì hơi nóng phả vào tai cô, giọng nói đàn ông trầm thấp quen thuộc vang lên: "Nếu em cho rằng mình tài giỏi thì hãy tự chăm sóc mình thật tốt. Còn không, để cho anh được chăm sóc em."

Nói xong, anh cúi người bế bổng cô lên, để mặc túi đồ ăn ở dưới đất mà không nhặt. Cô vỗ mạnh vào người anh.

"Bỏ tôi xuống, cậu điên à?"

"Tôi điên đấy, tôi phát điên vì em đấy!" Anh tức giận gào lên.

Cô thấy anh tức giận thì im bật, không lên tiếng nữa, để mặc anh bế cô vào thang máy rồi đi lên tầng. Nằm trong vòng tay anh, cảm nhận nhịp tim của anh, tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc, đột nhiên cô muốn tham lam níu giữ khoảnh khắc này, muốn ích kỷ níu giữ nơi ấm này lâu hơn một chút mà không thể.

Hai tháng sau.

Cô và anh không còn liên lạc sau ngày hôm ấy, ngày mà người đàn ông ấy quay về, xin cô tha thứ và cầu xin cô cho anh ta một lần sửa sai, cái ngày mà cô hiểu rằng, tình cảm một khi đánh mất, không bao giờ có thể quay trở

lại. Lúc này cô và anh ta ở bên cạnh nhau, không chần gối, không ôm hôn, chỉ như hai người bạn cùng nhau chăm sóc con cái. Còn thứ gọi là tình yêu thì hoàn toàn đã chết.

Nhìn anh ta ôm con trai ngồi trên sofa, cô không cảm thấy hạnh phúc, ngược lại chỉ cảm thấy nực cười, nhìn khuôn mặt không quen của con trai khi ngồi trong lòng anh ta cô càng cảm thấy đau đớn.

Người đàn ông từng rời bỏ cô vì người phụ nữ khác, từng ăn nằm và bỏ rơi mẹ con cô lại trở về, muốn bắt đầu lại từ đầu, nhưng cuộc đời đâu có điều gì dễ dàng đến thế, đâu phải chuyện gì cũng có thể dễ dàng vãn hồi theo ý mình muốn.

"Mẹ, con không thích chú ấy!", con trai nằm trong lòng cô thủ thỉ.

"Tại sao con không thích, chú ấy là bố con?" Cô hôn lên trán con, anh ta ngủ ở phòng bên cạnh, cô không thể nằm cùng người đàn ông từng phản bội mình.

Cậu ôm chặt mẹ, lắc đầu. "Con không biết, nhưng con không thích, con thích chú ấy cơ."

Cô biết "chú ấy" mà con trai nhắc tới là ai, cô cắn môi, không muốn rơi lệ mà không thể kiềm chế. Nước mắt lăn xuống.

"Chú ấy không thể ở với mẹ con mình."

Chú ấy thuộc về một người phụ nữ tốt hơn, người phụ nữ xứng đáng hơn. Chú ấy là người đàn ông tốt, vì quá tốt nên không thể dành cho mẹ.

Cô tỉnh dậy vào lúc sáu giờ sáng, nhìn con trai còn đang ngủ bên cạnh, cô sang phòng bên cạnh lấy quần áo đi học cho con. Cánh cửa được mở ra, trên giường không có ai, cô bước vào bên trong thì giọng nói từ nhà vệ sinh vang lên.

"Anh sẽ nhanh chóng lấy được tiền của cô ta rồi sẽ về với em ngay."

"Anh hứa."

"Em phải tin anh chứ!"

"Được rồi."

Cô ra khỏi phòng từ lúc nào, ngồi trên sofa, tự giễu mình ngu ngốc. Cô đã nghĩ chỉ cần vì con, chỉ cần cho con một gia đình có cả bố và mẹ, cho dù thế nào cô cũng có thể chấp nhận. Nhưng không phải như vậy, hạnh phúc của cô chính là hạnh phúc của con. Nếu cô không hạnh phúc, con cô cũng không thể vui vẻ.

Một người cha tồi tệ liệu có dạy bảo được con cái nên người? Là cô sai rồi, cô đã cho rằng mình chỉ cần sự hy sinh cho con trai là được, nhưng nếu thật sự thương con, cô sẽ không cần hy sinh một cách ngu ngốc đến thế.

Cô ném một chiếc phong bì xuống giường. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

"Cầm tiền rồi đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

Anh ta bật dậy khỏi giường, tỏ ra kinh ngạc: "Em nói gì thế, anh không hiểu?"

"Cầm tiền rồi rút ra khỏi nhà tôi."

Vài phút sau, khi biết bộ mặt thật của mình đã bị bại lộ, anh ta quay ngoắt một trăm tám mươi độ, bước đến cạnh cô, nâng cằm cô lên, nói như gầm gừ: "Đừng tưởng tôi không biết cô có quan hệ gì với thằng kém cô vài tuổi, loại đàn bà như cô đừng có mơ mộng quá sức mình. Cô không sợ mình bẩn, người khác cũng thấy bẩn đấy."

Những lời nói của người không có tư cách nói ra không thể khiến người khác tổn thương, cô nhếch môi cười, đáp lại thẳng thừng: "Đây là việc của tôi, không phải của anh. Bần như tôi nhưng ít nhất còn kiếm ra tiền, còn anh sạch nên chỉ biết bòn mót tiền của đàn bà."

Anh ta định đưa tay lên tát cô, nghĩ thế nào lại bỏ xuống, cầm phong bì tiền trên giường nhét vào túi mình rồi lấy quần áo nhanh chóng rời đi, không nói thêm một câu.

Đến khi anh ta ra khỏi nhà cô mới có thể thở một hơi nhẹ nhàng, giống như trút được tảng đá trong lòng, nhẹ nhõm vô cùng.

Cô nhanh chóng vào phòng, cầm điện thoại lên gọi đến một dãy số đã lưu từ rất lâu mà chưa từng chủ động liên lạc. Vài hồi chuông với cô như cả một thập kỷ, rất lâu sau mới có người nghe máy.

"A lô." Giọng nói đàn ông vẫn còn đang ngái ngủ.

"Là tôi!", cô thấp giọng lên tiếng.

Có vẻ như đầu dây bên kia rất bất ngờ, đến khi anh ta trả lời, giọng nói đã tỉnh táo hơn rất nhiều: "Sao lại gọi cho tôi vào giờ này?"

"Tôi..."

Cô còn chưa nói hết câu đã nghe thấy một giọng nữ ở đầu dây bên kia vang lên: "Anh có thấy cái áo màu hồng của em đâu không?"

Cô như bị ai tát một cái thật mạnh vào mặt, cô cúp máy ngay giây phút ấy. Bối rối, ê chề, cay đắng lẫn tủi hờn. Là cô quá tự tin vào bản thân, cô cho rằng chỉ cần cô lấy hết can đảm, để nói yêu anh là được. Nhưng cô quên rằng cô chỉ là một người đàn bà đã có một đời chồng, cô dơ bẩn và sứt sẹo, cô không xứng.

Nhìn cuộc gọi đến nhấp nháy trên màn hình, cô chủ động bấm tắt máy. Nhìn con trai đang nằm ngủ say trên giường, cô cảm thấy mình thật hèn kém, không cho con nổi một gia đình hạnh phúc.

Mười lăm phút sau, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rất mạnh, đến mức như muốn vỡ nát. Cô sợ hãi chạy thật nhanh ra mở cửa, nhìn người đàn ông đứng trước mặt thở dốc, bộ pyjamas còn nguyên trên người. Cô không nhìn mà trở vào nhà, để mặc anh đứng trước cửa.

Đột nhiên một cánh tay đàn ông vòng qua eo cô từ đằng sau, ôm chặt lấy cô, rúc đầu vào cổ cô từ đằng sau.

"Tại sao lại tắt máy? Tại sao không nghe máy của tôi? Đồ ngốc, em ghen à?"

Cô im lặng không đáp, cô lấy tư cách gì để ghen, lấy tư cách gì để nói rằng: "Phải, tôi ghen đấy, tôi đang ghen đấy!"

"Đấy là em gái tôi!", anh lên tiếng giải thích.

Cô như được đổ một ly nước vào cổ họng trong khi đang khát đến không nói thành lời. Tại sao cô chưa từng nghe anh nói đến việc anh có em gái?

"Là em chưa từng để ý đến tôi nên tôi có kể rồi em cũng không nhớ!", anh nói như rất ấm ức.

Cô để mặc cho anh ôm như thế, không gạt ra, không hờn giận. Vì cô thật sự yêu người đàn ông này, người đàn ông khiến cho cô quên đi tổn thương, người đàn ông khiến cô có tự tin yêu lại một lần nữa, người đàn ông cho cô cảm giác cô xứng đáng được yêu thương.

"Em yêu anh!" Cô nói rất rõ ràng, từng từ rất rõ.

Cô cảm nhận được bàn tay đang ôm mình cứng đờ, anh định buông ta ra thì cô nắm chặt lại.

"Đừng cử động, nếu không, em sẽ không có dũng khí để nói."

Anh ngoan ngoãn ôm chặt cô như thế, im lặng nghe cô nói.

"Không phải không yêu anh, là em cho rằng em không xứng với anh, là em cho rằng anh xứng đáng có được một người hơn em. Khuyết điểm của em chính là đã có một đời chồng, có một đứa con trai, em cho rằng em và anh không thích hợp. Nhưng em thật sự muốn một lần ích kỷ, chỉ một lần ích kỷ nói rằng em yêu anh."

Anh buông tay xoay người cô lại, hôn lên môi cô, từ nhẹ nhàng đến cưỡng đoạt, từ ngọt ngào đến mê đắm. Hai người như điên loạn ôm lấy nhau, nụ hôn như giải bày hết mọi đau khổ hơn một năm qua, như đền đáp những cố gắng của anh.

Sẽ có lúc chúng ta gặp một người, chỉ cần gặp được người ấy tự nhiên bản thân sẽ quên đi hết mọi đau khổ trong suốt thời gian dài.

"Gặp được em là may mắn của anh, đừng cho rằng mình không xứng, trên đời này không ai xứng với anh hơn em." Anh ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai. "Vì em mang trong mình một trái tim tan vỡ, vì em từng tổn thương, và vì anh yêu em vì em đã từng vấp ngã. Em không biết đâu, anh từng đứng nhìn em từ khi em chỉ có một mình, cho đến khi em có gia đình rồi đến khi cuộc hôn nhân của em tan vỡ. Khi ấy anh mới có can đảm xuất hiện trước mặt em, mới có can đảm bước vào cuộc đời em. Chỉ một vài lần ngủ quên mà đã để tuột mất em trong vòng tay người khác, lần này anh tình nguyện thức suốt một năm trời, cuối cùng cũng có thể ôm em trong vòng tay mình, cũng có dũng khí giữ chặt em một đời."

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN HUYỀN TRANG BẤT HỐI

Huyền Trang Bất Hối

www.dtv-ebook.com

Dây Tơ Hồng [Phụ Nữ Vạn Người Mê]

Cô đến chỗ hẹn như thường lệ, mỗi tuần cô đều cùng đám bạn thân hẹn hò ăn uống, cà phê. Quán cà phê quen thuộc, cô nhìn đám bạn ngồi một bàn trong góc, tất cả đã đến đông đủ. Cô bước tới bàn trong tiếng cười phàn nàn của chúng nó.

"Mày suốt ngày đến trễ." Một đứa bạn bĩu môi hờn trách.

Cô bật cười, giải thích: "Tao phải nấu cơm xong rồi mới đi được."

Một đứa khác nói: "Mày cứ suốt ngày lo mấy bữa cơm vợ vẫn, nó có về ăn được mấy lần đâu."

Ánh mắt cô thoáng bối rối rồi ngay lập tức cô cố giấu đi, hé môi cười nhẹ không đáp.

Đám bạn dường như nhận thấy sự khó xử của cô, lập tức chuyển chủ đề khác. Cô rất nhanh hòa chung vào sự vui vẻ ấy, bỏ lại sau lưng bao muộn phiền.

Trời sẫm tối, cô trở về nhà sau một buổi vui vẻ. Cô đặt túi xách xuống sofa, bước vào bếp nhìn mâm cơm vẫn còn nguyên trên bàn. Những món ăn chưa được đụng đũa. Cô cụp mắt thở dài, chậm rãi dọn dẹp.

Xong xuôi mọi việc cô ngồi xem ti vi, cứ một lúc lại nhìn đồng hồ trên tường. Đã một giờ đêm, cánh cửa vẫn chưa có động tĩnh gì. Cô khép mi, nén lại giọt lệ đang chực trào.

Đồng hồ chỉ bốn giờ sáng, bên ngoài vang lên tiếng chìa khóa mở cửa. Cô bật dậy khỏi sofa bước nhanh ra cửa. Người đàn ông mang theo vẻ mệt mỏi bước vào, khuôn mặt xanh xao vì thiếu ngủ trầm trọng.

"Sao giờ này anh mới về?" Cô than khẽ, không dám lớn tiếng trách móc.

Anh không nhìn cô, tháo giày đi thẳng vào phòng. Cô bước theo anh, nhìn anh nằm trên giường, mùi rượu tỏa ra nồng đậm.

"Hôm nay anh lại chơi nữa đúng không?" Cô hỏi.

Anh bực mình hét lên: "Cô không thấy tôi đang mệt hay sao mà cứ hỏi thế!" Anh giận dữ nhìn thẳng vào mắt cô, phớt lờ sự bi thương trên khuôn mặt cô.

Cô bối rối, lắp bắp: "Em...em...em chỉ muốn hỏi vậy thôi."

Anh nhìn cô, gằn từng tiếng: "Phải, tôi mới chơi nữa đấy, đủ chưa?"

Nói xong, anh tiếp tục nằm xuống, quay người sang một bên bỏ mặc cô đang đứng như chết sững tại chỗ.

Anh dần chìm vào giấc ngủ. Một giọt lệ rơi xuống gò má trắng trẻo. Cô lê bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa để anh không tỉnh giấc. Cô ngồi xuống sofa, khóc không thành tiếng.

Cô không hiểu, những thứ kích thích ấy có gì khiến anh đam mê nhiều đến vậy. Anh trước đây đã hứa với cô nhiều lần sẽ không day vào những thứ độc hại như thuốc lắc, ke... một lần nào nữa. Nhưng cuối cùng, cũng tự anh phá bỏ lời hứa ấy.

Cô cuối cùng cũng không sánh bằng những thú vui và đam mê của anh.

Cô cuối cùng cũng hiểu bản thân với anh không quan trọng đến vậy.

Cô yêu anh đến nay tròn ba năm, một năm đầu anh đối tốt với cô hết mực. Anh dành cho cô tất cả những thứ đẹp đẽ nhất trên đời. Hạnh phúc như mơ đến bên cạnh cô, tình yêu của cô với anh khi ấy ngày một nhiều lên. Nhưng những giấc mơ thì luôn có thời hạn, đến năm thứ hai, anh bắt đầu chơi bời, sa vào những thứ kích thích độc hại.

Dùng yêu thương khuyên nhủ anh mặc kệ, cho dù cô có khóc lóc van xin anh bao nhiêu anh cũng lảng tránh, phớt lờ. Còn cô, vì yêu anh nên không thể rời xa, cô cắn răng, tha thứ và bỏ qua mọi lỗi lầm, mọi tổn thương anh mang đến. Cô tự mình xoa dịu nỗi đau đớn của chính mình, tự mình dùng kim vá trái tim của cô. Còn anh, giống như một áng mây trên trời, vui thì xanh thắm, buồn thì đen kịt.

Những ngày sau mọi việc vẫn lặp lại như thế, anh đi sớm về muộn, có khi vài ngày không trở về nhà. Còn cô, hằng ngày vẫn nấu những bữa cơm thơm phức chờ đợi anh trở về. Nhưng người cô đợi không thấy đâu.

Cô rất đau, đau nhiều lắm mà không thể nói ra.

Hôm nay là ngày sinh nhật cô, trên bàn ăn là một chiếc bánh ga tô màu nâu có vị sô cô la mà anh thích. Chiếc bánh in hình ảnh của anh và cô đang ôm nhau, nụ cười hạnh phúc trên môi. Trên bánh cắm cây nến số 20, năm nay cô tròn hai mươi tuổi.

Lúc này là chín giờ tối, cô nhìn đồng hồ rồi lôi điện thoại ra gọi cho anh. Đầu dây bên kia liên tục báo máy bận, đến khi cô gọi cuộc thứ mười hai tổng đài đã báo thuê bao. Lồng ngực như bị ai bóp nghẹt, cô cảm thấy rất khó thở. Đặt tay lên ngực mình, cô vỗ mạnh, một lúc sau cô mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô nhìn chiếc bánh trên bàn, khóe môi cười chua xót, cô đứng dậy cất bánh vào tủ lạnh, dọn dẹp sạch sẽ rồi trở về giường ngủ sớm. Cô biết, nếu chờ đợi cô sẽ càng thêm thất vọng mà thôi.

Một giờ sáng chuông điện thoại vang lên bài hát quen thuộc: "Ai cũng hỏi em còn muốn chờ gì thêm nữa. Chờ hết xuân, hạ, thu, đông lẽ nào vẫn thấy chưa đủ? Người có hay, người có biết, em chờ anh đến độ hoa kia cũng úa tàn." Cô giật mình bật dậy, với lấy điện thoại, trên màn hình hiện lên số của bạn cô. Cô thất vọng bấm nghe: "A lô?"

"Mày đang ở nhà à?"

"Ừ, sao thế?"

"Ông...có ở nhà không?"

Cô nhìn vị trí bên cạnh mình, khóe mắt cay cay, cô đáp: "Không có, sao thế?"

"Tao vừa thấy ông í đi cùng một con nữ vào khách sạn..."

Trái tim cô như bị lỗi nhịp ngay khoảnh khắc này, cô như chết đứng, rất lâu sau mới có thể lên tiếng: "Mày nói thật à?"

"Tao lừa mày làm gì!"

Mười phút sau, cô từ trên giường đi đến tủ quần áo, với lấy chiếc áo khoác trắng trùm lên người, bên trong cô mặc một chiếc váy ngủ đen tuyền.

Vẫy taxi đi đến địa điểm bạn cô nói, trong lòng trăm mối tơ vò. Hóa ra cảm giác phát hiện mình bị phản bội lại đau đớn nhiều như thế, cô mong bạn thân cô chỉ nhìn nhằm thôi, mọi việc đều không phải sự thật. Anh chỉ chơi bời chứ không hề phản bội cô, sẽ không.

Cô không biết làm cách nào mà mình có thể đến đây, đứng trước cửa phòng. Cô cắn môi, sợ hãi không biết nên làm gì, chần chừ rất lâu, cô run

rầy gõ cửa. Vài phút sau cánh cửa được mở ra, người đàn ông cô dành trọn vẹn tin yêu chỉ quấn một chiếc khăn trắng bước ra.

Anh nhìn cô, từ kính ngạc chuyển sang tức giận.

"Tại sao cô đến đây?" Anh tức giận nói.

Cô siết chặt nắm tay, không muốn rơi lệ ngay lúc này, đúng khoảnh khắc ấy một cô gái có mái tóc vàng hoe từ bên trong bước ra. Cô ta nhìn cô rồi lại nhìn anh, không chút sợ hãi hay giận mình mà chỉ mỉm cười e lệ, vòng tay ôm lấy anh, như ôm cả bầu trời của cô vào lòng.

Cô mất vài phút để bình tĩnh, mỉm cười thật rục rỡ, như nụ cười cuối cùng cô dành cho anh.

Anh cứng người, rất lâu rồi anh chưa từng nhìn thấy nụ cười này của cô, rất lâu rồi, anh chưa từng để ý rằng cô gầy hay béo, xấu hay xinh. Lúc này nhìn nụ cười của cô, anh mới biết cô vẫn luôn xinh đẹp như ngày đầu gặp gỡ. Bỗng anh có cảm giác, anh sắp mất đi một thứ gì đấy rất quan trọng với mình.

Cô nhìn anh, mãi mới thốt lên từng tiếng: "Tình yêu của em đối với anh có lẽ chính là cho đến khi trái tim em đã bị đâm đến tan nát em vẫn muốn trao cho anh một góc lành lặn cuối cùng."

Cô quay lưng rời đi, nhìn cô từ phía sau, bóng lưng mỏng manh càng thêm tuyệt vọng. Anh không đuổi theo, cô không quay đầu, giữa cả hai như có một lá chắn không thể bước đến.

Cơn mưa như vì cô mà đổ xuống, bước chân loạng choạng đi bên lề đường. Mưa thấm ướt tóc cô, nước mắt hòa vào cơn mưa. Cô rất muốn nói với bản thân rằng đừng khóc, rất muốn nói với trái tim rằng, đừng đau. Nhưng cô không thể, cô vẫn cứ khóc, tim vẫn cứ đau đến phát điên.

Tại sao, tại sao người đàn ông cô yêu thương nhiều là thế lại nhẫn tâm cứa từng nhát vào tim cô? Tại sao anh lại khiến cô tổn thương sâu sắc như thế?

Cô chưa từng mong anh sẽ trở thành một người hoàn hảo bởi ngay bản thân cô cũng chưa được hoàn mỹ. Cô chỉ muốn anh vì cô, vì tình yêu này mà trở nên tốt hơn. Nhưng cuối cùng, cô đã không thể khiến anh đổi thay. Cuối cùng, cô thua rồi, cô bỏ cuộc.

Tình yêu này, hai năm trước, có lẽ đã dừng lại. Chỉ là do cô cố chấp ở bên anh, mong rằng tình yêu của cô sẽ khiến anh cảm động. Nhưng cô đã lầm, trái tim của anh quá lạnh giá, tình yêu này có nóng bỏng và cuồng nhiệt bao nhiêu cũng không thể hâm nóng trái tim anh.

Hai năm sau.

Cô xách túi quần áo bước đi trên đường, bỗng bước chân khựng lại, từ xa một dáng người quen thuộc đang bước lại gần cô.

Anh nhìn cô, hai năm trôi qua cô không thay đổi, khuôn mặt chỉ thêm vẻ từng trải và nồng nàn.

"Xin chào!" Cô nói trước.

Anh nhìn cô say đắm, trầm giọng hỏi: "Em khỏe chứ?"

Cô cười dịu dàng, gật đầu.

"Hai năm qua, em hạnh phúc chứ?"

Cô cười ngọt ngào. "Em hạnh phúc."

Anh kìm nén sự ghen tị trong lòng, không muốn biểu hiện ra quá nhiều.

Cô cúi chào anh, đi ngang qua anh như những người bạn cũ gặp lại dăm ba câu chào hỏi. Cô không chút luyến tiếc rời đi. Nhìn cô, anh cho rằng cô đã tìm được hạnh phúc của chính mình. Lỗi lầm năm ấy, coi như anh và cô không có duyên, cuối cùng cũng có người đem đến hạnh phúc cho cô. Cô là người con gái tốt, cô xứng đáng được hạnh phúc.

Khi cô rời đi, anh mới hiểu mình quá ham chơi mới đánh mất cô, đánh mất người con gái yêu anh hơn hết thảy mọi thứ trên đời. Cô luôn ở phía sau anh, chờ đợi anh, nhưng anh lại không hiểu, không muốn hiểu. Cuối cùng, anh mất cô vì không ai có thể chờ đợi ai mãi mãi. Anh thở dài mệt mỏi rời đi.

Cô trở về nhà, khép cánh cửa lại, sự mạnh mẽ biến mất. Cô run rẩy ngồi gục xuống sàn nhà, bật khóc nức nở. Cô ngẩng đầu nhìn căn nhà, hình ảnh của anh và cô tràn ngập trên tường.

Hôm nay gặp lại anh, anh đã thay đổi. Khuôn mặt mất đi vẻ ngông cuồng năm ấy, chàng trai cô từng yêu đã không còn là cậu thiếu niên nông nổi. Anh đã trưởng thành, hai năm nay, anh đã thay đổi. Cô nên vui mới đúng, vì cô rời đi anh mới có thể thay đổi tốt đến như vậy, có gì cô lại buồn, lại đau lòng đến thế?

Trước khi gặp anh, tình yêu với cô chỉ là một trò đùa. Gặp anh rồi cô mới nhận ra đó là một trò đùa khắc nghiệt.

Có những yêu thương dù nói ra cũng là vô ích. Có những nỗi đau, một mình nếm trải là đủ. Tình yêu này, nỗi đau này cứ để cô một mình ôm lấy, nén xuống thật sâu trong lòng, cả đời giấu đi, không để ai biết.

Trên đời này có loại tình yêu, không gặp gỡ, không hỏi han, không mong cầu độc chiếm, chỉ cần biết rằng đối phương bình an, đối phương sống tốt là đủ. Có những yêu thương chỉ vậy thôi, là đủ!

Cô cho rằng, cô và anh cùng đi trên một sợi dây tơ hồng. Đến đoạn kết không thấy đối phương cô mới nhận ra, ở giữa sợi dây đã bị chia đôi hai ngả từ lâu.

Có những người chỉ ở với nhau một thời nhưng lại nhớ nhung một đời. Có những mối tình chỉ trải qua một thời nhưng nỗi đau một đời.